Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Udg. af Chr. Winther.
Titel | Title:	Nye Digte af danske Digtere
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : P. G. Philipsen, 1863
Fysiske størrelse | Physical extent:	VI, 288 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Digitaliseret af | Digitised by

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53.-118.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 53 0 8 00815 1

Det Kgl. Bibliotek

130025704062

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

53,-1

DET KONG
DA 1.-2.S

Nye Digte

af

Danske Digtere.

Udgivne

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1863.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Aarestrup, Emil. Side

Tilegnelse . . . . . 1.
Sonetter 1—3 . . . . . 3.
Taarerne . . . . . 6.
Lokkerne . . . . . 8.
Ved Madonnabilledet . . . . . 9.
Den Sovende . . . . . 10.
Bebreidelse . . . . . 12.
Paa Klinten . . . . . 13.
Fremtiden . . . . . 17.
Fortvivlelse . . . . . 19.
Enthusiasme . . . . . 20.
Drommeverdenen . . . . . 21.
Fortabelse . . . . . 22.
Til Kritikerne . . . . . 24.
Ligvers . . . . . 25.
Ballade . . . . . 27.
En polsk Moder . . . . . 31.
Tidlig Skilsmisse . . . . . 35.

Andersen, Carl.

Hvad Lærken sang . . . . . 41.
Aftenstemning . . . . . 42.
Ved min Moders Grav . . . . . 44.
Polen . . . . . 48.
Tosspeer . . . . . 50.

Andersen, H. C.

Brev til Christian Winther . . . . . 52.
I Cartagena . . . . . 54.

Bodtcher, Ludv. Side

Til B. S. Ingemann, d. 28 Mai 1849 . . . . . 56.
Guldbryllupsdigt (1862) . . . . . 58.
I Galop! . . . . . 61.
Epigram . . . . . 64.

Bogh, Erik.

Mikkel Rise og liden Jens . . . . . 65.

Erica.

Den hvide Lychnis . . . . . 70.
I, Naturens elskte Toner . . . . . 73.
Kongens Viv . . . . . 76.
Somandens Brud . . . . . 88.

Forf. til „Tre Dramer".

Stemninger 1—2—3—4 . . . . . 91.
Præstens Søn . . . . . 95.

Greensteen, H. J.

Adrastos ved Atys's Grav . . . . . 105.
Bedstemoderen ved Vuggen . . . . . 107.

Hauch, C.

Det ubekjendte Land . . . . . 111.
Den indiske Krieger . . . . . 116.

Helms, Johannes.

Sang, d. 23 Juli 1862 . . . . . 120.
Natten før Slaget ved Salamis . . . . . 122.

Holst, H. P.

Din Mund . . . . . 130.
Barndomsminder . . . . . 131.
Sang i Skoven . . . . . 132.
To Viser til een Melodie . . . . . 134.
I Skoven . . . . . 138.

Hostrup, C.

Sang . . . . . 142.
Drøm og Liv . . . . . 144.

Kaalund, H. W. Side

Ved Stranden . . . . . 148.

Krossing, Nikolaj.

Den Førstefødtes Levnetsløb . . . . . 152.

Klosterfrokenen . . . . . 158.

Hendes Kjærlighed . . . . . 162.

Müller, Fr. Paludan.

Pygmalion . . . . . 164.

Plong, C.

Johanne Bisfen . . . . . 177.

Richardt, C.

Telegraphen over St. Gotthard . . . . . 181.

R., M.

Min Ungdoms Priis . . . . . 187.

Diamanten . . . . . 189.

Den glemte Svale . . . . . 190.

En Vise . . . . . 191.

Med nogle Digte . . . . . 193.

Vaagn op . . . . . 195.

Anemonen . . . . . 197.

En Sommerdag under et Træ . . . . . 200.

I Høsten . . . . . 203.

Hvad jeg holder af . . . . . 206.

En Sommeraften . . . . . 208.

De gamle Folk . . . . . 210.

Til Stæren . . . . . 214.

Schmidt, Rudolf.

Søndag . . . . . 217.

Børnene læste paa Stotten . . . . . 219.

Paa Torvet . . . . . 220.

Forklaring . . . . . 223.

Døgnfluen . . . . . 223.

Sommernattens Hemmelighed . . . . . 225.

Du trykker mig Kys paa min Pande . . . . . 228.

Den faureste Haand . . . . . 230.

Thiele, J. M. Side

Stemninger i Julen, 1—2 . . . . . 234.
Paa Sommer-Vandringen . . . . . 236.

Winther, Christian.

Til Een, 1—6 . . . . . 238.
Til en Kilde . . . . . 246.
Mai, 1861 . . . . . 248.
Haab . . . . . 251.
Beroligelse . . . . . 253.
Opfordring . . . . . 254.
Mit Hjem . . . . . 255.
Sangfuglen ved Oehlenschlägers Grav . . . . . 256.
Falske Varsler . . . . . 257.
Skuffelse . . . . . 262.
Melkepigen . . . . . 264.
Skovfruens Latter . . . . . 268.

Worm, Pauline.

Barndommen . . . . . 274.
Alvildas Stjerne . . . . . 275.
Modsætningerne . . . . . 277.
Kom tilbage! . . . . . 280.
Den Algode . . . . . 282.
Psalme . . . . . 284.
Farvel . . . . . 286.

Digte

af

Emil Aarestrup.

Tilegnelse.

Her seer du nogle Digte,
Et yndigt Allehaande;
Men det er dine Læber,
I mine Vers som aande.

Jeg dirrer kun som Strængen,
Der af din Finger røres;
Jeg er det fjerne Echo,
Som af din Stemme høres;

Det Stilhedsdyb, i hvilket
Dit mindste Suk gjenlyder,
Det Speil, hvori dit Aasyn
Sin skjønne Straale bryder.

Du er det fine Øre,
Hvorom sig Lokken kruser,
Og jeg den hule Concha,
Som koger og som bruser;

Som trods sin indre Tomhed
Harmonisk lader høre
En Brummen og en Syngen —
Men kun, kun ved dit Øre.

Jeg er den hule Musling,
Og Sangen, du kan høre
Harmonisk suse, kommer
Alene fra dit Øre.

Sonetter.

1.

En deilig Aften, stille, sølvklart Vandet,
Vi roede langsomt hen i Lundens Skygge,
Somaager fløi forbi os venligt trygge,
Og hilste os som Folk, der kom fra Landet.

En Sværm Meduser steg og sank i Vandet.
Men jeg var ør af Kjærlighed og Lykke;
Jeg kunde hende kun i Haanden trykke,
Og vidste ei, og tænkte ei paa Andet.

Da hvisked hun: „See Skyggerne, du Søde!
See Skoven, Søen, fjerne Bjerge drikke
Den sidste Glands, glødende, purpurrøde."

Tilgiv, Natur! jeg saae det dengang ikke.
Isauras Kinder saa livsaligt glode —
Tilgiv — jeg ændsed ei din Aftenrøde.

2.

Jeg sad med dig bag Malver huldt i Skygge,
Du talte Intet; suur og lang blev Tiden,
Thi ak, besværlig sad en Ven ved Siden,
Min Harm jeg maatte da i Ord udtrykke.

„O, bedste Ven! dit Selskab er min Lykke,
Og din Vedhængenhed er ikke liden;
O, bliv du kun! Men tænk dog efter siden:
Var, hvis du gik, det ei et Venskabsstykke?"

Han reiste sig og gik; du vilde følge;
Jeg sagde: „Bliv, i Eensomheden, Pige!
Hvad har vi To hinanden der at sige?"

Min Kjærlighed jeg kunde trodsig dølge,
Ironisk Krampe overvandt mit Hjerte;
Jeg saae dit Smiil, halvt var det Fryd, halvt Smerte.

3.

Hvor det er tauſt. Hvert Blad, hver lovrig Ranke,
Som kaad og overgiven før ſig ſnoede
Omkring de ſmekkre Stammer, hvor de groede,
Til melankolſke Hvælvinger ſig ſanke.

Dorſt flyder Aaen hen, den dunkelblanke.
Hvor øde, hvor den gamle Ridder boede,
Hvor ſkummelt, hvor hans Seng og Lampe ſtöde!
Jeg hører kun mit eget Hjerte banke.

Kun Duggens Fald i Havens Buegange —
Et Giſp af Fiſken i de ſtille Damme —
En ſagte Lyd af Hængeaſkens Grene.

Her var jeg blevet — reentud ſagt — lidt bange,
Hvis jeg ſad eenſom ved den mørke Stamme;
Men, Elſkte! jeg er aldrig meer alene.

Taarerne.

En nysudsprungen Rose
Var i mit Knaphul stukken;
Varmt brændte Morgensolen,
Paa Græsset glimred Duggen.

Dog var mit Sind formørket,
Jeg følte Graaden trænge
Sig frem og tunge Perler
Langs Dielaaget hænge.

I dem var ikke Duggens
Husvalelse og Lethed,
I dem var Hjertevalens
Vellystig bløde Træthed.

Jeg lod dem rolig rinde,
Som naar en Syg seer Straalen
Af Armens Blodkar springe
Rødtskummende i Skaalen.

Jeg græder ikke ofte,
Men paa de fagre Planter
Faldt Taarerne og funkled
Som Duggens Diamanter;

Og kunde ikke skjelnes,
Skjøndt fra den bedske Kilde,
Fra hine himmelfaldne,
Forfriskende og milde,

Med alle Regnbuefarver,
Snart himmelblaae, snart gule,
Jeg kunde ikke Smilet
Paa mine Læber skjule.

Henveirede — forsvundne —
Bortkysfede af Solen
Var Taarerne, som glimred
Paa Græsset og Violen.

O, det er Hjertegvalens
Bestandige Historie,
Den har sin Martyr-Time,
Den har sin Helgenglorie.

Giftdrikkens fyldte Bæger,
Med Rædsel fort til Munden,
Det dufter som en Balsam,
Naar det er tomt til Bunden.

Lokkerne.

O, jeg synker hen i Tanker
Ved at see paa dine Lokker,
Sødere end Vinens Ranker,
Fuldere end Skovens Klokker!

Hvilke Anelser og Drømme
I det Ringlende, det Bundne!
I de slangesnoede Strømme,
I det Løste, i det Bundne!

Der kan Blikket henrykt famle,
Sig fordybe, boltre, vugge —
Der kan Digtekunsten samle
Hvad den bruger af det Smukke,

Og naar den har længe samlet
Som en Bi af Blomsterkrukken,
Flyve langsomt til sin Celle,
Fuld af Sødme, skjønhedsdrukken.

Ved Madonnabilledet.

Mørke Ranker laae paa Muren,
Stjernerne begyndte funkle,
For det gamle Helgenbilled
Brændte Lygten i det Dunkle.

Gamle Kone ved din Krykke,
Du, hvis brune, svage Hænder
Dag og Nat saa flittigt passer,
At Madonnas Lampe brænder, —

Tag imod vor Mildhedsgave!
Bed Andægtige, som knæle
I Capellet, løfte Bønnen
For to elskovsfulde Sjæle!

At den Kummer, som de føle,
At den Byrde, som de bære,
At de Taarer, som de fælde,
Og den Uro, som de nære —

At det Alt, som disse Flammer
Under Nischens sorte Bue,
Stadigt maa vedligeholdes
Samlet i en hellig Lue;

At det Alt, som disse Flammer,
Der sig brændende fortære,
Maa med sine sidste Straaler
Lyse, Kjærlighed til Ære.

Den Sovende.

Lad mig dække dine spæde
Fødder, mens du sover, Hulde!
Som en varsom Gartner dækker
Sydens kjælne Blomst for Kulde!

Lad mig lægge dine Arme,
Ubevidste at de trykke,
Om min Hals som en Guirlande,
Som et pragtfuldt Ordenssmykke!

Lad mig sovende dig holde
Paa mit Knæ -- hver Puls, som banker,
Hvert et Hjerteslag mig bringer
Blide Følelser og Tanker.

Lad mig Hovedet, som drømmer,
Varsomt paa min Skulder bære;
Hver en Bugt af dine Lokker
Er for mig en Skjønhedslære!

Som et Landskab venter Solens
Opgang i de varme Nætter,
Vil jeg vogte paa dit Aasyn,
Til dit Øielaag sig letter;

Til dit vaagne Blik mig smiler
I sin Mildhed tusind Glæder;
Til din Røst med Vellyd fylder
Disse tause, døde Steder.

Bebreidelsen.

Du klager over, at jeg taler
Prosaiske og kolde Ord,
At i mit Blik og paa min Pande
Af Sværmeri er intet Spor;

At Livsforsikkringens Tabeller
Opfylde Hjertets hele Rum;
At jeg seer ud som en Professor,
Fortrædelig, studeert og dum.

Ja, du har Ret. Men hvis er Skylden?
O, at bebreide mig er haardt!
Som Maanen trækker Havets Bølge,
Har du mig trukket Sjælen bort.

Var jeg ei karsk? Var paa min Læbe
Ei Poesiens friske Duft,
For dine Tines hede Straale
Udbrændte mig al sund Fornuft?

Nu er jeg Embedsmand og Ridder,
En fredelig, frugtbar Vulkan —
Et lyrisk Udbrud kaster hermed
Mit sidste Digts Ildtulipan!

Paa Klinten.

Jeg gik en aarle Morgenstund,
Hvor Klintens hvide Kyst
Bedækker med en Vogelmund,
Som med et Slør, sit Bryst.

Jeg havde mange Doner sat
Med Rønnens røde Dusk,
Og søgte nu, hvad Fangst i Nat
Mig bragte Blad og Busk.

Men tomme mine Snarer hang!
Hvert Bær bortsnappet frækt
Af Fuglene, som sang og sprang
Paa alle Oviste kjækt.

Hvor Kilderne med Skummet hvidt
I Dybet ned sig snoe,
Forbittret knagede mit Skridt
Paa Klintebakkens Bro.

Skal selv den mindste Fugl paa Green
Undslippe mine Baand?
O, er der ei i Verden een,
Som flyver i min Haand?

Mod Havet faldt mit Blik — hvor blankt,
Med Horizontens Duft
De brede Bølger milelangt
Gjenspeiled Himlens Luft!

Jeg saae — hvad var det vel, jeg saae?
Hvor Klinten skraaner hvul?
En Rede i de fine Straae!
Et yndigt Fuglesjul!

Af Tjørnebusken oversneet,
Sad hun, det muntre Barn,
Som jeg af Alle helst gad seet
Hildet i mine Garn.

Straahatten slængt i Græsset hen,
Og Handskerne derhos —
Et Blad Papir, en Blyantspen
Paa Kampestenens Mos.

„O, hvilken Udsigt", raabte hun,
„Fra denne Plet! Hvor smukt!
Den hvide Klint! det blanke Sund!
Og Fiskemaagens Flugt!

Hvormange Skibe! — „Seer jeg ret,
Saa øiner man kun tre."
Hun rakte mig sin Guldlorgnet:
„Nei, der er flere, see!"

Jeg havde aldrig Søen seet
Saa blank, saa klar, saa fuld —
Jeg havde aldrig Jorden seet
Saa grøn, saa frisk, saa huld —

Jeg havde aldrig Himlen seet
Saa blaa, saa stor, saa varm —
Som gjennem denne Guldlorgnet,
Der hang ved hendes Barm.

Omslyngt af gyldne Ringe smaa
Hun boied Nakken blidt —
Jeg hørte hendes Hjerte slaae —
Det slog saa nær ved mit.

Omkring os var et Trylleskjær,
En Dæmring underfuld,
Hun maatte rykke mig saa nær,
Omslyngt af Kjædens Guld.

I Donen ingen Jægers Haand
Fandt nogen Hals, saa fiin,
Som den, Lorgnettens Fangebaand
Paa Klinten gav i min.

Men Fuglen, jeg i Slyngen fik,
Var ikke qvalt og død —
Lyslevende de klare Blik!
Og Kinden rosenrød!

Saa yndig laae hun i mit Net,
Saa sky og dog saa øm,
Saa flygtig flagrende og let,
Som Englen i en Drøm.

Kan det da falde Nogen ind
At lægge mig til Last,
At med et freidigt Jægersind
Jeg holdt mit Bytte fast?

At medens Søens friske Vind
I bløde Blomster gik,
Vi henrykt hviilte – Kind mod Kind
Et saligt Øieblik!

At i den svale Bøgelund,
Mens alle Fugle sang,
Vi stille mødtes — Mund paa Mund
For første — sidste Gang!

Fremtiden.

Alting bagvendt og forklodret!
Plumpe Masser, ingen Sjæle!
Himlen graa, og Jorden muddret,
Mere tydsk end dansk vort Mæle!

Usle Stæder, øde Havne,
Ingen Træer meer i Skoven,
Aadsel kun for Krigens Ravne
Ligger Danmarks Ø i Voven.

Ha — til Trods for hiint og dette —
Her — jeg føler Panden gløde —
Her jeg fødtes; her de rette
Hjemmets Toner klang saa søde.

Her — om ogsaa Alting knækker,
Om end Alt er nær ved Bunden —
Her — en indre Vished lægger
Mig det Spaadomsord i Munden —

Her skal vore Børn sig tumle
Stolt, fordi de her har hjemme;
Her — lad kun Forsagthed mumle —
Hæve frit den frie Stemme.

Her, naar vore Been er gjemte
Under Høien for at muldre,
Skal paany de hartad glemte
Fribedsmelodier buldre —

Byerne sig modigt tætte,
Landet smile, Søen skumme,
Og kun Herskesygens Jette,
Som en Ulv i Lænker, brumme.

Fortvivlelse.

Du er Gudinden, som hun svæver
I sine gyldne Himles Ly,
Hvem Cherubimer og Serapher
Paa Hænder bære i en Sky.

Jeg er den sorte faldne Dæmon,
Fra Lysets Engle-Hjem forstødt,
Fordømt til Ovalerne i Dybet,
Hvor Baalet brænder evigrødt.

Min Latter skingrer over dette
Modsætningens uhyre Gab —
Kan du engang iføres Kjødet,
Og jeg en dydig Egenskab?

Jeg vælter mig i mine Flammer
Og har — saavidt — det ganske godt.
Jeg har endnu min gamle Latter,
Min Djævlefrækhed og min Spot.

Enthusiasme.

O, jeg ændser ei mit Danmarks
Flade Former, plumpe Grønhed —
Hvor du vandrer om, Veninde!
Er et Gjenskin af Skjønhed.

Hvad er Alpesneens Hvidhed,
Fuld af Sænkninger og Kupler,
Mod din Arms, din Skulders Runding
For en henrykt, eensom Grubler?

I din Haarvæxt hvilken Fylde!
Tal mig ei om Skovens Ranker!
Ved at løse disse Knuder —
Fol, hvordan mit Hjerte banker!

Ha, du rødmer! — Paa din Læbe
Hvilke Roser! — Hvo der saae dem,
Om en Afgrund end sig aabned,
Vover Livet for at naae dem.

Drømmeverdnen.

Drømme!
Hvad vil Mængdens Tale sige?
At de korte Drømme
Ikke er det Virkelige.

Dette
Vil Enhver iblandt os vide,
At det Stygge og det Slette
Er i Livet det Solide.

Vige
Derfor skal det plumpt Reelle!
Jeg mod Drømmens Himmelstige
Vil mit unge Hoved hælde.

Dromme!
Lad fra eders Skygge-Rige
Englene imod mig strømme —
Vær for mig det Virkelige!

Fortabelse.

Hør Dødens Klokker kime!
See Sorgeskaren vandre!
Kom, lad os samlet skride
Til Graven med hverandre!

Du Lykkens Barn, der synes,
Rødmusset som en Dukke,
At ligge evig pyntet
I din dunbløde Bugge —

Du Olding, træt af Arbeid,
Som nys i Hytteqvalmen
De tunge Lemmer strakte
Med Vee og Værk paa Halmen —

Skjøn Jomfru, du, som dækkes
Af Alderdommens Rynker,
Og, liig et gustent Æble,
I Moderjorden synker —

Og du ved Nattelampen,
Med Pen og Bog i Haanden,
Du Alvors-Mand, som grubler,
Og som besværger Aanden —

O alle I, som efter
Det store Intet iilte,
Hvorover I med Rette
I lyse Timer smiilte —

Naar fandtes, hvad I søgte?
Siig, naar blev Maalet truffet?
Hvem har — svar mig oprigtigt —
Hvem har ei Livet skuffet?

Hvo naaede til de Egne,
Hvor Sandhedskilden strømmer?
Hvo føler ei lysvaagen
Med Gysen, at han drømmer?

Hvo venter ei — forhugget,
Lemlæstet og forblødet —
I Kamp mod Livets Ovaler
Med Længsel Naadestødet?

Til Kritikerne.

Om Aanden skulde slagre noget vildt
I Digtekunstens muntre Tivoli,
Forskaan os for et simpelt Politi
Med Spanskrors-Stok og Messing-Skilt.

Hold jer til det, som er og bliver slet,
Til det, der ei betyder noget Stort,
Til det, I selv bedst kunde have gjort,
Det kan I ordne, deri har I Ret.

Men snak ei vidt og bredt i Gudens Lund
Om, hvad i Kunsten ei bør kaldes godt;
Thi vidste I, hvad der er rigtigst, blot,
Saa vilde I beskedent holde Mund.

Er Musen eder ikke kjær — afsted!
Hun dør af Latter over eders Dom,
At hun skal være knibsk og snerpet, som
Den lille Tøs, I gik til Præsten med.

Det Støv, som falder, hvor Apollo sred,
Det hører ei til det gemene Dynd,
I feie væk. Thi Poesiens Synd —
Om den veed ikkun Guderne Besked.

Liigvers.

Hvor Livet er kort!
Nys stod han i Blomster, nu bæres han bort.
Den evige Hikke,
Det saae jeg forud, den loved ei godt,
Han leved bestandig for muntert og flot
Og holdt af at drikke.
Hvis Himlen gjenlyder af jublende Stemme
Og ikkun af Gammen bestaaer
— Som Skriften spaaer —
Saa vil han snart føle sig hjemme.

Der ligger hans Hat,
Henkastet i Støvet, øde, forladt;
Den Hat, som har skygget
Hans Isse, skjøndt begge var fattig paa Haar.
Uhret — det brugte han ikke — det staaer.
Det Bord, han har rykket
Til Sengen, den Stakkel, ei efter Vandet, —
Men Vinflasken staaer uden Prop,
Den trak han op —
Det var ham saa klogt som alt Andet.

Chatollet er lukt,
Forseglet — tomt — blev aldrigen brugt.
Hør, Liigvognen runger!
Der hænge de Fugle, han satte i Hæk
Saa kort før sin Afgang, flyv I kun væk,
Flyv ud, mine Unger,
Og syng paa Stakittet om Graven!
Jeg græder, jeg mister en Ven!
Naar sees vi igjen?
Deroppe i Paradishaven?

Min Tro — vil I see!
Hans Vinglas, mod Jammer og Vee

Et Skjold her i Verden.
Farvel, min Broder, farvel paa dit Tog!
Stro Blomster, Drenge, tykt paa hans Laag!
Syng Visen, han digted, her er den!
Liigbærere, drik til den krydrede Kringle!
En Taar endnu, det glider nok ned!
Han bliver ei vred,
Han leer fra sin Sky, naar I dingle.

Ballade.

„Jomfru Else, Jomfru Else!"
Skrev Hr. Peder til den Skjønne,
„Jeg har beilet nu saalænge,
Vil I ei min Troskab lønne?

Dybt mit Slot med røde Mure,
Speiler sig i Søens Bove,
Hjort og Hind paa Marken spille
Og i mine mørke Skove.

Liden Smaadreng staaer med Roser
Ved det gamle Borgeled;
Egesengen i mit Kammer
Er saa eensom, er saa bred.

Mine lange, slebne Speile
Længes under Loftets Bue
Efter eders tusind Ynder
Tusindfoldigen at skue.

Over mig, som eders Slave,
Skal I egenmægtig raade,
Und mig eders Haand at fæste,
Und mig eders Hjertes Naade!

Jomfru Else, Jomfru Else!
Uden eders Rosenlæbers
Sagte Ja, gaaer jeg til Grunde —
Elskes maa jeg, eller dræbes!"

„Ædle Herre, ædle Herre!"
Skrev den Skjønne ham tilbage:
„At jeg ei kan elske eder,
Maa i Sandhed jeg beklage.

Eders Slot og eders Skove
Kan mit Hjerte ei bevæge;
Selv I er jo mørk og skummel
Som de gamle Skovens Ege.

Feigt af eders Fædres Rigdom
Lever I — med stolte Fagter:
Guldets Slave, Skjønheds Slave,
Begge Dele jeg foragter.

Jeg er fri og hader Trældom —
Vil I doe — nuvel — vær færdig!
Som I er, kan I ei elskes —
Søg at gjøre jer elskværdig!"

Og Hr. Peder læste Brevet,
Satte det i Speilets Ramme,
Og han tog den sølvindlagte
Kuglebøsse med det samme.

Tog det guldbeslagne Krudthorn —
„Søg at gjøre jer elskværdig!"
Mumled han, og spændte Hanen:
„Jomfru Else! jeg er færdig!"

Knaldet sprængte Borgens Ruder,
Gjenlød i de mørke Skove,
Og den bange Hind bortflygted,
Hvor den drak af Søens Bove.

Jomfru Else, Jomfru Else!
Blev din Beiler nu elskværdig?
Er du rede til at elske,
Som til Døden han var færdig?

„Ja!“ hun sukker, og mod Himlen
Løfter Haanden op, den hvide:
„Jeg er hans! Han vandt mit Hjerte!
Jeg vil sove ved din Side.“

Over Graven ud i Vandet
Egegrenen nu sig speiler;
Og den stolte Jomfru sover
Der ved Siden af sin Beiler.

En polsk Moder.

„Hvorhen min unge Frue?
Tyk Morgentaagen ligger
Om alle Promenader
Og glimrende Boutikker.

Og under Silkehatten
Saa streng en Alvor skues,
Som vilde du ved Smilet,
Var det paa Læben, blues?

Hvad trykker denne Terne,
Som følger dig, til Barmen?
Hvad for en kostbar Byrde,
I Shawler svøbt, paa Armen?"

„Sabinskis Søn du skuer,
Hans Førstefødte, Spæde,
Som jeg i Fredens Arme
Undfangede med Glæde;

Som under Hjertet laae mig
Den Morgen, da Pistolen
Jeg rakte selv hans Fader
Og bad ham døe for Polen.

Sabinskis Søn, min Herre!
Er svøbt i disse Shawler,
Og med Sabinskis Frue
Du her paa Gaden taler.

Jeg bar den søde Byrde,
Dengang hans tappre Fader
Med dræbende Kardætscher
Forsvarede Warschaus Gader;

Og han blev født den Time,
Da jeg med Rædsel hørte,
Til Fængslet man hans Fader
Saaret i Lænker førte.

Seer du Castellets Mure?
De grønne Bastioner?
Og mellem Kuglestabler
De rolige Kanoner?

Imorgen, naar det dages
I disse øde Gader,
Saa lyder Sørgetrommen —
Saa skyder man hans Fader;

Imorgen, naar det dages,
Saa hvirvler Russens Tromme,
Saa knalde deres Bøsser,
Saa er hans Timer omme.

Men forend Døden vil jeg
Mig til hans Fængsel liste,
Og han skal see sin Arving
For første Gang og sidste.

De vilde ei, Sabinski!
Tillade dig at skue
Din lille Dreng, din Anton,
Og din forgrædte Frue.

Men deres onde Trusler
Kan ei mit Mod forskrække,
Paa denne Rand af Volden
Kan Fangen see os begge.

Han seer os! Ja, han seer os!
Han ud af Gittret svinger
Til Tegn det hvide Klæde —
O, at vi havde Vinger!

Og har jeg ikke Dolken,
Og har jeg ei Pistolen?
— Men nei — vi To vil kjæmpe
Endnu en Kamp for Polen.

Kom, giv mig Drengen, Amme!
Tag Huen af ham, skynd dig.
O, hvor hans lille Hoved
I Solen skinner yndig.

See til din Søn, Sabinski!
Som jeg har født med Smerte,
En Arving til din Adel,
Din Tapperhed, dit Hjerte.

Om Flygtling end paa Jorden,
Han løfte skal for Polen
Det gamle Frihedsbanner,
Sablen og Pistolen.

Hør, hvad en Moder beder,
Hvis Hjerte snart vil briste:
Kast dine Øine paa ham
For første Gang og sidste.

Kast dine Øine paa ham
Med Kraften og med Evnen,
Som Døden kun kan give,
Og vie ham ind til Hævnen."

Med disse Ord gav Damen
Sit Barn til Ammen atter —
Kun af en Skildvagt hørtes
En raa, barbarisk Latter.

Tidlig Skilsmisse.

Det var den aarle Morgen,
I Teltet stod Dragonen
Og vikled Purpurskjærfet
Om Livet paa Baronen.

Og rakte ham hans Pallask,
Hans Hjelm med Hestehalen,
Saa blank, som var den nylig
Hentet i Vaabensalen.

Og førte frem hans Ganger,
Den lysebrune, høie,
Der vendte mod sin Herre
Det melancholske Øie.

Og i de brede Hylstre,
De guldbrodeerte, satte
Hans sorte Rytternæver
Pistolerne, skarpladte.

Og langsomt steg i Sadlen
Den adelige Fændrik,
Og sagde til Dragonen
Med sagte Stemme: „Hendrik!

Iskald jeg ikke kommer
Igjen — som nok kan være —
Besorg mig disse Breve,
Og sig, det gjaldt min Ære."

Han gav sin Hest af Sporen,
Ildgnister fløi fra Hoven;
De sorte Krager svang sig
Med Skrig op over Skoven.

Der faldt et Skud langtborte —
Og eet endnu — ei flere;
Men paa den lyse Hvælving
Steg Solen meer og mere.

Det blev den mørke Aften.
Fra Slottet ned i Dalen
De høie Vinduer straalte
Og kastede Lys fra Salen.

Orchestret lod. Mundskjænken
Sig gjennem gyldne Haller
Med Purpurvinen trængte
I funklende Krystaller.

Den unge Frøken, yndig,
Skjøn som en Bajadere,
Slap pludselig i Dandsen
Sin sorte Cavaliere.

Hun lyttede, hun hørte —
Hun hørte det alene —
En sagte Lyd langtborte,
Et Trav paa Broens Stene.

Hvor steg og sank de runde,
De liliehvide Skuldre —
Hun hørte ei Trompeten,
Ei Paukens Hvirvler buldre.

Hun kikkede fra Ruden
Ud i det natlig Dunkle —
Hun saae i Slottets Gjenskin
En Hjelm, et Kyrads funkle.

I hendes Løb paa Trappen
Guldkammen fløi af Haaret,
Den halve Blomsterfletning,
Hun nylig havde baaret.

Det var ei ham, hun ventet;
Med Sorgens Budskab skrevet
I sine mørke Miner
Dragonen bragte Brevet.

Hun rev det fra hinanden —
Hun svimled — faldt som knuset —
Man finder intet Marmor
Deiligere strakt i Gruset.

Det er den aarle Morgen.
Det røde Skjær af Solen
Farver den gamle Frøken,
Som slumrer i Lænestolen.

Ferskentræerne blomstre
Og Mandlerne i Haven;
Men hendes Hud er falmet
Som Alabast paa Graven.

Der staaer et Liigvers skrevet
I Furerne paa Panden,
Og sine blege Hænder
Hun folder i hinanden.

Medynksom Kakaduen
Sit gule Hoved bukker,
Betragter sin Veninde
Med store Blik og sukker.

Paa Sovekamrets Damask
Et Maleri sig strækker,
Og Blomsterurnen yndigt
Mod det sit Indhold rækker.

Der sees han, som han leved,
I ridderlige Fore,
Med Purpurfjærf om Livet,
Med Hjelmbusk og med Spore.

Med Panden, tung og sænket,
I morke Lokkers Skygge,
Med Læberne, som klostes
Af Ungdom og af Lykke.

Men med en Smertes Alvor
I sine Blik, som vidste
De selv forud, hvor tidligt,
Hvor snart de skulde briste.

Emil Aarestrup.

Anm. Ovenstaaende Digte har Udgiveren, med Vedkommendes Tilladelse, udtaget af et rigt Manuscript, som den bortgangne Digter har efterladt sig.

Digte

af

Carl Andersen.

Hvad Lærken sang.

Det var en yndig Foraarsstund,
Blidt drømte Land og Sø,
Og Blæsten tog sig Orlov
Og svang sig langt fra Ø,
Men Lærken blev og sang derhjemme.
Ja, Lærken blev og sang derhjemme:

„Høit løfter mig mit Vingepar,
Dog Dalen dybt jeg seer.
Dernede seer jeg Tvende,

Hvor Busken kjærligt leer —
Jeg troer, de plukke røde Roser,
Saa liflige, saa søde Roser.

„Ei! Ungersvenden plukker dem
Af Pigens søde Mund;
Hun bytter dem mod andre
Fra Elskovs sagre Lund —
Men aldrig, aldrig end jeg skued
De Roser, der saa deiligt lued!"

Aftenstemning.

Dagen hælded, Solen smiler
Længer ei bag Høiens Karm.
Tyst i Vester Havet hviler,
Favnet tæt af Skyggens Arm.
Egnen er saa taus og stille,
Ilden paa hver Arne slukt;
Til sin Bo, den skjulte, lille,
Styrer modig Fugl sin Flugt.

Hør, de milde Aftenvinde
Suse om det dunkle Krat.
See, hvor Stjernen Guld kan spinde
Ind i Skovens dybe Nat.
Ingen Orm sig snoer i Støvet,
Som dens Straaler ei kan naae;
Ingen Knop blev født bag Løvet,
Som ei Himlens Die saae.

Svalende trindt Duggen drysser
Perler ned paa Blomster smaa.
Veed du vel, hvorfor den kysser
Alle disse vege Straae?
Den har hørt dem lønligt græde,
Da din Fod dem havde traadt;
Hvad du synded mod de Spæde,
Vil den atter gjøre godt.

Frem nu gaaer den fulde Maane
Midt i denne Perlerad,
Skov og Sø og Marker blaane
I det blege Straalebad.

Kilden risler, Vinden fanger
Bøgeblad og Lindeblad.
Hvilken lille herlig Sanger
I den ranke Poppel sad!

Hjerte, lær af denne stille
Aften i den stille Dal!
Lær af denne muntre Kilde!
Lær af denne Nattergal!
Hør, hvor freidige, hvor unge
Toner rummes kan i den!
Fugl, du fik en liflig Tunge,
Du sang Hjertet ungt igjen!

Ved min Moders Grav.

Bag Kirken med det høie Spiir
I Murens Ly en Grav sig hæver,
Af Faa kun ændset — al dens Ziir
Er Blomsten, som paa Stilken bæver.

Den fik ei noget Monument,
Af smildrig Haand i Stenen hugget,
Som siger dig, hvo der har endt;
Men Taarer flød, da den blev lukket.

Thi her i denne simple Grav
En trofast, øm og kjærlig Qvinde
Blev lagt til Ro; en Vandringsstav,
I Stormen brudt, den gjemmer inde.
Den Haand, der engang Staven holdt,
I Gravens Dyb længst Støv er vorden,
Og Hjertet længst er blevet koldt,
Der engang slog saa varmt paa Jorden.

Dog lever end blandt dem, der saae
Og hende her at kjende lærte,
Mangt Vidne til, hvad Skat der laae
I dette rige Qvindehjerte.
Naar Solen sank, vel stundom gik
Til Graven En og Anden sagte,
Som husked hendes milde Blik
Og Gaven, hendes Haand dem rakte.

Hist kneiser i den vilde Sø,
Lig Falken, der har seet sit Bytte,
I høie Nord en sneehvid Ø —
Der staaer end hendes Faders Hytte.
Der var engang om Kind hun prud,
Og sorglos, og saa reen i Sinde,
Som Gravens unge Rosenskud,
Der bøier sig for disse Vinde.

Der hun blandt Tuens Blomster sprang,
Der lytted hun til Fossens Tale
Og Svanens underlige Sang,
Som gjenlød trindt i Fjeld og Dale.
Der hørte hun paa gamle Qvad
Og Sagn fra længst henrundne Dage.
Men hvad hun hørte, siden sad
Trofast i hendes Sjæl tilbage.

Og siden mangen Gang man saae,
I hendes Stue, naar det qvælded,
At alle hendes kjære Smaa
Sig lyttende til hende hælded.

Da aabned hun for dem sin Barm
Og viste dem sin Barndoms Drømme —
Med Barnehoved under Arm
Hun seiled ud paa Mindets Strømme. —

Ak, tidligt saae hun Livets Høst!
Men ingen Sorg, der hende rammed,
Fik slukt den Ild i hendes Bryst,
Som engang der til Lue flammed.
Hun skued freidigt til sin Gud,
Der førte hende mange Veie,
Og haabed end, som Dødens Brud,
At faae hans Herlighed i Eie.

Den fik du, i din stille Bo!
Blidt Orglets Tone til mig bruser:
„Du, som har elsket hende, troe,
At Lysets Hvælving hende huser!"
Og Rosen, Gravens Monument,
Som, taaredøbt, har Vexten vundet,
Den hvisker: „Hun har trolig tjent
Og nu hos Herren Hvilen fundet!"

Polen.

Der er et Land, hvor store dunkle Skove
Saa tause drysse Lov paa Soens Bove;
Hvor Floden ruller over øde Sletter,
Mens Sorgepilen Mindets Krandse fletter.

Der er et Land, hvor Fuglen sidder stille
I Birkens Top og har forglemt sin Trille;
Der vil den sidde skjult og gvær saalænge,
Til Arvingen den seer til disse Enge.

Der er et Land, hvor under traadte Høie
Længst sover mangt i Sorg tillukket Øie.
Paa Graven staaer ei Blomst — det vilde være
En Brode her, at skjænne Dodes Ære.

Der er et Land, tidt maae dets Sonner vandre
Fra Hjemmet, for at give Plads for Andre,
Der kun kan lægge frem de Adkomstbreve,
De selv med Vold i Overmagten skreve.

Der er et Land, dets Døttres Kinder blegne,
Som Liliens Snee, i disse Sorgens Egne.
Naar Skjændsels Vee til anden Qvide føies,
Da kan en Qvinde vel, som Roret, bøies.

Det Land, — engang et Hjem for store Dage,
En Bygge nu for Mismods Suk og Klage;
Saa rigt paa Mod, i tusind Farer prøvet,
Saa rigt paa Daad, ak, frugtesløst udøvet, —

Det Land, o Himmel! skal det længe lide?
Skal ei dets Sønner snart til Dyst udride?
Hvor kan du rolig lade Solen skinne
Paa Mænd i Lænker og paa skjændet Qvinde?

Der høres Brusen, som før Stormen kommer —
Skal Luften renses nu til mild Skjærsommer?
Der sees en Lysning, som naar Lynet glimter —
Er Polens Hævner Han, hvis Sværd man skimter?

Paa hviden Ganger, som en Vind, han farer,
Han løfter Haanden, see, der voxe Skarer! —
O, herligt gryer Polens Morgenrøde,
Naar ei Kosciuszko længer er blandt Døde!

„Tosepeer."

Der sidder han, som altid,
Ved Gjærdet Tosepeer.
Han eier saa sjollet en Mine,
Han synger sine Viser,
Og stivt paa Jord han seer,
Og gjør ikke Andet, end grine.

Engang var han en livsglad
Og freidig Ungersvend
Med Ungdom og Klogt i sin Pande.
Smaapigerne ham kysted,
Og Sognets unge Mænd
Med ham tømte mangen en Kande.

Hans Tanker var saa snilde,
Til Spog og lystig Skjemt
Han eied et onskeligt Nemme.
Men Tankerne og Spøgen —
Dem har han siden glemt.
Hvi kan ikke Alting han glemme?

Hvi kan han ikke glemme,
At Lise fik hans Tro,
Men sveg ham og tog sig en Anden?
Thi derfor blev han gammel,
Og derfor svandt hans Ro,
Og derfor han gik fra Forstanden. —

Nu løfter han sit Hoved
Og vender did sit Blik,
Hvor Smaadrengen vader i Kjæret
Og hujer fælt og jager
Forunden mindste Skik
De gule smaa Ællinger i Veiret.

Peer knytter sine Hænder,
Han griner ikke meer
Og synger ei længer sin Vise:
Thi Galningen, der traffer
Omkring i Kjærets Leer,
Er Søn af Jens Foged og — Lise.

Carl Andersen.

Digte

af

H. C. Andersen.

Brev til Christian Winther.

Montreux, den 26. August 1862.

Et Digt forlanger De! jeg eier intet,
Jeg ellers bragte Dem mit allerbedste;
Her i Montreux groe Laurbær, men ei Digte,
Det sidste her var Byrons om Chillon.
Naturen rundtom er vel selv et Digt,
Mit Hjerte rummer det, men ei Papiret;
Jeg kan ei tegne Aftnen her ved Søen,
Hvor Vandet skifter om med Blaat og Purpur,
Et luftigt Rosenblad mod Himlens Guldgrund.
Lig mægtige Chor-Stole i en Kirke,

Staaer Klippe fælsomt stillet op ved Klippe;
Der hænge Skovene, som Draperier,
Og fjerneſt løfter sig Høialteret,
Et Bjerg med evig Snee til Altardug *).
Her er en Fred, en Deilighed i Aftnen,
Et Farvespil, som ingen Maler giver.
Og dog i al den Glands og Deilighed,
Min Harpe hænger uden Klang og Toner,
Den lette Bjergluft lader den ei zittre,
Mit Hjertes stærke Slag ei virke vil;
Det er som Strængene i Slummer laae,
Som om de samled Kræfter for at klinge
Med større Fylde og med nye Toner
Snart i det Skjønheds Land, der aabnes for mig,
Hvor brændende Granatblomst mellem Laurbær
Vildt groer paa Gjærdet i det stærke Sollys,
I Cids og i Cervantes Fædreland.
Der sende Naadens Gud mig Digter-Gaven,
Den bruse gjennem de nu tause Strænge
Og bære hjem til vore grønne Der,
Hvor Bøgen skygger over Kjæmpegrave,
Fata Morgana fra Granadas Have.

*) Dent du midi.

I Cartagena.

1.

I Africaner-Byen, i Cartagena jeg boer,
I den smalle, snevre Gade, saa snever, du knap det troer;
Jeg naaer med Haanden Balkonen derovre hos Gjenboerne,
Hvor den deilige Datter sidder i Ungdommens Skjønheds-
flor,
Saa fyldig, kraftig og ildfuld; det lange kulsorte Haar
Nu løst i hver Fletning, det ned til Fødderne naaer,
Og Skuldren er som Antikens, og Øinene som et Lyn,
Det er næsten ikke muligt at udholde dette Syn.
Fra Afrika brænder Luften, og Blodet er Ild som den; —
Nu vil jeg slukke Lampen og hvert et Ord med den.

2.

De dandse med Castagnetter, det er den hele Musik,
De see hinanden i Øiet, det er en berusende Drik,
De hvirvle sig som Mænader, Alt i den strængeste Takt;
O, hvilken uendelig Skjønhed er dog i et Menneske lagt!
En Nellike og en Granatblomst! i Dandsen de leve og groe.
Kom, Scharff og Juliette! beseir i Dandsen de To!

3.

Hvor Himlen har Stjerner! jeg kjender jo hver,
De hjemlige Venner, hvor funkle de her!
De sende en Luftning saa frisk og saa mild,
En Lædskedrik i den brændende Ild,
Et Vindpust over det glødende Sand,
Det er som et Kys fra det danske Land!

H. C. Andersen.

Digte

af

Ludvig Bødtcher.

Til B. S. Ingemann, d. 28. Mai 1849.

Hvert Digterskib har tonet høit sit Flag,
Og hilser dig med Kongeskud idag;
Selv mindste Snekke møder til din Fest
Og svinger Vimpelen, som den kan bedst,
Mens Soro holder kjærligt dig i Favn
Og tegner i sin gyldne Bog dit Navn.

Dit Navn! For mig det er en Tryllestav,
Som bringer Perler op fra Tidens Hav.
Jeg nævner det — og i sit Rosenskjær
Staaer Ungdoms søde Drøm mig atter nær;

Dit første Harpeslag med Vaarens Lyst
Igjennembæver atter dybt mit Bryst.
Jeg seer mig selv, hvordan jeg dengang gik,
Forelsket, fast som i en Piges Blik;

Hvordan jeg stod fordybet i dit Syn,
Din blege Kind, dit Øies Tankelyn;
Ja — selv hvordan jeg stjal med Angst og Gru
Din Haandskrift — ak, jeg eier den endnu!
Kun Digteren og Elskovs første Smil
Kan saare med saa sværmerisk en Piil.

— Mon nu forandret er min Hu? o nei!
Som gammel Kjærlighed, den ruster ei:
Mit Øie følger dine Stjerneskud,
Som naae, hvor Tiden ei kan sende Bud.
Dit Nordlys leder magisk hen mit Blik
Paa gamle Tiders svundne Romantik —
Og nu, da sagteligt det gaaer mod Qvæld,
Din Orgeltone freder om min Sjæl.
Tag Hjertets Tak! Gud signe hver din Vei!
Den bedste Gave fra den danske Mai!

Guldbryllupsdigt.

(1862).

De steg i Baaden Haand i Haand
Ved Danmarks blide Strande,
Og begge hjalp med munter Aand
At løsne Seilet fra sit Baand —
Og Børen bar fra Lande.

Han greb om Rorets Egepind,
Sig Baaden maatte føie —
Hun sad med Smiil paa Ungdomskind
Og saae ham ømt og trofast ind
Alt i hans milde Øie.

Hun tænkte: „Styr i Fred vor Vei
Fra nu til Aftenrøden!
Hvorhen? hvorfor? jeg sporger ei,
Der, hvor du styrer, følger jeg
Iblinde indtil Døden.“

Han tænkte: „Ei paa viden Hav
Det Skib er nu at finde,
Opfyldt med Perler, Guld og Rav,
Som jeg igjen til Bytte gav
Den Fragt, jeg her har inde!"

Saa lod han ud mod Dybet staae,
Lod der sit Anker slippe,
Og bjerged Seilene de smaa
Og lod en Stund saa Baaden gaae
Og dreie sig og vippe.

Her sad de under Himlens Sky
Og saae bag Bølgevrimlen
Den nysforladte Kirkeby,
Hvor Spiret tegnede med Bly
Sit fjerne Kors paa Himlen.

Der peged han, og tog i Favn
Sin unge fagre Qvinde:
„Vi seile vil i Himlens Navn!
Saa naae vi vel den sikkre Havn
Trods Mulm og barske Vinde.

Og skifte vil vi her vor Magt —
For Een er ei det Hele:
Jeg holde vil med Spiret Vagt,
Og du skal bære Kronens Pragt,
Og Æblet — vil vi dele."

Og atter gik det fort og fort
Med Mod og muntert Die, —
Men Livets Ocean er stort,
Og stundom Skyen blev lidt sort,
Og Bølgen tung at pløie.

Da trylled Kjærlighed med Ord,
Som den kun har igjemme;
Og Sorgen — var den nok saa stor —
Den maatte springe overbord
Ved Kjærlighedens Stemme.

Men mens fordybede de sad
Og styred liden Snekke,
Var Tidens Haand ei heller lad,
Men vendte usect Blad for Blad
I Livets Bog for Begge.

Mod Aftnen af en deilig Dag,
Da Bølgen gik saa linde
Som deres Hjerters eget Slag,
Skjød pludseligt et Jubelflag
Sig frem fra Mastens Tinde.

Og rigt i Aftenguld laae Kyst
Og Havnen halv forborgen, —
Og Livets Vaar var bleven Høst,
Men Begge stode Bryst ved Bryst
Som Reisens første Morgen.

I Galop!

(Til en Musik af Kuhlau).

1.

Træk mig frem min Brune
Med de flinke Been!
Hun har Ild og Lune,
Er min Diesteen.

Naar coquet hun kneiser,
Spanker frem paa To, —
Let man nedad deiser
Da i Mag og Ro.
Hurtig frem med Tøiet,
Pynt min lille Ven!
See den Skjelm i Øiet,
Veed, hvor hun skal hen.
Ja, der vanker Sukker
Af en Haand, som smuk er.
Stille! først lad kjønt os slippe op —
Nu afsted — afsted i vild Galop!

2.

Lad kun Vinden suse,
Vind os standser ei.
See, hvor Træer og Huse
Dandse paa vor Vei!
Hist staaer Bondemanden,
Korser sig og gruer,
Troer: nu rider Fanden
Sig sin Morgentour!

Foran Alt os flyer,
Ænder, Gjæs og Lam,
Bag os Støv som Skyer,
Hyl og Hundeglam.
Man ved Bommen sover,
Vi maae sætte over —
Hurra! Brune, du er ei forsagt!
Ha, det gik — som Volmers vilde Jagt!

3.

Nu lidt mindre bister!
Alt jeg seer vort Maal.
Foden slaaer jo Gnister
Som det skarpe Staal.
Lyd dog, hvad jeg siger, —
Vel! saa følg din Hu!
Sødt min Længsel higer
Uden Rast som du:
Lønnen snart os rækker
Hendes Haand saa hvid,
Hvis vi ikke knækker
Halsen før den Tid.

Seer du hende vinke!
Frem du dovne Sinke!
Kraft og Ynde altid Seier vandt!
Courbetteer! — og nu pareer galant!

Epigram.

Du hendes skjønne Tænder „Perler" kalder, —
Ja, Lignelsen er træffende igrunden,
Og det er ofte, naar hun aabner Munden,
Som Østersen, der aabner sine Skaller!

Ludvig Bødtcher.

Mikkel Rise og liden Jens.

En Kjæmpevise

af

Erik Bogh.

Og det var den gamle Herr Sørensen,
Han sidder ved Borgeled.
Ret aldrig det spurgtes, at han var Den,
Der gjorde en Kat Fortræd.
End ganger der Ry deraf i By,
Om Land og over Bølge.

Ret aldrig det spurgtes, at han var Den,
Der stedte en Stodder i Nød;
Da kommer Hr. Mikkel, den sultne Svend,
Saa ilde han gvided for Brød.

„Hil sidde du Herre saa tryg og trind!
Du slider kun Zobel og Maar;
Men slidt er min Kjortel, og slunkent mit Skind —
Du unde mig bedre Kaar!“

Og det var den gamle Hr. Sørensen,
Forvist var han i Fromhed stor:
Til Hofmand han tog den forsultne Svend
Og satte ham øverst ved Bord.

Han klyede ham Klæder af Skarlagen blaa
Med Brænmer af Guld og Maar —
Det maatte Hr. Mikkel vel undres paa,
Før sled han de stride Blaar.

Han skjænked ham Mjød i sit eget Krus —
Det undred Hr. Mikkel dog mest.
Derhjemme, hvor føre han tjente i Huus,
Der aad han med Hund og Hest.

Men næppe han sad i de Hofmænds Rad,
Før Bordet var rømmet i Hast,
Han vendte hvert Krus, og han tømte hvert Fad,
Til Broger og Belte de brast.

Da blev han en Kjæmpe saa stolt og stor
Og dertil en arriger Trold:
„Og hør, liden Sørensen, mærk mit Ord:
Nu eft du i Mikkels Vold!

Og hør, liden Sørensen, gammel og graa,
Det siger jeg dig forvist:
Først æder jeg op dine Svende smaa
Og siden dig selv tilsidst!"

Og det var den gamle Hr. Sørensen,
Han blev om Kinden saa bleg.
Da traadte for Borde hans mindste Svend:
„Vi blive vel To om den Leg!"

„Du uselig Smaadreng, du gjør ei Glam!"
Ham gav Mikkel Rise til Svar —
„Min Fader var Burmand, hiin Kjæmpe gram,
Og tredive Brødre jeg har!"

„Og havde han, Burmand, Alverden til Meen,
End tredive Sønner som dig,
Saa vid: Holger Danske har ogsaa een,
Og han hedder Jens — det er mig!"

Ved Hedeby var det en Paaskedag,
De ringede Striden ind.
Svenden han bied det første Slag,
Saa ilde det sved i hans Skind.

Da jubled de tredive Brødre i Sky,
Saa vide om Lande det lød:
„Den Kæmpe, der ei maa for Mikkel flye,
Er aldrig i Verden fød!“

Ved Frederiksod faldt det næste Slag;
Men nu var det Svenden, der flog.
Med blodig Ryg og med blaanet Bag
Herr Mikkel af Striden drog.

Og alle de tredive Brødre, de græd;
Saa vide det lød over Land:
„Tvi vorde dig, Jens! Er det Helteæd,
At slaaes som en drukken Mand?“

Saa skifted ved Isted de Hug tilsidst,
Men de faldt Hr. Mikkel til Meen.
Han fandt hverken Frelse i Mod eller List,
Men kun i de lange Been.

Og alle hans Brødre de hyled igjen,
Og Mikkel han hylede med.
End sidder den gamle Herr Sørensen
Saa tryg ved sit Borgeled.

End sidder han tryg ved sit Borgeled
Og lader dem hyle imens:
Den Trold, der kun truer, gjør ingen Fortræd;
Gud glæde den liden Jens! —
End ganger der Ry deraf i By,
Om Land og over Bølge.

Erik Bøgh.

Digte

af

Erica.

Den hvide Lychnis.

En Stjerne skinner i Lunden bleg
Blandt vissent Løv;
Den skjælver og føler i Vindens Leg,
At den kun er Støv.

Den evigt funklende Stjernehær
Den i Natten saae
Med uforvisneligt Solverskjær
Paa Himlen staae.

Den drømmer derom den lange Dag,
Mens i Løn den staaer,
Og Sommerens Pragt som splintret Vrag
For Vinden gaaer.

„I straalende Stjerner, som vandre trygt
I salig Ro
Under Hvælvingen hen uden Sorg og Frygt,
Saa himmelfroe!

I kjender ei Storm, I kjender ei Slud,
I kjender ei Død,
I boe deroppe saa nær hos Gud,
Over Jordens Nød.

Jeg dannedes og til en Stjerne hvid,
En Stjerne skjær,
Men kun for at skjælve min korte Tid
Paa Stilken her.

Den første Vind veirer hen i Støv
Min Krone bleg
Og tumler den mellem det visne Løv
I sin vilde Leg.

Du høie, himmelske Stjernehær
I det fjerne Blaae!
Den fattige Blomst, som har dig saa kjær,
Vil snart forgaae.

See, Solen synker, saa stig da du,
At jeg dog kan see
Din evige Skjønhed engang endnu
Før Dødens Vee!"

Men Aftenstjernen saa klar og blid
Til Blomsten saae:
„Ak, Søster, som skjuler dig bleg og hvid
Blandt Græs og Straa!

En kort, forvisnelig Sølverglands
Af Gud du fik
Og løfter mod Himmelens Stjernekrands
Et frygtsomt Blik.

Men vi, som gjennem Aartusinder gaae
Vor stolte Gang —
Hvad troer du, Kjære! vi tænke paa
Den Tid saa lang?

Vi sjunge det kun gjennem Himlen ud,
At Gud er stor;
Med Jordens smaa Stjerner vi prise Gud
I det samme Chor.

O, trøst dig du for dit korte Liv:
En Tone skjær,
Som ydmygt om Almagtens Skaberbliv
Sit Vidne bær,

En Klang i Skabningens Harmonie,
Mens du er til —
Og meer end dette hvad er vel vi,
O Søsterlil?"

I, Naturens elskte Toner.

I, Naturens elskte Toner,
Eder vil jeg lytte til,
Vindens Vift i Lundens Kroner,
Lærkesang og Bølgespil!

Da min Sands jo fatter ikke
Tonekunstens høie Lyst,
Vil mit Hjerte Velklang drikke
Ved Naturens Moderbryst.

Den har født min Sjæl beslægtet
Med sin egen dybe Sang,
Ak! mens den har Øre nægtet
Mig for Melodiens Klang,
Dette Sprog, der tolker Drømme,
Ordets Kræfter ei kan naae,
Disse stærke Tonestrømme,
Som fra Hjertets Dybder gaae.

Ane kan jeg deres Fylde,
Aldrig i den dukke ned,
I ærbødig Fraſtand hylde
Kan jeg deres Herlighed,
Savne kan jeg deres Lykke,
Kan, o Moder! i mit Savn
Lyttende til dig mig trykke
Faſt og barnligt i din Favn.

Kom, lad dine Vinde suse
Mig til Aftenfred engang!
Kom, lad dine Storme bruse
For mit Mod en Morgensang!
Kom, lad dine Blades Hvislen
Dysse mig i Tanker ned!
Kom, lad dine Kilders Rislen
Vække mig til Munterhed!

Kom med dine Haves stærke,
Kongelige Bolgeslag,
Lad mig Magtens Toner mærke
Dybt i dine Tordenbrag,
Dine søde Fugle kalde
Lad paa Glæden i mit Bryst,
At i Hjertet mig maae falde
Toneglimt af Livets Lyst!

Kom med Sang, og kom med Klage,
Kom med Suk og Jubellyd,
Kom i Sjælen ind at drage
Med dit Alvor, med din Fryd;

Jeg fortroligt vil mig hælde
Til din rige Moderbarm,
At din Tonestrøm kan vælde
Mig i Hjertet frisk og varm.

Toner har du, stærke, søde,
Fylder dybt med dem min Hu,
Vil i dem mig altid møde,
Som du mødes med mig nu;
Tonesavnet for mig stille,
Synge til min Livsens Gang
Og en Gravsang for mig spille
Med din Æolsharpeklang.

Kongens Viv.

Hvis Nogen begjærer en sørgelig Sang,
Saa lytte han nu til min Strængelegs Klang!
Om Kjærligheds Kummer og Kjærligheds Magt
En Vise jeg har med Oprigtighed lagt.

Der herskede fordum en Konning i Nord,
Mandhaftig i Daad og forstandig i Ord;
En Pige han ægted af kongeligt Blod,
Beskeden af Sind og uskyldig og god.

Med Konger der drives et underligt Spil:
Saa mangen maa giftes, som nødigt det vil;
Saalunde den ædelig Dankonning her
Sin Viv havde ikke det ringeste kjær.

Det grændede saare den kjærlige Mø,
Som drog fra sit Hjem til en vildfremmed Ø,
At sidde som Enke i Høienloftssal
Og dog være Brud til en deilig Gemal.

Hun qvad til sin Terne: „Du sige mig nu,
Var Drotten tilforn saa tungsindig i Hu,
At altid alene med Hest og med Hund
Han Dyrene beded i Mark og Lund?"

„Jeg er kun en uselig Terne forsand,
Paa Kongernes Sind har jeg liden Forstand.
Lad heller mig fæste dit deilige Haar,
At Lokkerne rigt om din Nakke sig slaaer!"

„Du gjerne ved Roden maa skjære dem af,
Som om jeg var viet til Klosterets Grav;
Jeg ændser kun lidt deres bolgende Pragt,
Som aldrig et Smiil i hans Die har bragt.

Min Fader og Moder betragted dem froe,
Min Broder om Fingren dem blidt monne snoe,
Paa tusinde Maader de viste mig hver
Fra Morgen til Qvæld, at de havde mig kjær.

De sagde, jeg talte forstandige Ord,
Naar hunsligt vi sadde tilsammen om Bord;
Og digted en Sang jeg til Citherens Lyd,
Saa roste de Qvadet med inderlig Fryd.

Men hæng nu, min Cither, saa længe du vil,
I Krogen, mens Ingen begjærer mit Spil,
Forstummer, I legende Qvad i mit Bryst,
Som Fuglenes Flok i den ublide Høst!

Lad Guldstrængen gjemme sin Velklang i Lon,
Som Hjertet maa gjemme sin Kjærlighed skjon!
En kummerlig Lod maae de dele forvist —
Forglemmes, forstemmes og briste tilsidst.

Naar stundom han træder i Kammerset ind
Og rører med iiskolde Læber min Kind
Og sidder og seer paa min Væv og min Naal,
Det er mig, som snørtes mit Hjerte med Staal.

Jeg hilste ham gjerne paa smigrende Viis,
Men selv han mit Smilebaand stivner til Is,
Jeg talte saa gjerne forstandigt og smukt,
Men selv har med Jern han mig Læberne lukt.

Naar blot jeg fornemmer hans tonende Gang,
Som Stenen berører med kongelig Klang,
Saa kunde jeg vende paa Flugten mit Fjed
At skjule mig dybest i Skoven derved.

Og dog kan jeg sidde fra Morgen til Qvæld
Og længes og lytte med Sands og med Sjæl,
Begjærende blot som min eneste Frvd
At høre hans Fodtrins sig nærmende Lyd.

Naar snart du, mit Barn, har forfængeligt nok
I ziirlige Slyngninger snoet min Lok,
Saa hent mig min Teen! Mit urolige Sind
Dens Nynnen og Surren i Sovn dysser ind.

— Det dundrer med Hovslag paa Kongsgaardens Steen,
Han kommer! — O, Ternelil! vær ikke seen,
Men hent mig det Skjærf, jeg baldyred igaar,
Og som, du har sagt, mig saa stateligt staaer.

Vær hurtig! nu stiger han ned af sin Hest —
Saa! bind mig det om, som det klæder mig bedst!
O, Daarskab og Taut — hvis han anede Sligt! —
Men gaa kun, mit Barn! du har opfyldt din Pligt."

Med bankende Hjerte, med surrende Teen
Hun sad, da Kong Eigil i Kammeret treen;
Han hilste sin Drotning paa sømmelig Viis,
Han bukked med Ære, men kyste med Jis.

„Jeg kommer at byde Farvel til min Viv,
Kong Arnulf med mig haver yppet en Kiv;
At kives med Tungen bestjæmmer en Mand,
Thi drager i Leding jeg mod ham paa Stand."

Igjen hannem hilste den Dronning saa fiin
Med inderlig Kummer og bleg som et Liin,
Med skjælvende Taarer i Øinenes Blaae,
Dem Drotten dog hverken fornam eller saae.

De stigende Floder hun stoltelig baudt,
At ingen sin Vei over Kinderne fandt,
For han, som forsmaaede Kjærligheds Skat,
Igjen havde hende, som elsked, forladt.

I Leding da drog den mandhaftige Drot,
Men hun blev med Kummer igjen paa hans Slot;
Han dækked sit Bryst mod de fiendtlige Slag,
Hun blotted sit Hjerte for Længselens Nag.

En Aften hun stod i sit Højenloftsbuur
Og stirrede mørk i den mørke Natur,
Hvor Bølgerne langsomt mod Strandbredden slog,
Og Skyerne tungt over Himmelen drog.

Hun blanded sit Suk med den natlige Vind,
Som klagende hvisked til Bøg og til Lind,
Mens kneisende forte i Mulmet de stod
Og hvilede trygt paa den mægtige Rod.

Da qvad hun i Natten: „Ak, vidste jeg blot,
Hvorlunde du lider, min Husbond og Drot!
En uvant Bekymring bespænder min Sjæl,
Skjøndt lønlige Taarer jeg kjender saa vel.

Min Gud! jeg vil bære min Kjærligheds Oval
Saa fromt, som jeg kan, for min høie Gemal.
Min Husbond, vær tryg under Himmelens Skjold!
Og ei skal det grænme mig meer, du est kold.

Min Husbond, min Herre, min høie Gemal!
Ak, mon du er end blandt de Levendes Tal?
Usigelig Angest bespænder mit Bryst —
Almægtige Gud, giv mig Lindring og Trøst!"

Kong Eigil er syg i det fremmede Land,
Han brændes af Saarets og Feberens Brand,
Han tændes og brændes af Attraa til Strid
Og skjænder med Harm paa den snigende Tid.

Naar først han har sværmet og raset en Stund,
Saa synker han hen i en smertelig Blund
Og vaagner og drømmer og sværmer igjen
Og kjender end ikke sin kjæreste Ven.

Saa længe han drak af den kjølende Drik,
Saa længe han lød sine Pleieres Skik,
Til Saaret blev lægt, og til Feberen svandt,
Og Blodet ham sundt gjennem Aarerne randt.

Fra Leiet sig reiste den mandige Helt,
En ubekjendt Yngling da stod i hans Telt;
Den brunnlige Lok sig om Kinden ham snoer,
Og Blikket er ufravendt fæstet mod Jord.

„Hvor kom mig i Teltet den fremmede Svend?"
Han spurgte sin Drost og betroede Ven.
„Mig tykkes forvist, jeg tilforn har ham seet,
Men ei jeg besinder mig, hvor det er skeet."

„Du saae ham, min Drot! under Feberens Ild,
Han rakte dig Drikken saa kjølig og mild,
Af Urter med hemmelig lægende Kraft
Beredte han smild dig den styrkende Saft.

Naar haardest du sukked i Sygdommens Baand,
Han Strængene rørte med kunstnerisk Haand,
Og smeltende Toner fra Brystet ham flød,
Som Fred over Panden dig underfuldt gjød.

Min Drot! han er ung, og hans Haand er kun fiin,
Et Legetøi spinkelt mod din eller min,
Men dog har om Natten jeg seet ved din Seng,
At Styrke kan boe hos en skrøbelig Dreng.

Og tidt er om Dagen det faldet mig ind,
At Alvor kan boe i det barnlige Sind:
Saa kold som en Munk mod forfængeligt Taut,
Ved Dag som ved Nat til din Seng han sig bandt.

Jeg siger dig frit med Oprigtigheds Ord,
At Helsen og Liv næst Guds Bistand, jeg troer,
Du skylder hans Troskab, hans Kunst og Forstand.
Jeg agter ham derfor saa fuldt som en Mand."

Og Kongen blev vrt, da han hørte derpaa,
Saa huldt til den fremmede Yngling han saae.
Beskeden med sænkede Blikke han stod,
Om Kinden saa rød som et dryppende Blod.

„Og var i min Afmagt du mod mig saa huld,
Ei Magten dig lønner med Gods eller Guld,
Men kaaret du er til min kjæreste Svend,
Og Vidne dertil er min Drost og min Ven."

Saa tjente da Svenden sin Herre med Lyst
Og fulgte ham kjæk i den blodigste Dyst,
Men skjælved i Løn, naar med liliehvid Haand
Han spændte ham Hjelmens og Pandserets Baand.

Saa mangen en Qvæld i det rolige Telt
Han spilled og sang for den mandige Helt,
Som lytted til Klangen med inderlig Lyst
Og fatted ei selv, hvor den smelted hans Bryst.

Da bød han en Aften sin elskede Svend:
„Min venlige Sanger, læg Citharen hen,
Ogræk mig din Haand, som er sneehvid og fiin!
Mig lyster at slutte den trofast i min.

Al Jorderigs Blomster saa gik jeg forbi,
Til een, som var himmelsk, jeg fandt paa min Sti:
Dens Duft og dens Ynde med hemmelig Magt
Sig underfuldt omt om mit Hjerte har lagt.

Den slynged sig om mig i Sygdommens Nat,
Til Dødsenglen havde mit Leie forladt,
Den duftede for mig, til Sundhedens Luft
Jeg drak af dens omme, dens trofaste Duft.

Dens Ynde, dens Duft er bestandig mig nær
Og tolker mig Livets det inderste Værd,
Den himmelske Kjærligheds mildnende Saft
Den blander i Manddommens fyldnende Kraft.

Jeg tænker paa Ting i mit henfarne Liv
Og mindes, at ei jeg var god mod min Viv —
Det var jo fast meer, at jeg ei det forstod —
Dog føler jeg grant, at jeg ikke var god.

Men drager jeg ind i min Kongsgaard paany,
Vil Gud, skal en lysere Morgen os gry:
Min yndige Blomme, som falmer i Løn,
Skal reise sit Hoved lykkalig og skjøn.

Jeg veed, hun er yndig, jeg veed, hun er god,
Hun aldrig i Verden har gjort mig imod;
Jeg veed, hun er from, og jeg troer, hun er skjøn,
Hvis ei hun af Kummer er falmet i Løn.

Thi det er mig klart, naar jeg tænker paa Alt,
At vist i min Lod med min Hustru mig faldt
En dyrebar Skat og et ædelt Klenod,
En Perle, hvis Værd jeg dog aldrig forstod.

Du skjælver og græder — Nei, kom til mit Bryst,
Du reneste Væld for min høieste Lyst,
Min ædelig Perle, min Sol og mit Liv,
Min yndige Blomst og min elskede Viv!

Ak, Sødeste! havde jeg Taarer som du,
Jeg græd for din Fod om Forladelse nu —
Jeg har dem dog ei, men jeg byder som Bod
Min Sjæl og mit Hjerte, mit Liv og mit Blod."

Hvor sadde de froe i det rolige Telt,
Den yndige Viv, den mandhaftige Helt,
Hvor var det for Hjemmet et straalende Gry!
Og did drog med Seier de snarligt paany.

Men du, hvem jeg loved en sørgelig Sang!
Om Sorg har jeg sjunget, og Sorgen var lang,
Om inderlig Fryd vil jeg synge tilsidst;
Thi Glæden blev længer end Sorgen forvist.

Den voxte, den grønnedes Aar efter Aar,
Saa voxte den ind i den evige Vaar,
Og grønnes og blomstrer i Salighed hist.
Og saa gaae det Hver ved den hellige Christ!

Sømandens Brud.

Jomfruen sønnner det fine Liin:
„Naar mon jeg favner Allerkjæresten min?"

Jomfruen gaaer ved den kolde Strand:
„Naar mon jeg hilser min Fæstemand?"

For hvert et Skib, hun fra Kysten saae,
Hun tænkte: „Kommer han ei derpaa?"

Men Skibene seiled saa let forbi,
Eensom hun gik ad den kolde Sti.

Aaringer gik, og Aaringer kom,
Kun Bølgen og Søen hun drømmer om.

Haanden flink tager Huset vare,
Tanken vil altid paa Havet fare.

Havet seer hun i Høitidsdragt,
Friske Kulinger, Solskinspragt.

Haabet omkaps med Vinden iler,
Hjertet svulmer, og Øiet smiler.

Havet seer hun, naar Stormen bruser,
Bølgen fraader og Skibet knuser.

Kæmpende vildt med det vrede Vand
Seer hun i Døden sin Fæstemand.

Aaringer gik, og Aaringer kom,
Kun ham og Havet hun drømmer om.

Jomfruen sysled med hvide Liin:
„Naar mon jeg favner Allerkjæresten min?"

Jomfruen hunsligt ved Arnen stod:
„Naar mon jeg hilser min Fæstemand god?"

Døren gik op for en Sømand rank —
Ramt af Lynet til Jord hun sank.

Glædeslynet med knusende Lyst
Slog ned i den Armes trofaste Bryst.

Han lagde hende fast i sin omme Favn,
Han kaldte hende tusinde Gange ved Navn.

Han kyste hendes Kind, han kyste hendes Mund,
Han kyste hendes Øine af Hjertensgrund.

Han kyste saa saare hendes Hænder smaa,
Bad hende Blikket igjen opslaae.

Hun hørte ham ei, hun svarte ham ei,
Hendes Sjæl var langt paa den dunkle Vei.

I Jorden han gjemte sin elskede Mø,
Saa seiled han ud paa den vilde Sø.

„Der er Bølger nok i det vilde Hav,
Der findes vel een, som vil være min Grav."

Erica.

Digte

af

Forf. til „Tre Dramer".

Stemninger.

1.

Min Fryd den er saa lille, min Sorg den er saa stor;
Mit Hjerte er som tynget af tre Skuffer Jord.
Mit Hjerte saa betynget dog finder ingen Ro,
Thi Graven er ei gravet end, hvor det saa trygt skal boe.

Hvor er den Glædens lyse, den underfulde Tid,
Da Livets Sol sig hæver saa straalende og blid,
Da første Nyheds Morgendug i Glands indhyller Alt,
Og Livet er et Eventyr, nu første Gang fortalt?

Hvor er, o svale Dæmring, din Aftens sidste Stund,
Da Døden selv saa stille mig dysse skal i Blund
Og lægge mig i Fredens Arm og ved dens huldе Bryst,
Mens Haabet hvisker sagtelig om Salighedens Lyst.

Nu staaer jeg midt imellem og er saa mat og svag;
Dog veed jeg, den vil ende, den lummerhede Dag.
Og naar jeg tjener trofast kun, hvor eensom jeg er sat,
Saa venter mig en Hvile sød i Gravens dybe Nat.

Saa venter mig den bedste, den evige Trøst,
Naar jeg engang skal høre min Herres milde Røst:
„Du stakkels syndige Skabning, kom, thi dog du var mig kjær;
Blev du paa Jord en Fremmed kun, saa vær da hjemme her.“

2.

Midtveis paa Livets lange Bane staaer
Idag jeg jo; de femogtredive Aar
Tilbagelagt — hvor kan det muligt være?
Dog har jeg vandret langt med Sorrig stor
Den tomme Vei hen over kolde Jord,
Der luktes over dem, som var mig kjære.

Vel var de Tre. For Een jeg sørged kun;
Kun eengang brød den frem fra Hjertets Grund,
Den dybe Sorg, opdæmmet der saa længe.
Den meste svundne Tid den skylled bort,
Og derfor har jeg levet nu saa kort,
Thi nyt sig maatte Alt igjen fremtrænge.

Og jeg er glad idag; jeg frygter ei
Meer for at gaae min underlige Vei;
Jeg troer, jeg tør vel være, som jeg skabtes.
Kjærligheds Rigdom blev nu ei min Deel,
Men kan jeg, fattig, kun mig samle heel,
Saa vandt jeg dog, hvor Meget end der tabtes.

3.

Paa mit eget Hjertes Høivande jeg svømmer,
Og Verden mig synes saa skjøn og saa rig;
Om Fred og om Lykke jeg sværmende drømmer
— Men sank jeg, var snart jeg et Liig.

4.

Yndige Land,
Hvor i min Ungdom jeg boede og bygged,
Bølgebeskyllet af kjølige Strand
Og af løvkronede Træer overskygget!
Kan jeg ei komme derhen?
Kan jeg dog aldrig, dog aldrig didkomme igjen?

Skygge der var,
Skraanende Dale, omhvælvet af høieste Himmel.
Aftnen var liflig, og Natten saa klar;
Stille nedblinkede Stjernernes Brimmel.
Enkelt et Stjerneskud gik
Lovende hen for det onskende, drømmende Blik.

Kommer jeg did,
Naar min henvaklende Vandring i Livet er omme?
Naar jeg har levet den tilmaalte Tid,
Naar jeg gjør Opbrud ved Dødens velsignede Komme?
Fører vel den mig derhen?
Finder jeg der, hvad jeg drømmende eied, igjen?

Præstens Søn.

Tre Piger stode og hviltes ved
Det Landsbyled,
Det Landsbyled efter Qvæld.
De skulde hjem, men gik ikke hjem;
Det var, som Stedet fængslede dem
— Og Grunden kjendte de selv.

De dæmrende Stjerner faae større Glands,
Mens som til Dands,
Til Dands beredte de staae.
Da gaaer med lokkende Flaggerflugt
Et Stjerneskud over Himlen smukt,
Og Pigernes Ønsker det naae.

Men inderligt ønske de hver især,
Skjøndt een og hver,
Ja, hver har den samme Bøn:
„Før Aar og Dag han som Beiler staae;
Om Alt han bede, og Alt han faae,
Den Eneste, Præstens Søn!“

Med Blussen og bankende Hjerte de
Det Varsel see,
Det Varsel om Fremtids Lyst.
Med lønlig Fryd vil nu hver gaae hjem;
Da drager der Noget ad Veien frem,
Hvor den dreier mod taugklædt Kyst.

Det skrider tyst og tungt og sort
Ad Veien fort,
Ad Veien mod Landsbyen ned.
Den dæmpede Mumlen, de tunge Trin
Frembæres af Nattens sukkende Vind,
Mens Toget drager afsted.

Du rige Christ! En Baare! See!
O Vee! O Vee!
O Vee! Hør Klager og Bøn!
En Druknet! En stakkels Fiskers Liig!
De arme Folk! Hvem er det? Siig:
— „Præstens eneste Søn.

Imorges han heiste sit Seil med Sang,
Som vidt henklang,
Henklang over skinnende Vig.

Saa styred han bort, da Sol oprandt.
Mod Aften hans kæntrede Baad vi fandt
Og fandt ham selv som et Liig."

Da synker en Taage for Pigernes Blik.
De stille gik,
Gik stille hver til sit Hjem.
Med skjælvende Hjerte, paa vaklende Fod
De søge til Sengen, saa taus og god,
Og der styrte Taarerne frem. —

Tungtskridende Tid har i sit Fjed
Tidt Trøsten med,
Tidt Trøsten saa tæt i sit Spor.
Før Nødderne modne af Haslerne faldt,
Har Smedens Datter en Beiler alt,
Og Jubel i Hjertet boer.

En Fremmed var han kommen did.
Hver Aften blid,
Hver Aften i Lunden de gaae.
Dog see! engang, efter sødest Lyst,
Laae hun død med en blodig Plet paa sit Bryst;
Men ham ei mere man saae. —

Det lider stærkt mod Juletid,
Den Fest saa blid,
Den Fest saa blid rykker nær.
Og Alle har travlt, men Degnens mest;
Der redes med Fryd til dobbelt Fest,
Til Bryllup for Datteren kjær.

Der kom en Gjæst fra den store Stad,
Og Pigen glad,
Saa glad til den Fremmede saae.
Nu bindes der paa hendes Brudekrands,
Violerne stemmes alt til Dands:
Imorgen skal Brylluppet staae.

Den Morgen kommer. „Vor unge Brud
Vil sove ud,
Vil sove, men ei hun faaer Fred."
De Piger i Kamret finde et Liig,
Og Alle hidile ved deres Skrig,
Kun Brudgommen kommer ei med. —

Fra Himlen nedstraaler den blanke Sol,
Og bly Viol,
Viol staaer i Græsset dulgt.

End Møllerens Datter saa kummerfuld gaaer;
Den Svend, hendes Fader fæsted iaar,
Har lønligt dog efter fulgt.

Først hores næppe hans stille Bøn;
Hos Præstens Søn,
Hos ham hendes Sjæl kun er.
Men snart bortglider hans Billed svagt;
For Somren end staaer i fuldest Pragt,
Har alt hun den Anden kjær.

Og Bryllnppet feires med Sang og Klang.
Den Dag saa lang,
Den Dag saa lang er forbi.
De sidde ved Aften om Brudebord,
Da føler Bruden en Længsel stor,
Som dreves hun ud i det Frie.

Da Tumlen voxer, hun lister sig ud.
Han følger sin Brud,
Han følger af festsmykte Huns.
Men inde med Latter og Skjæmteord
De Gjæster dem savne og ønske i Chor
Godnat ved de klinkende Krnus.

Saa folklar oprinder den næste Dag.
Med lunnt Behag,
Behag alt den Moder staaer
For Kammerets Dor. Den er lukket fast.
Hun banker saa skjælnsk, hun banker med Hast,
Men intet Svar hun dog faaer.

Da gribes hun af en iisnende Skræk.
Hun iler væk,
Hun iilsomt saaer Manden derhen.
Han sprænger i Hast den lukte Dør:
Kamret er tomt, og opredt, som før
Staaer Sengen, som vented den end.

Der ledes i Have, i Huus, paa Loft,
I Mark og Toft,
I Mark og Toft og ved Kjær.
Den hele Landsby gaaer søgende med;
Unge og Gamle fare affted
I vildforstyrrede Færd.

De gaae forbi den Kirkegaard,
Og Skaren staaer,
Staaer stille med grnende Sind.

Hvad skinner saa hvidt paa Graven hist?
Hvad skinner bag Rosenbuskens Qvist,
Som vugges i Sommervind?

Med halvlukket Øie, med halvaaben Mund
Hun liin og rund,
Rund ligger i dybeste Blund.
Krandsen hænger i Haaret løst;
En Blodplet sees paa letblottede Bryst,
Men et Smiil om farveløs Mund.

Moderen kaster sig med et Skrig
Over elskte Liig,
Trykker Liget fast til sit Bryst.
„Mit Barn! hvad vil du hos Præstens Søn?
Har ei du længe nok grædt i Løn,
Og fandt du tilsidst ikke Trøst?"

Men Skaren udstøder et skingert Skrig.
Den styrter sig,
Sig vildt mod omfredede Høi.
Med Spader, med Skuffer, med Hænder man grov,
Op heises Kisten i hidbragt Tov.
Da stilles den summende Støi.

Den aabnes. Med Rædsel Enhver nu seer
Jordfæstede Leer,
Jordfæstet alt for et Aar.
Men i den gulnede Skjortes Flig
Halvfrisk en Urtekost dølger sig:
Den smykkede Bruden igaar.

Tre Guldringe glimre paa Fingerled.
Dem fik han ei med,
Ei med i sin tidlige Grav.
Saa Mange kjende de Ringe smaa;
Paa Jomfruhænder man før dem saae:
Hver sin til en Beiler gav.

„Ham er det! Præstens Søn! Han brød
Sin Grav, og død,
Død søgte han Livets Lyst.
En Pæl i hans Hjerte! Vi give ham Fred!
En Pæl! Vi mane i Jorden ham ned,
Hvor Ormene blive hans Trøst."

„Holdt!" lyder det. Præsten iblandt dem staaer.
Hans hvide Haar,
Hans Haar er som reist af en Vind.

Med brændende Øie, med udstrakt Haand
Han staaer der, en bydende Gravens Aand,
Med dødningblegeste Kind.

Han træder op paa klumpede Muld,
Som dækkede huld,
Saa huldt hans aarsavnede Fryd.
Han stirrer paa Kisten til sidste Farvel
Og læser en brændende Bøn for hans Sjæl.
Men trindtom høres ei Lyd.

„I lægge nu Bruden i Brudgoms Favn,
I Jesu Navn,
I Jesu Navn sænk dem ned.
Men dybt I grave! Om Dage faa
Skal min trygtgjemmende Kiste staae
Paa deres, saa faae de vel Fred."

Graven er kastet, og med et Blik,
Der til Hjerte gik,
Til Hjerte gik Alle, sin Arm
Han rækker skjærmende over den.
Saa synker han selv saa stille hen,
Bortsovet fra Livets Harm.

Om Dage faa hans Kiste stod,
En Vogter god,
En Vogter god hos de To.
Snart vandt sig om Graven et Blomsterflor;
Men dybt under Tuen kun Søvnen boer
Og jordforglemmende Ro.

Forf. til „Ere Dramer".

Digte

af

H. J. Greensteen.

Adraſtos ved Atys's Grav. *)

Glædens Barn, med Krandsen om ſin Pande,
Tømmer Livet ſom en Sølverkande
Mellem Venner, under Sang og Spil.
Lykkens Uven — mon han Guder kræнked,
For hans Sjæl i dette Støv var lænket,
For hans Moder vidſte, han var til?

*) Herod. I. 35—45. Adraſt, en Mand af kongelig Æt, dræbte af Vaade først ſin Broder, ſenere ſin Gjæsteven, den lydiſke Kongeſøn Atys; men han kunde ikke bære ſin Modgang og tog ſig ſelv af Dage paa den Sidſtes Grav, i Kummer over ſin ulykkelige Skjebne.

Jeg er eensom i de Glades Klynge,
Tungsind holdt mig fangen i sin Slynge,
Sorgen lokked mig med dybest Røst.
Ruller, ruller kun, I Smertens Bover!
Førend Smertens Kilde skjæres over,
Førend Staalet sidder i mit Bryst.

Jeg har levet — staaet dybt i Skygge,
Smiilt med Undren ad de Andres Lykke;
Men da Vanheld rakte mig sit Sværd —
Men da Vanheld gav mig Spyd i Hænde —
Vee min Haand; thi den har slaget Tvende,
Nu for sidste Gang den dræber her!

Broder, Gjæsteven — en uhørt Brøde!
Grumme Haand, du ramte dem tildøde;
Dunkle Magter spinde Livets Traad.
Sorgesyner fylde disse Steder:
Ungdoms favre Haab i Dødens Klæder,
Over blege Liig Forældres Graad!

Strømmer, Taarer! strømmer, som I ville;
Roser dufte, Maanen vandrer stille,
Fuglen synger eensomt i sit Krat.

Tunge Skjebne! sidste Gang jeg skuer
Søer, Lunde, Stjernehimlens Buer,
Hører Stemmer sidste Gang inat.

Sidste Gang — o, Moder! du vil klage,
Uden Sønners Hjælp i mørke Dage,
Eensom i din kongelige Borg.
Arme Moder! trøst dig i din Smerte:
Sønnen, som du fostred ved dit Hjerte,
Volder aldrig mere Nogen Sorg.

Bedstemoderen ved Vuggen.

Hun er en meget gammel Qvinde,
Og sølverhvide hendes Haar.
Hun vandrer stille med sit Minde,
O Himmel, til din lyse Vaar.
Hun følger med i Slægtens Tog,
Men støtter nu sin Fod til Staven
Og bøier, længselsfuld mod Graven,
Sit Hoved under Tidens Aag.

Hun kjender baade Sorg og Glæde,
Det Søsterpar, som følges ad;
Hun veed, at Dødelige græde,
Men Hjertet atter bliver glad.
Hun elsked Vaarens Blomsterskud,
Og hvad hun sang i Dagens Varme,
Og hvad hun græd i Nattens Arme,
Naar Taaren førte hjem til Gud.

Det taager nu for hendes Øie,
Og Mørke skjuler Dagens Glands;
Men Sjælen stirrer mod det Høie
Og haaber de Forløstes Krands.
Hun sidder i sin Lænestol,
En gammel Stol med blommet Klæde;
Hun hører Børneflokkens Glæde
Og skuer Evighedens Sol.

Hun strikker ei, for Haanden ryster,
Og urørt ligger Naal og Traad.
Nu kommer Bro'er og lille Søster
At høre Bedstemoders Raad.

Den Gamle trøster dem med Skjemt,
Hun vugger Husets yngste Datter
Og nynner, vugger, nynner atter
En Sang, Alverden har forglemt.

O, denne Sang, hun har i Minde,
O, disse blide Toners Lyst —
Den drog engang med alle Vinde,
Men fandt et Hjem i dette Bryst.
En simpel Sang til Vaarens Priis,
Og see, den boer hos fromme Minder,
Der flyve med, naar Livet svinder,
Som Duer ind i Paradis.

Nu vaagne hendes Ungdomsdrømme,
De stævne hid ved Sangens Ord,
Med svundne Smiil, med Taarestromme,
Erindrings klare Perlesnor.
Og Dødens Porte staae paa Klem,
Der falder Glands i hendes Øie,
Et Skin af Himmeriges Fløie,
Hvor Sjælen har sit sande Hjem.

Jeg ærer denne gamle Qvinde:
Hun plukked Livets bedste Frugt;
Den voxed ei paa Fjeldets Tinde,
Et Maal for stærke Vingers Flugt.
Det var et Liv med Smertens Brud,
Med Glædens Blomst i dunkel Skygge,
I Fattigdom, men dog i Lykke,
Og overalt et Liv i Gud.

O, gid jeg, bøiet under Dage,
Naar jeg engang ved Maalet staaer,
Som hun maa skue glad tilbage,
Med Frugter af min Ungdomsvaar!
Gid jeg, som hun, med rolig Aand,
Naar Herren kalder, og jeg kommer,
Maa vandre til Alverdens Dommer
Og give ham mit Liv i Haand!

H. J. Greensteen.

Digte

af

C. Hauch.

Det ubekjendte Land.

Der leved engang en Sanger,
Alt længst er glemt hans Navn,
Men dengang hans Rygte sig bredte
Som Vinden fra Havn til Havn.

Hvergang han rørte sin Harpe,
Hvergang dens Toner klang,
Det lød som Havets Brusen
Og Nattergalens Sang.

Og døende Kæmpers Klage,
Og Elskovs Sorg og Lyst,
Og Stormens stærke Stemmer
Gjenlød fra Skjaldens Bryst.

„Hvor har du de Toner nemmet,
Hvor har du lært din Sang?"
Saa mæled en fager Jomfru,
Der mødte ham paa Vang.

„Og havde jeg tabt min Søster,
Og var min Moder død,
Jeg troer, naar du rørte din Harpe,
Jeg glemte min Sorg og Nød."

Han svared: „Jeg engang slumred
Ved Skovens dunkle Rand,
Men da jeg atter vaagned,
Jeg stod i et ukjendt Land.

Der glimted Træer og Skove
Med overjordisk Pragt,
Dem saared ei Støvets Orme,
Dem kued ei Stormens Magt.

Der Fugle med Purpurvinger
Sig vugged bag Lindeblad;
Langt bedre klang deres Qviddren,
End noget jordisk Qvad.

En høi besløret Qvinde
Da ved min Side jeg saae,
Klart gjennem Sløret funkled
De Øine himmelblaae.

Jeg skimted og hendes Aasyn,
Det skinned med Maanens Glands,
Om Issen det fagre Guldhaar
Sig snoede rundt i Krands.

De deiligste Sagn hun beretted,
Mens Kilderne sang dertil,
Det var, som i Luften bæved
Det deiligste Strængespil.

Hvert Sagn, hun mon fortælle,
Den ranke, fagre Viv,
Stod som et Billed i Sløret,
Der havde det vundet Liv.

Det var, som de gamle Bedrifter
Opstod af Gravens Hjem,
Og hændtes i samme Time,
Hvori hun fortalte dem.

Da svandt hver jordisk Taage,
Jeg kunde dem heelt forstaae,
Det voldte vel Trylleløret,
Hvori jeg dem dengang saae.

Hun sagde: „„Mit Slør er vævet
Ved Paradisets Kyst,
Hvor Tiden atter gjenvinder
Sin svundne Ungdomslyst.

Og Skovens og Luftens Stemmer
Og selv det rindende Vand
Bevare her en Gjenklang
Fra Livets Morgenland.““

Omsider hun bøied sit Hoved,
Da syntes hun dobbelt skjøn,
Et Ord hun til mig hvisked
Heel gaadefuldt i Løn.

Hun sagde: „„Hvergang du længes,
Og inderlig trænger til Trøst,
Behøver du blot at nævne
Med høi og lydelig Røst

Det Ord, du nylig hørte,
Da samles vi atter her.““
Saa mæled den fagre Qvinde,
Og svandt bag Skovens Træer.

Men ak! hun svandt for stedse,
Igjen vi mødtes ei,
Det Ord, hun til mig hvisked,
Det blegned paa Glemsels Vei.

Dog Alt hvad dig bevæged,
Naar jeg monne Harpen slaae,
Det er kun et blegnet Minde
Af hvad jeg dengang saae.

Men naar jeg i Mark og Skove
Mig fjerner fra Livets Larm,
Da vaagner med større Klarhed
Erindringen i min Barm.

Hver Sangfugl husker en Tone
Fra Paradisets Kyst,
Men Nattergalen de fleste,
Thi smelter den hvert et Bryst."

Den indiske Krigers.

Dybt indviklet i Tankernes falsomtslyngede Netgang
Stod en ungdommelig Helt, udsprungen af Krigernes Stamme,
Nadir kaldte han sig, hans Slægt udstrakte sit Scepter
Over det frugtbetyngede Land, hvor den hellige Ganges
Vælter sin Strøm med uendelig Kraft imod Oceanet.
Dybt nedsunken i Tanker stod den herlige Yngling;
Nys han med kraftfuld Haand besejred utallige Fiender,
Eensom og tankefuld nu han stod paa den blodige Valplads,
Hvor en uendelig Krigerflok laae henstrakt i Støvet.
Ynglinger skued man der og Mænd, forskjellig i Alder,
Nylig de blomstred i Kraft, dem glæded den deilige Solglands,

Morgenroden i Øst, og Duggen, der blinker paa Græs-
straae,
Samt den hellige Lotusblomst, der opstiger af Vandet;
Nu de som Offere laae for den altfortærende Dødsgud,
Nogle lemlæstede grumt, et forfærdeligt Syn, medens
Andre
End bevared i Død et blegnende Skjær af den Skjønhed,
Der dem smykked, før Diets Glands udsluktes i Natmulm.
„Har jeg da Ret dertil med det ubarmhjertige Glavind
At forstyrre den Kraft, der boer i Menneskets Indre?
Jeg, som fra Barndomstid dog inderlig ønsked at skaane
Selv de umælende Slægter, det hurtigtspringende Vilddyr
Og den bevingede Grib, ja selv den spraglede Giftsnog
Under det smidige Bambusrør og det høie Granattræ,
Eller bag Tempelets Hal, hvor dens Syn forstyrred min
Andagt."
Saadan mæled med Suk den tankefuld grublende Nadir.
Men da traadte ham nær en Olding med sneehvide Lokker,
Majestætisk at see trods Alderens Vægt, dog hans Øine
Glimted endnu med Ungdomsglands og vidunderlig Styrke.
Nadir gjenkjendte hans Aasyn vel, thi mangfoldige Gange
Havde han før ham mødt i den lethenglidende Barndom;
Tidt i Skoven de taltes ved, hvor med Indsigt og
Viisdom

Og med uendelig Klogt han leded Ynglingens Tanke.
Men det var Vishnu selv, den hellige Gud, der opholder
Verden med kraftfuld Haand og i tusind Forvandlinger færdes
Mellem Menneskets Børn, beredt til at skjænke dem Bistand.
Dybt i Nadirs Sjæl udspeided hans Øie den Jordbund,
Hvor en udødelig Viisdoms Frugt engang kunde modnes,
Derfor han leded bestandig hans Skridt og bevogted hans Fremtid.
„Skuet jeg har", han mæled, „den Tvivl, der bevæger dit Hjerte,
Men jeg sprede den vil, et Sandhedsord jeg forkynder:
Aldrig mægter dit Glavind, min Søn — thi det er umuligt —
Nogen at røve det Liv, der sprang af det evige Lysvæld,
Ingen ihjelslaae du kan, det mægter ei selv nogen Gudedom.
Aanden vandrer sin Vei forklædt i mangfoldige Dragter,
Indtil, bestandig forandret, og dog bestandig den Samme,
Luttret den synker i Himmelglands til den Eviges Hjerte.
Du dog rygte dit Kald, og naar Landet behøver dit Glavind
Svigte du ei, men overlad til den evige Domstol,
Der tildeler Enhver sin Ret, at veie hans Fremtid!"

Saadan talte den hellige Gud og forsvandt; men en Lysbro
Steg over Jord og betegned hans Vei. Da mærkede Nadir,
At en guddommelig Haand det Taageslør havde løftet,
Som Forvildelsens Mø havde bredt rundt om hans Die.
Sjælen igjen fandt Ro, og han værned med Sværd og
med Retfærds
Aand om sit Folk og erhverved en uforgjængelig Hæder.

C. Hauch.

Digte

af

Johannes Helms.

Sang

ved Studentersangforeningens Ophold i Slesvig

den 23. Juli 1862.

Skaal, Brødre! Drog I ad Veien den lange,
Syngende og gyngende paa Bølgernes Top,
Kommer I væbnet med deilige Sange
For at puste Liv i vor søvnige Krop?
Syng kun, Studenter! da kommer vel nok
Mindet som Fugl fra de vildsomme Farter,
Vækker en Gnist under graanende Lok
Eller bag dunede Barter.

Skaal, Kammerater! I Unge og Gamle!
Hist bag Polerskoven gik Solen i Ly.
Fjernt imod Syden sig Skyerne samle,
Endnu straaler Maanen dog klart over Sky.
Syng kun, Studenter! saa Tonernes Magt
Daglige Gjerning fra Tankerne fjerner;
Høit over Taget som blinkende Vagt
Staae Millioner af Stjerner.

Hist under Nattens det taagede Dække
Hviler Thyras Vold som en sovende Helt;
Skandser, der reiste sig Række ved Række,
Vaage som Drabanter om Feltherrens Telt.
Sold, Kammerater! idag er det Tid.
Krynst kun den evig foryngende Ranke
Kjæk, naar imorgen du vækkes til Strid,
Som en ungdommelig Tanke.

Hil jer, Studenter! som drog over Bølge,
Gyngende og syngende, til Vennernes Tag.
Ungdom og Livslyst og Mod er jert Følge,
Tonerne er Værge, og Haabet er Flag.

Tonerne flagre for Vindene hen;
Følger I efter, hvor Tonerne kalder?
Engang jeg veed dog, I kommer igjen,
Seneſt, naar Krumhornet gjalder.

Hil ogſaa eder, ſom forreſt i Skaren
Fik jer Plads ved Thyras forvittrede Vold!
Forreſt til Æren og forreſt til Faren
Maae I drage forreſt til Kamp ſom til Sold.
Skaal, Kammerater! Man kjender en Mand,
Veed I, jo bedſt, naar han ſlaaer og han drikker;
Derfor vil vi for vort Fædreneland
Drikke og ſlaae, til vi ligger.

Natten før Slaget ved Salamis.

Solen gaaer ned; paa Akropolis' Tinder
Hviler en tøvende Solſtraales Glands.
Mylrende Flokke af Mænd og af Qvinder
Hvirvle ſig der i en glødende Dands.

Underlig vildt og med fælsomme Fagter
Opad og ned de ustandselig bølge;
Solen forgylder de flagrende Dragter —
Det er Kong Xerxes' straalende Følge.

Thi over Land, over Floder og Bjerge
Førte sit Folk han til Grækenlands Kyst.
Kjækt har Leonidas løftet sit Værge,
Sank dog med Staalet igjennem sit Bryst.
„Frem mod Athen! Hvo vil Hellas beskjærme?"
Fremad ustandselig fløi Myriader.
Hør, hvor de bruse, de talløse Sværme,
Ind i de tomme, gjenlydende Gader!

Nu er det Nat; men det lysner i Skyen,
Luerne skinne saavidt over Land,
Bringe en flammende Hilsen fra Byen
Fjernt til Ægina og Salamis' Strand;
Der, hvor de Kjække, som Friheden værne,
Samles bag Træmurens vuggende Planker,
Der, hvor Hellenernes frelsende Stjerne
Sprang af Themistokles' dristige Tanker.

Her er det stille; med svaiende Master
Ligge Trieremе Seil imod Seil.
Kjølvandet bruser fra Baaden, som haster
Skummende over det gyngende Speil.
Thi Eurybiades heised sit Mærke,
Kaldte til Raad om de gryende Planer;
Hurtig Hellenernes Høvdinge stærke
Samles ombord hos den stolte Spartaner.

Aldrig vel skued, o Hellas! din Himmel
Stoltere Skare paa Feltherrens Dæk;
Men som en Gud over Menneskers Brimmel
Straaler Themistokles herlig og kjæk.
Trygt ham Athenerne følge i Døden;
Kun Aristides hans Lige de nævne.
Men hvor er han? Har han svigtet i Nøden?
Flygted han feig af det blodige Stævne?

Hist paa Ægina han vandrer landflygtig,
Fædrenestaden har Helten forskudt.
Var han ei tapper? i Raadet ei klogtig?
Har „den Retfærdigste“ Noget forbrudt?

Ja, han har fængslet Athenernes Blikke,
Folket han drog ved Begeistringens Varme.
Ligemand taalte Themistokles ikke,
Og han blev offret den Mægtiges Harme.

Raadet er sat; heel alvorlig er Stunden;
Hvor skal man møde de persiske Mænd?
Her for Athen? eller Anker fra Grunden
Lette og styre til Landtungen hen,
Hist ved Korinth, hvor den truende Fare
Samlede Peloponesernes Flokke?
Qvinder og Mænd ikke Kræfterne spare,
Muren de bygge af vældige Blokke.

Rappe som Sværdhug, skarpe som Staalet
Ordene falde i Grækernes Raad.
Dobbelt er Veien, som fører til Maalet,
Maalet dog eet, er en frelsende Daad.
Striden er varm; til Themistokles iler
Ivrigt de Stridendes spørgende Blikke.
Roligt hans Øie paa Havfladen hviler,
Larmen omkring sig ændser han ikke.

Tankefuld stirrer han ud i det Fjerne,
Monstrer med Blikket det rullende Hav.
Ser han hist vel en frelsende Stjerne?
Eller i Dybet en skjærmende Grav?
Nei, men som formløse Taagepaladser
Dunkelt langs Salamis' Kyster han skuer.
Klarere stiger de gyngende Masser,
Herligt hans Øie, det straalende, luer.

Tys, hvad er det? Over Vandene bruser
Dæmpede Toner fra Salamis' Ø.
Stille! Et Aareslag Havfladen kruser,
Piilsnar en Baad skyder frem over Sø.
Langs med Trierernes vuggende Stævne
Tyst og forsigtig for Aarerne glides.
Undrende hører Themistokles nævne
Sagte sit Navn og seer — Aristides.

Hil dig, du Herlige! Evigt skal skinne
Prægtig paa Grækenlands Himmel dit Navn.
Broderlig Haanden du rakte din Fiende,
Glemte dig selv for dit Fødelands Gavn.

Dunkelt i Natten af Heltene høie
Omridset sig imod Baggrunden malte,
Hvor Aristides sit rolige Øie
Stolt paa Themistokles fæster og talte:

„Os monne evige Guder beskjære
Altid at kjæmpe i Daad og i Ord.
Sikkrest dog skjænker udødelig Ære
Kampen for Frihed og Fædrenejord.
Den, som vil varmest med Klogt og med Styrke
Tjene sit Fædreland, han er den Bedste,
Derfor jeg kommer i Mulm og i Mørke
Dig som Hellenernes Høvding at gjæste.

Thi du maa vide, den persiske Flaade
Hisset bag Salamis Sundet har lukt.
Tusinde Seilere, Skibe og Baade,
Styre alt ind i den spærrede Bugt.
Seer du histnde den graanende Stribe?
Dunkelt den sig over Havet udbreder.
Det er Kong Xerxes' talløse Skibe,
Veien herfra er nu lukket for eder."

„Vigtigt og godt er det Bud, du os melder,"
Svarer Themistokles, „ret har du seet;
Ikke dog er det mig nyt, du fortæller,
Selv har jeg virket, at saa det er skeet.
Førerne vakled; jeg Budskab da sendte
Kongen om Grækernes stridende Leire,
Raaded ham ikke med Angreb at vente —
Nu har jeg tvunget mit Folk til at seire."

Nu stiger Maanen med Lysglands i Følge;
Piilsnar en Baad skyder bort over Sø.
Tydelig tegner sig alt over Bølge
Talløse Snekker langs Salamis' Ø.
Havbugten lukker tætslyngede Belte,
Snart høres Persernes Larmen og Raaben,
Hoit flammer Modet hos Grækernes Helte.
Herlige Frihedens Kjæmper, til Vaaben!

Bølgerne glide, og Snekkerne vugges
Endnu, hvor Grækerne kjæmped og vandt.
Lundene grønnes, og Blomsterne plukkes
Der, hvor dem Qvinderne Krandsene bandt.

Salamis svømmer paa Bølgen den blanke,
Kjækt seer Akropolis ud over Havet.
Kjæmper for Frihedens hellige Tanke!
Aldrig jert Minde skal vorde begravet.

Fædreland! deilig med Søer og Lunde
Ligger du, kastet i Bølgernes Favn.
Fjernt over Hav, over gyngende Sunde
Bar dine seirende Snekker dit Navn.
Men om dit Bryst har en lurende Fiende
Baandene slynget med Magt og med Ænker,
Sluttet som Hellas i Bugten dig inde.
Naar vil du bryde de strammende Lænker?

Naar en Themistokles villiefast lægger
Op imod Vinden det knagende Roer,
Naar Aristides sin Dødsfiende rækker
Haanden til Kampen for Fædrenejord,
Da skal du dræbe den knugende Slange;
Frit skal du hæve dit Hoved med Ære;
Da skal du leve i Digterens Sange,
Evigt som Hellas' dit Minde skal være.

Johannes Helms.

Digte

af

H. P. Holst.

Din Mund.

Lad Andre synge længe nok
Om store Ting, som strax man glemmer,
Jeg synger om din lille Mund
Og al den Sødhed, som den gjemmer.
Den er en yndig Rosengaard
Med Nattergale-Melodier,
En Forhal med en himmelsk Klang
Fra Helligdommens Harmonier.
Veltalende den eier Ord,
Som aldrig før paa Jord jeg hørte,

Men eet især, som for min Sjæl
Al Himlens Salighed afslørte —
Thi lad de Andre synge kun
Om store Ting, som strax man glemmer,
Jeg synger om din lille Mund
Og al den Salighed, den gjemmer!

Barndomsminder.

Naar jeg tænker, naar jeg tænker
Paa min Barndoms stille Fred,
Er det, som om Dug sig sænker
Paa et vissent Blomsterbed.
Tusind Planter, som sig bukked,
Reise atter sig fra Jord,
Tusind Kalke, som sig lukked,
Aabnes til fornyet Flor;
Tusind unge Kræfter trænge
Frem til Liv fra dunkle Hjem,
Tusind Haab, der slumred længe,
Træde seirende da frem —

Ja, det er mig, naar jeg tænker
Paa min Barndoms stille Fred,
Som om Duggen tyst sig sænker
Paa et vissent Blomsterbed.

Sang i Skoven.

(Ved et Lærergilde.)

Naar Vaaren kommer med sin muntre Hær
Af milde Vinde og Favoner,
Og Jorden smykker sig, og Skovens Træer
I Solguld bade deres Kroner,
Naar røde Roser og Kjærminder blaae
Saa venligt duftende i Græsset staae:
Da tye vi hid
En stakket Tid,
At vexle Ord og Tanker sammen.

Da tye vi hid fra Skolens trange Vraa,
Og Vaarens Tid er just den rette,
Thi skjøndt vi ældes, ældes vi blandt Smaa,
Som mangt et herligt Haab forjette.

De røde Kinder og de Øine blaae
De troste os, mens selv vi blive graae,
Ja, Livets Vaar,
Ja, Barndoms Aar!
I eders Glands vi just forynges.

Og mens de Smaa den Skat vi give hen,
Som paa de hvide Blade gjemmes,
Lad os for Alting ikke glemme den,
Som af de grønne smukt kan nemmes!
I røde Roser og Kjærminder blaae,
I Markens Lilier og Markens Straae,
Tro mig, der boer
Mangt gyldent Ord,
Som veier op imod det skrevne!

Naar troe til Enden da vi røgtet har
Den stille Dont, hvortil vi sattes,
Og Livets Byrde, som vi troligt bar,
Med Lønnen hist engang erstattes,
Skal røde Roser og Kjærminder blaae
Taknemlig duftende paa Graven staae,
Minde om ham,
Som uden Bram
Har været trofast over Lidet!

To Viser til een Melodie.

(„Du er rig, du er deilig, o Syd!")

1.

Til F. L. Hoedt.

Du er rig, du er herlig, o Hoedt!
Du har pyramidalske Ideer,
Ingen Anden gjør slige Dineer —
I en lykkelig Stund blev du født.
Du har Alt, hvad der fængsle os skal:
Her er Rhinskviin og Eremitage,
Her er ingen Beregning af Gage,
O, men Østers i Tusindetal!

Ikke nok, at paa Scenen som Vert
Du det Fineste for os serverer —
Ogsaa materielt du tracterer,
Ogsaa her er du flink og alert!
Og din Smag, — det er sagt uden Pral —
Der er ellers saa udsøgt og clasfisk,
Er idag endog meer end parnassisk:
Den er christelig og ideal!

Du er heldig som Faa, det er vist!
Selv naar Fanden engang farer i dig,
Veed du altid, hvordan du skal frie dig —
Godt du slipper derfra dog tilsidst.
Det har nylig som Polak*) du viist
Under Jubel og Haandklap og Latter,
Og det Bifald, som høiest du skatter,
Der veltalende tanst dig har priist.

Ja, dit Held er urimelig stort;
Derfor husk (at ei Himlen skal vredes,
At ei selv ved dit Held du skal kjedes),
Hvad Polykrates fordum har gjort:
Tag din Ring af din Finger, o Høedt!
Du skal ikke den kaste i Vandet —
Du kan ogsaa den bruge til Andet,
Men opsæt det blot ikke, o Høedt!

*) S. Thieles: Thyre Bolore (1857).

2.

Til P. Faber.

Du er altfor lucullisk idag,
Du har Fremmede, Faber! i Masse,
Gud ske Lov, at du og har en Kasse,
Der kan taale et ordentligt Tag!
Du har længe nok knebet saa smaat,
Man har troet, du til Gjerrighed hældte;
Men idag, da det Børnene gjældte,
Blev paa eengang du mageløs flot.

Det er dem, jeg besynge nu vil,
Ei blot dem, som paa første Sal huse,
Ogsaa dem, som du har med din Muse,
Og som fødtes med Sang og med Spil.
De har ei voldt dig megen Besvær,
Thi du ryster dem ud af din Lyre —
Og saa er de ei heller saa dyre,
Som de Syv, du jo færdes med her.

De er godt confirmeert alle Mand,
Og det kosted dig ikke en Smule!
„Landsoldaten", det vil jeg ei skjule,
Gaaer med flyvende Fane foran;
Og sit Navn har han ikke blameert,
Thi midt under Kanonernes Torden,
Og mens Dronene rystede Jorden,
Blev paa Valpladsen han confirmeert.

Efter ham nu der kommer et Slæng
Af gemytlige smaa Cavallerer,
Som med Trommer og Piber marcherer,
Disciplinen er slet ikke stræng,
Ved et Sold blev til Live de kaldt
Og til Glassenes Klang confirmeerte —
De er mageløst udspeculeerte,
Og de ligne dig, Faber! i Alt!

Du har gjort mod dem Alle din Pligt,
Men paa Giftermaal maae de forsage,
Thi de finde jo ei deres Mage
(Du kan lide at høre paa Sligt!)

Og dog skal de forplante dit Navn
Med de Syv, som sig Fædre kalde —
Lad os drikke en Skaal for dem Alle,
For dit Hjem, for en lykkelig Havn!

I Skoven.

Han.

O, hvorfor tier du, min Elskte? Tal
Og lad den søde Klang, der strømmer fra
Din friske Mund, lig Duft fra Rosens Bæger
Berøre mig og føde i mit Bryst
Ukjendte Toner, nye Melodier!
Hvi tier du?

Hun.

Jeg veed ei selv, men Frygt
I Øieblikkets Salighed sig blander
Og truer med at dræbe den.

Han.

Vist ikke!

Just denne Frygt forhøier jo vor Lykke
Og lærer os at gribe den i Flugten.

Hun.

Tænk, hvis man saae os her!

Han.

Min Elskte, hvem?
Den lille Fugl, der fløiter hist i Reden
Og venter længselsfuldt sin Mages Komme?
Den lette Raa, der standser hist i Løvet
Og seer paa os med store, kloge Blikke,
Men flygter pilsnart ved den mindste Lyd?

Hun.

O, spot mig ei! bag hvert et Træ, jeg frygter,
En Speider skjuler sig.

Han.

Nei, disse Stammer
Just ved vort Elskovsmøde holde Vagt;
Og see! hist over Sletten Skovens Alfer
Af hvide Taager virket har et Slør,
Et nigjennemsigtigt, der skal skjule
Vor korte Lykke for vanhelligt Blik.

Hun.

Hvor let bedaarer mig din søde Trøst,
Thi Hjertet troer den, skjøndt Forstanden tvivler.

Han.

Saa tvivl ei længer, Elskede, thi vid:
Idag, netop idag skal Sloret falde!
Jeg vil ei længer dig fornegte feigt —
Du er det Banner, som jeg folder ud
For under det at stride og at seire,
Og jeg vil see den Priis, jeg ikke henter,
Naar dette Banner vifter om min Tinding!

Hun.

Saadan jeg elsker dig.

Han.

Har du da ei
Mig elsket før? Hvad er det, jeg maa høre?

Hun.

Tal ikke saa. Du veed jo, intet Træ
Saaledes kan af Alting suge Næring
Som Kjærligheden i en Qvindes Bryst.
Den leve kan af Taarer, Tvivl og Frygt,
Af Savn den trives just, i Sorg den voxer,
Og den kan næres af en Elskers Taushed

Saa godt som af hans Jubel og Begeistring.
Men hvis du spørger: naar hun elsker meest?
Da vil hun svare dig, hvergang hun sidst
Den Elskte saae: „Umuligt, at jeg kunde
Ham elske nogensinde meer end nu!"
Men næste Gang hun seer ham, vil hun sige:
„Nei, aldrig før jeg elsked ham saa høit!"

Han.

Du himmelske Veltalenhed! — O du,
Mit Liv, mit Alt, mit Øies klare Lys,
Du Sol, der straaler i min Tankes Verden,
Mit Hjertes Afgud, mine Nætters Drøm —
Hvad uden dig mit Liv var, veed jeg ikke,
Men nu jeg veed, hvad Livet er med dig.

H. P. Holst.

Digte

af

C. Hostrup.

Sang.

Mel.: Menuetten af „Elverhøi".

I Dødens Fred laae Silkeborg,
Uhyggeligt og øde,
Den hele Dal var klædt i Sorg,
Og ingen Stemmer lode.
Kun Stormen tog i Lyngen Tag
Og sang med Toner skarpe,
Og Nøkken laae den lange Dag
Og slog sin gyldne Harpe.

Naar Natten kom i sorten Flor,
Da saae man Syner fæle,
Da hæved Høien sig fra Jord
Paa fire røde Pæle.
Som Gjæst til Slottet Uglen kom
Og sad og skreg i Karmen,
Imens der gik et Gjenfærd om
Med Ho'det under Armen.

Men over Dalen Lys oprandt
Saa klart og uformodet;
Det grimme Gjenfærd reent forsvandt,
Han tabte sagtens Ho'det.
Ei Nøkken ligge tor i Skjul
Nu paa sit grønne Øre,
Han dreier alle Drewsens Hjul,
Der fik han nok at gjøre.

Vor Adam kom med faste Trin
Og reiste sine Telte,
Og Eva kom med Smiil paa Kind
Og Rosen i sit Belte.

Han lokked skjulte Kræfter frem
Og brød dem slagne Veie,
Hun skabte her det første Hjem
Og gav det Moderpleie.

Og Drknens Gru og Natteus Frygt
De maatte brat forsvinde,
Da lunnt og lyst og blomsterfmykt
Det Hjem blev reist af hende.
Og Alle, som paa rette Plads
Herinde Ho'det bære,
Vil derfor høit ved dette Glas
Vor Moder Eva ære.

Drøm og Liv.

Han sang, og de lytted med venlig Hu
Til Tonerne stærke, fulde;
De sagde: „Lykkelig er du,
Dig følge de Muser hulde!
Ja, syng og drøm nu Dagen lang,
Saa lever paa Folkets Røst din Sang,
Naar selv du er gjemt i Mulde."

Da kaldte han paa de Syners Hær,
De kom som Taager i Skare,
Saa skiltes de ad og traadte ham nær
Og smilte med Øine klare,
Saa drog de om ham saa broget en Krands,
Saa rev de ham ind i den gladeste Dands,
Det var, som Vinger ham bare.

Og Synerne skifte, de fødes og flye,
Som Timer rinde de Dage,
Og Sangen stiger i høien Sky
Og svulmer af Lyst og Klage;
Men naar den endes, den lyse Leg,
Saa sidder Ynglingen fattig og bleg
Og længes mod Drømmen tilbage.

Og Sangen trænger til Hjerterne ind,
Saa mange den høit berømme;
Men alt som de glædes, til Sangerens Sind
De tungeste Tanker strømme:
„Hvad vandt jeg Andet end Tidsfordriv?
Hvad gavner det mig, mine Drømme faae Liv,
Naar Livet selv bliver Drømme?

Skal jeg svæve løs mellem Himmel og Jord
Og ei finde Fæste for Foden?
Kun fast i sin Jordbund Livet groer
Og henter sin Kraft gjennem Roden.
Skal Lys jeg tænde og selv blive slukt?
Og lever jeg kun for at sætte Frugt
Og visne, naar den er moden?

De sige: Drøm, fly bort fra dig selv!
Men hvor faaer jeg selv da hjemme?
Skal jeg kaste mit Selv i Glemselens Elv,
At ei man min Drøm skal glemme?
Nei, Døden er skjult under Drømmens Slør,
Og lidet det baader den, som døer,
At han lever paa Folkets Stemme."

Saa vendte han Ryg til Drømmenes Slot,
Han vilde sig hjem begive,
Og dybt han sukked til Livets Drot:
„Nu, Herre! jeg din vil blive.
O, giv mig blot, hvad de Ringeste faae;
Ja, Herre! lad kun mit Værk forgaae,
Men hold du mig selv i Live!"

Ei Sangen meer fra hans Læbe lød,
Bort Trylleſynet var faret;
Men Livet aabned ſit rige Skjød,
Og alle Himle ſig klared.
Og visned Frugten, ſom nys var ſkabt,
Og gik der en Smule Digter tabt,
Et Menneſke blev bevaret.

C. Hostrup.

Ved Stranden.

Af

H. V. Kaalund.

Eensom i Aftenens dæmrende Stund
Hviler jeg her paa Skrænten ved Skoven,
Under min Fod det deilige Sund,
Og den reneste Himmel foroven;
Dampskibet glider derude forbi,
I det hvilende Hav ploier Kjølen sin Stribe,
Hveen og Skaane sig speile deri
Og en Vrimmel af talløse Skibe.

Aldrig en Aften saa yndig jeg saae,
Luften saa mild, saa vidunderlig stille,
Næppe sig rører et Blad eller Straa,
Imod Strandbredden Bølgerne trille.
Styrket af Badet, hvor aander jeg let,
Jeg, som var træt nys og trykket af Heden!
Er Alnaturen forklaret med Eet —
Eller jeg forklaret af Glæden?

Alting omkring mig er Skjønhed og Glands:
Høiere hæver sig Himmelens Bue,
Friskere dufte Skovenes Krands
Og et Under mig synes hver Tue;
Svalerne lege i Luften Tagfat,
Medens de hen over Havfladen ile —
Og dette Hav, hvor speilklart, hvor glat
Og hvor kongelig stolt i sin Hvile!

Er det det samme, som skummende nys
Vælted i Oprør sin Bølge mod Landet?
Det, som nu trykker det blødeste Kys
Paa hver Steen, mens det spiller paa Sandet!

Nylig saa grumset, nu skinnende lyst,
Farvet af Solen, hvis svindende Flammer
Strøife med Guldglands den dæmrende Kyst
Og den skumrende Skovgrændses Stammer!

Myggenes Dands i den straalende Luft,
Frøernes Qvækken fra Vandløb og Moser,
Ryllernes Piben og Strandmarkens Duft
Som af Hø og af dugvaade Roser,
Lyden af Aarernes taktfaste Tag
Hist fra Fiskerens Baad paa den speilklare Skive,
Svalernes Jubel og Lærkernes Slag —
Ak, hvo kan det, hvo kan det beskrive!

Hvor jeg dig elsker, du herlige Strand,
Du min Fødeøes Hav! ved din Bred har jeg leget,
Tumled som Dreng ved det skvulpende Vand,
Hvor som Mand jeg nu sidder bevæget;
Alle de Strænge, som klang i mit Bryst,
Da mit Hjerte var reent og beruset af Drømme,
Bæve nu atter og klinge af Lyst,
Og fra Læberne Tonerne stromme —

Strømme fra Læben og formes til Digt —
Ak, som jeg mægted at gribe i Sangen
Dette Moment, saa herligt, saa rigt,
Og at holde for evig det fangen!
Men er mit Digt end en svindende Lyd,
Skal dog en Stund det, naar jeg er forstummet,
Fængsle til Livet den Jubel, den Fryd,
Som min Sjæl har i Nuet fornummet!

H. V. Kaalund

Digte

af

Nikolaj Krossing.

Den Førstefødtes Levnetsløb.

I Blidemaaned der holdes Fest,
En glad Familiegammen,
Og Alle fysle, som de kan bedst,
Omkring en lille, høitelsket Gjæst,
Den første Spire paa Stammen.

Du Blideslilie frodig staaer
Som Knop af Kjærligheds Varme,
Du Pant paa Lykken i Ungdoms Vaar,
Du kjære Barn med de skjønne Kaar,
Omsnoet af Kjærlighedsarme.

Som Blomsten, før den af Frøet sprang,
Du var, usect af vort Øie,
Og om din liflige Vandringsgang
Jeg sammensætter en lille Sang;
Til den dit Øre du bøie!

Du var, da Ynglingen skue fik
Og stod hensjunken i Dvælen,
Og hvad han virked, og hvor han gik,
I Hjertet gjemte sit Forskerblik
Fra Skjønhedsformen til Sjælen.

Du var, dengang paa Jomfruens Kind
En Tanke Morgenrød malte,
De første Anelsers fine Spind,
Mens Amor smutted i Hjertet ind
Og snart som Hersker befalte.

Du var, da gylden og fiin og rund
Trolovens Glorie lagde
Sin Pagts Symbol, mens af Hjertensgrund
De Lykkelige med Haand og Mund
Et Ja til et Ja udsagde.

Du var, da knælende fromt de bad
I Herrens Huus med hinanden,
Og der velsignet, saa engleglad
I Brudemyrternes grønne Blad
Fandt Haabet for Ægtestanden.

Nu Tidens Fylde var mere nær,
Da stærkt du varsled dit Komme;
En Drøm fik Virkelighedens Værd,
Den unge Kone vandt Drømmen kjær,
Og Haabets Timer var omme.

Flinkt vandred Naalen, og Pinden bandt
De lange Kjærlighedstraade;
Bevinget Dage paa Dage randt
I Glædens Sysfel, og Tanken fandt
Opløst sin helligste Gaade.

Saa fiint og net, men dog Klæder smaa
Mod Vinters Kuld at betrygge,
Et Udstyr deiligt tilrede laae,
Og Blikket smilende faldt derpaa:
Det var jo Larven for Psyche.

Og der blev dannet en lille Bo
Til een Indvaaner at favne,
Men hvor ei fattedes Edens Ro;
Thi ved dens Gjænge sad Engle to
Med Faders og Moders Navne.

Du skulde skuet det travle Liv,
For at bebygge dit Rige,
Og skuet Glæden hos Mand og Viv,
Dengang de hilste som andet Bliv
En lille nydelig Pige.

En synlig Part dig for Øie staaer
Ved hver en Søster og Broder;
Men hvad i Hjerternes Banken slaaer,
Derom du Visheden Kundskab faaer
Ikkun som lykkelig Moder.

Din spæde Kind til en Favn sig trygt
Har hvilet, som var det Vane;
Ei Edderfuglsreden saa blød er bygt,
Og ei saa hvid er i Verden smykt
Den sølverhvideste Svane.

Din første Næring var Livets Drik
Til Moderofferet viet;
Din første Tak var tilfredse Blik
Og Smiil, der over dit Aasyn gik,
Naar du med Velbehag died.

Din første Gjerning, at trives ret,
Du fremmed atter og atter,
Og Moderøiet fast saae sig træt,
Hvergang hun vugged paa Skjødet let
Sin lille, buttede Datter.

Det var saa smukt, naar af Baandet løs
Du glad dig strakte i Svøbet,
Og naar du stritted og heftig snos,
Med Smiil opdaged man, søde Tøs!
En Villie ovenikjøbet.

Snart blev din Skjønnen et Skuespil,
Hvori din Moder sig tabte,
Og Ovad hun syntes at lytte til,
Saa smukke, som de først tone vil
I Hymnen for den Uskabte.

Din Krybben, vaklende Prøvegang
Var Husets festlige Dage;
Men snart blev Stuen dig altfor trang,
Igjennem Døren gik Veien lang
Med ud og ind og tilbage.

Men nu bar Kjole det lille Noer
Og kunde hoppe og dandse
Og gav sin Kjærlighedsfylde Ord,
Idet hun stammede Faer og Moer;
Hvad Løn kan sødere krandse!

Din Dands er ikke blot Hop og Spring,
Du den med Syngen ledsager,
Og Phantasien gjør store Sving
Med alle kjære og gode Ting,
Som dig i Livet behager.

Alt Aanden man i dit Øie seer,
Naar Eventyret fortælles;
Dit Bifaldsudraab er: „be-be, meer!"
Og hele dit runde Ansigt leer,
Naar Noget paa Plattydsk meldes.

Er for din Tanke Organet svagt,
Som du endnu kan bestride,
Saa har dog Minernes Tryllemagt
Og Skjælmeriet Betydning bragt
Dit Omqvæd: „tan itte vide".

Ja, du velsignede Toaarsglut!
Tør jeg dig kalde Veninde?
Tør jeg? O, lov mig det absolut!
Man bliver sagtens jo reent caput,
Naar man din Gunst ei kan vinde.

Klosterfrøkenen.

Optagen hun var i Klostret,
En deilig pyntet Grav;
Der skulde nu hendes Ungdom
Nedlægge Vandringsstav.

Der skulde nu Seilet stryges
Med Vimpel og med Flag;
Der skulde nu hendes Tanker
Gaae ene Nat og Dag.

Der skulde nu Vid og Virken
Kun være jordlagt Frø,
Som aldrig dog skued Lyset
Og ufødt maatte døe.

Der skulde boe Mange sammen,
Ak, uden Harmonie,
Mens Hjertet ei kunde glemme
Forhaabnings Melodie.

Bag Gittret i Talestuen
Bevinget Ordet faldt
Om Ensomheds tomme Lykke,
Om Samlivs skjønne Alt;

Om Vedbendens spæde Ranke,
Der snoer sig hen ad Muld,
Naar aldrig en Broderstamme
Den skjærmer trofast-huld;

Om Klippen, af Havet stegen,
Der modstaaer Bølgens Vold,
Men ensom og død for Livet
Og uden Krands om Skjold.

Hun lyttede til; han foied
Sin Haand i hendes Haand,
Og Smilet og Kindens Rødmen
Svoer Samfund, Aand i Aand.

„O, vil du mig bøde Savnet,
Forsage Eensomhed,
Flye bort fra dit Fængsels Mure
Og tage Freden med?

Da aabned du Paradiset,
Hvor jeg som Barn indtreen,
Og elskede Alt i Alle,
Som Alle nu i Een.

Vi skulle da boe som Fuglen
Glad under Himlens Tag
Og frydeligt see mod Qvælden
Imorgen atter Dag.

Vi skulle ei være Mange,
Men To i Harmonie
Med hele den vide Verden,
Og Fred vor Melodie;

Den Fred, som jo Livet eier
Med al sin søde Lyst,
Naar Hytten hvad eller Borgen
Har sluttet Bryst ved Bryst;

Den Fred, som jo Livet fattes
I Hytte og paa Borg,
Naar Armod og Glimmer skjule
Den sande Hjerteforg.

O, vil du mig bøde Savnet
Og saa dit eget med;
Min Fryd var kun halvt et Eden,
Gik din ei i dens Fjed.

Optagen i mine Arme
Skal smukt din Vandringsstav
Fornye sin Ungdoms Veie
Af Vældet, Gud dig gav.

Da skulle vi Seilet heise
Med Vimpel og med Flag,
Da skulle vi Tanker skifte,
Foreente Nat og Dag.

Da skulle vort Vid, vor Virken,
Som Frø i Jorden lagt,
Velsignet af Naadens Himmel,
For Lyset vorde bragt."

Hun gav ham sit Ja, og Amen
Sang tvende Hjerters Chor
Saa helligt, som det kan lyde,
Hvor Herrens Engle boer.

Hendes Kjærlighed.

Trofast, stille, taus-forborgen
Er min unge Kjærlighed.
Natten giver ingen Fred,
Solens Opgang ingen Morgen.
Tiden sporløs gaaer for mig;
Jeg har Kraft at kunne leve
For som Fylgie at svæve,
Evigelskede! om dig.

Maanen kan i Skyer svømme,
Alle Himlens Stjerners Skin
Kalde frem i Sjæl og Sind
Tankers Verden, Hjerters Drømme.
Nornen Runer skrev for mig:
Alt i Een og Een i Alle!
Syn og Sands og Tid fremkalde,
Evigelskede! kun dig.

Naar Alt læges, som nu bløder,
Hist i Freias høie Sal;
Naar hvert Hjertes Fryd og Qval
Huldgudindens Aasyn møder:
Da naaer Tidens Fylde mig,
Hjertets Banken da forklares,
Kjærligheden aabenbares,
Evigelskede! for dig.

Nikolaj Krossing.

Pygmalion.

Af

Fr. Paludan-Müller.

Den, som vil Lykkens Gunst forhverve,
Maa kraftig kjæmpe for sin Løn,
Men vil ham Guderne fordærve,
De nægte aldrig ham en Bøn;
De lade først hans Tanke blindes,
Og saa, hvad han begjærer, skee;
Og her Pygmalion vi mindes,
Hvis Lykkes Krone blev hans Vee.

Af parisk Marmor, reent ublandet,
Fyldt af sit Skjønhedsideal,
Han sig en Venus havde dannet,
Saa skjøn som den i Himlens Sal.
Med Kunstens Gaver rigt udsmykket
Stod Støtten rank paa sneehvid Fod,
Og den ei Verden blot henrykked,
Men selv han henrykt for den stod.

„I Guder! I, som Bønner høre!"
Udbrød han i sit Hjertes Glød:
„O, lad en Kunstners Bøn jer røre,
Og løn hans Stræben ei med Død!
Fuldend, hvad her jeg Form har givet,
Med eders Kraft min Kunst forstærk,
Skjænk dette skjønne Billed Livet,
Og o, formæl mig med mit Værk!"

Og Unders Under! Knap ophørte
Pygmalion at tale her,
Før Billedstøtten let sig rørte
Og trak, med hævet Barm, sit Veir;

For Kindens Smiil fik Livets Varme,
For Diet aabned sig og saae,
Og Venus med udbredte Arme
I Favnen paa sin Skaber laae.

Der blev en Glæde! Brudekjolen
Strax til den Skjønne søgtes ud,
Og før endnu sig sænked Solen,
Holdt stolt han Bryllup med sin Brud.
Det var en Fest! Blandt Myrtekroner
Med Roser krandset Bruden sad,
Og Brudgomshjertets Jubeltoner
Fandt Gjensvar i hans Gjæsters Qvad.

Saa sloi forbi en Honningmaaned
Med Lyst og Leg, i Suus og Duus,
Og Kunstneren, som reent var daanet,
Igjen opvaagned af sin Ruus.
Men ei paa eengang blev han vaagen,
Og ei hans Blik sig klared brat,
Men meer og meer, liig Morgentaagen,
Der følger paa den dybe Nat.

Hvordan det gik, han selv ei vidste,
Men meer og meer de hulde Træk,
Der før saa stærkt ham monne friste,
Han saae at stivne, til sin Skræk;
Saa haard ham tyktes Marmorhaanden,
Det liliehvide Bryst saa koldt,
Og ikke meer end Formen Aanden
Sin Tryllemagt for ham beholdt.

Saa megen Aand hans Venus eied,
Saa megen, men ei heller meer,
Som selv Modellen han tilveied
Og præged i dens bløde Leer.
Men skjøndt nu stor nok var Portionen
For en til Taushed dømt Figur,
Den var for lille for Personen,
For hvem jo Talen er Natur.

Og just paa Sprogets Liv det skorted,
Paa Tale, hvori Tanker boe,
Og meest i Omgang hun forkorted
Sin Yttring til et Ak! og O!

Hvert Svar hun gav, Pygmalion kjendte,
For til hans Øre det fandt Vei,
Og han, som til et Du sig vendte,
Han fik tilbage kun sit Jeg.

Han fik en Skabning af sin Tanke;
Men trods den levende Figur,
Han aldrig mærked Hjertet banke,
Og Kunsten aldrig blev Natur.
Hiint friske Væld, hvoraf oprinder
En Livsstrøm, evig ny og klar,
Han i sin Halvdeel ikke finder,
Thi som et Værk hun færdig var.

En dyb Melancholie betog ham,
Tilgrunde reent gik Lyst og Mod,
Og dog hans Venus ei bedrog ham,
Hun var ei ond — hun var ei god;
Hun var ei dum — men klog ei heller;
Men skjøn hun var! — Han lod det gaae,
Ja, han sig selv det tidt fortæller,
Skjøndt ikke længer han det saae.

Men hvergang med sin ranke Skjønne,
Der saae omkring med kolde Blik,
Han gik om Aftnen i det Grønne,
Modtog hans Hjerte Stik paa Stik.
De spøgende Hyrdinders Latter,
Den glade Dands til Floitens Lyd
Han næsten som en Haan opfatter,
Der spotted med hans tabte Fryd.

Og naar, mens Bølgen sagte rinder,
Ved Havets Bred de Begge stod,
Hvor nys hjemvendte Fiskerinder
Fra Baaden sprang paa nøgen Fod;
Naar trindtomkring lød munter Hviskен,
Naar Byttet deeltes under Sang:
Hvor forekom ham død som Fiskен
Den Venus, der ved ham sig hang.

„O," ved sig selv da dybt han sukked,
Med Blikket paa sin Marmorviv,
Der stod med Øine vidt oplukked':
„O, kun et Glimt af dette Liv!" —

Men intet Livsglimt Ønsket vakte;
Hans Aand fornam kun Sorgens Kald,
Og Tiden Katastrophen bragte,
Hvorom der nu berettes skal.

En Aftenstund, mens Dagen hælded,
Og Sol forgyldte Bjergets Top,
Var med sin Venus han paa Fjeldet,
Det myrtekronte, stegen op.
De stod, hvor Fjeldets bratte Side
Sig lodret ned i Havet skjød,
Der saaes med lange Bølger glide,
Hvis hule Døn mod Klippen lød.

Hvor stolt og pragtfuldt var det Skue,
Som Jord og Himmel her dem gav!
Foran, i Aftensolens Lue,
Laae grændseløst det aabne Hav;
Imod det fjerne Øllands Strimmel
Fiolblaat, gyult sig Lyset brød,
Og over dem den blanke Himmel
Sig baded som i Purpurglød.

Høit hæved sig vor Kunstners Hjerte;
Midt i sit bittre Savn belønt
Ved Aftnens Syn for Dagens Smerte,
Udbrød han henrykt: „O, hvor skjønt!“
Hans Venus, ved hans Udraab, stirred
Ud over Havet, blaaliggrønt,
Og med en Ro, der ham opirred,
Gjentog hun langsomt: „O — hvor — skjønt!“

„Men ei blot skjønt!“ han mørk gjensvared,
„Med sligt et Ord er ei det gjort;
Hvor Guders Glands sig aabenbared,
Der hedder det med Grund: hvor stort!“
Hans Venus paa hans Ord ham troede;
Lig Koen paa en malet Port
Hun atter ud paa Bølgen gloede,
Og gjentog mat: „Hvor stort! hvor stort!“

„Ja, stort skal mig dit Echo nytte!“
Udbrød Pygmalion i Harm,
Og idetsamme heftig stødte
Sin Viv han bort med udstrakt Arm.

Ved Stødets Magt trængt hen mod Havet,
Foran hvis Dyb hun svimled alt,
Stod hun et Øieblik og raved,
Før over Klippen ud hun faldt.

Høit lød et Veeraab fra dem Begge,
Og rædselsfyldt Pygmalion saae
Det hvide Slør og Kjolens Dække
Lig spredte Vinger Bølgen naae.
Han hendes Dødskamp saae fraoven,
Han hendes Dødssuk høre fik,
Før heelt begravet under Boven
Hun sporløs for hans Syn forgik.

Snart Bølgens Ro tilbagevender;
Men end, forstenet i sin Skræk,
Han stod med sammenslagne Hænder,
Med stive Blik og spændte Træk.
Det evig Uerstattelige
I Pandens Fure præget var,
Og Qvaler, som i Suk opstige,
Hans Kunstnerhjerte gjennemskar.

„O," brød han ud, idet han Haaret
Som en Fortvivlet sig afrev:
„O Blændværk, der mit Hjerte daared,
Saa mig forhadt min Glæde blev!
O Marmorbrud, som blev min Mage
Ved Elskov, meer end Marmor stærk:
Dig har jeg myrdet! Selv af Dage
Jeg tog min Lykke med mit Værk!

Mit Værk, der trylled Jorderige,
Mit Skjønhedsværk foruden Meen,
Mit Mesterværk foruden Lige,
Mit Underværk, med Kjød af Steen!
Min Længsels Barn, født af mit Hjerte,
Min Venus, af min Tanke skabt,
Gudinde for min Lyst og Smerte,
Vee! Vee mig! Alt for mig er tabt!"

Her vildt omkring hans Øine rulled,
Som om et Skrækkens Syn han saae,
Og ned han kasted sig i Muldet,
Hvor han bevidstløs længe laae.

Men da igjen hans Tienlaage
Sig hæved, og han Mælet fik,
Da dækked mørk en Vanvidstaage
Det før saa klare Kunstnerblik.

Fra denne Stund han Intet vilde,
Ved Intet meer hans Hu sig hang,
Og, i sig selv indsluttet, stille
Han vandred eensom nu sin Gang.
Ei meer at virke, meer at stræbe
Man saae ham, selv for Tidsfordriv;
Det stille Smiil omkring hans Læbe
Dog vidned om et indre Liv.

Og dette Liv paany opvækded
Hver Aften, naar fra Dalens Skjød
Han steg ad Stien op paa Fjeldet,
Mens Folkets Hvisken bag ham lød:
„See der, der gaaer igjen den Gale!
Nu har hans Venus sendt ham Bud;
Nu skal igjen han op og tale
Med sin forsvundne Marmorbrud!"

Men lidt kun Spotterne han agted,
Han iilte fremad som en Vind,
At naae det Maal, han eftertragted,
Den myrtekronte Klippes Tind.
Der tog han Plads, hvor Fjeldets Side
Sig lodret ned i Havet skjød,
Op fra hvis Bølger snart saa blide
Og snart saa stærke Toner lød.

Der sad han saa med Smiil om Munden
Og skued ud paa Bølgens Top
Og saae sin Marmorbrud fra Bunden
Af Havet sneehvid stige op.
Men alt som meer og han stirred
Paa Synet, af hans Hjerne skabt,
Blev Blikket forgfuldt og forvirret,
Og Tankens Traad for ham gik tabt.

Da strakte længselsfulde Arme
Han mod sit Drømmebilled ud,
Med Lidenskabens hele Varme
Paakaldende den fjerne Brud;

Da, for at høre Svar han flytted
Sig ud og ind — og spændt og stum
Han efter Vindens Susen lytted,
Naar Bølgen vælted sig med Skum.

Og saadan sad i Timer lange
Han Dag for Dag — thi hjem han gaaer
Først, naar paa Himlen Stjerner prange, —
Og saadan sad han Aar for Aar;
Og saadan end, med Lokker hvide,
Saaes han paa Fjeldet, fyldt af Savn,
Fortvivlet sine Hænder vride
Og aabne Bølgerne sin Favn.

Thi af sin Længsels Drøm besjælet,
Gik kun dens Syner ham forbi,
Og evig med sit Værk formælet
Hans Aand blev aldrig mere fri.
Som tabt og vunden Marmorqvinden
Blev lige qvalfuld for hans Liv:
Og saadan hævned sig Gudinden,
Som han begjærede til Viv.

Fr. Paludan-Müller.

Johanne Bissen.

Af

C. Ploug.

Bag Dyrehavens rødmende Trægrupper sank
Septembersolen, sommervarm og straalende blank;
Da drog hun bort fra Hjemmet, den nygifte Viv,
For hende laae i Solglands det kommende Liv.

Thi ung var hendes Sjæl, og ustækket hendes Mod;
Let over Veiens Steen havde dandset hendes Fod,
Og Modgang havde været en Iling, som foer hen,
Som reiste Sindets Bølger og lagde dem igjen.

Og hendes Phantasie var af Trækfugleart,
Den havde vovet mangen en lang og vildsom Fart;
Men nu var Maalet klart: over Land, over Sø
Hun higed mod den fundne „Lyksaligheds Ø".

Mens Vognen rulled bort, og hun dreiede sig om,
For at vinke Farvel til sin Barndoms Helligdom,
Hun skuede dog fremad, tillidsfuld og glad,
Og længtes efter Livet i den „evige Stad".

Hvor Kunsten gaaer i Skole i Oldtidens Ruin
Og lærer af Billedstumper Græsk og Latin,
Der længtes hun at bygge hos en skabende Aand
Og fange Lod i Alt, der gik ud fra hans Haand.

Over Fremtidens Svælg hendes Tanke kasted Bro
Og hvælved sig et Tempel i Kunstnerens Bo,
Hvor Idealet lyste i ufordunklet Glands
Og laante hendes Gjerning et Gjenskin af hans.

Men stakket blev den Lykke, hun skued i sin Drøm;
Nær Evighedens Hav alt rulled Livets Strøm:
Da Julisolen gloded den gule Tibers Sand,
Da dukked Natteskyggen alt over Himlens Rand.

Da higed hun ei længer mod det Ukjendte frem,
Da vendte hendes Tanke til det forladte Hjem;
Da smægted hendes tørstende, feberhede Mund
Kun efter et Puft fra det kjøle Øresund.

Da ledte hendes Øie ved Natlampens Skjær
Efter Dem i det Fjerne, som hun havde kjær;
Da kaldte hun sin Moder med svindende Røst,
Og længtes at sove igjen ved hendes Bryst.

Da higed hun ei længer — da viftede der Fred
Fra Paradisets Palmer til den Døende ned;
Da laae hun og vented den nære Aftenstund
Uden Frygt, uden Gru, med et Smiil om sin Mund.

Og Gud hende kaldte til sin „evige Stad",
Hvor Sygdom vorder karsk, og hvor Smerte vorder glad,
Hvor Livets hele Gaade er gjættet og forstaaet,
Hvor Idealet lever, og Maalet er naaet.

Men Han, som hende kaldte i Ungdommens Aar
Fra den begyndte Gjerning og Kjærlighedens Vaar —
Hans Dom er aldrig uret, hans Villie aldrig blind;
Kun han formaaer at skue i Fremtiden ind.

Han veed, hvi han forener, og hvi han skiller ad,
Og hvi han slukker Glæden i bittre Taarers Bad;
Ad mange Veie fører han til det samme Maal,
Ad Naade og ad Lykke, ad Lidelse og Taal.

Han give vil igjen, hvor han maatte tage bort,
Og han vil reise op, hvor han ramte tungt og haardt;
Han drager Savnets Fure, at den kan bære Trøst;
Han lægger Sorgens Sæd, for at modne bedre Høst.

Thi hvile hun i Fred i det fjerne Sydens Jord!
Saavist skal Graven dækkes af milde Rosers Flor,
Og Mindet smelte sammen i et trøstefuldt Ovad
Med Haabet om at mødes i Guds „evige Stad"!

C. Plong.

Telegraphen over St. Gotthard.

Af

Chr. Richardt.

Over Alperne,
Jordens Ribbeen,
Af hvis ene Italien blev skabt,
Den deilige Eva,
Binder sig Traaden,
Den altid tause
Dog talende.
Stiger Fjeldet, den følger med,
Hælder det brat, den følger.

Fra Dalens Skjød, hvor Druerne fortne,
Fra Søens Bred,
Hvor Cypressen staaer Vagt,
Hvor Figenbusken hænger over Vandet,
Og den grønne Platan bygger Tag,
Skyder den op med Fjeldet,
Den sorte Traad.
Usynlig hænger den over Fiskerens Hoved,
Naar han ved Aften
Med raslende Kjæde
Trækker sin teltede Baad paa Land;
Men naar Solen begynder
Sin Vandring over Bjerget,
Seer han den snige sig
Ind i Kastanieskoven
Bag Capellets hvide Muur,
Skimter den over Pynten
Og korser sig.
Saa løfter den sig med det røde Fjeld.
Under den tordne de vilde Vande,
Og det suser i Fyrrens Top,
Og Skyerne flokkes om den,
Men høiere gaaer dens Vei
Gjennem Taager

Op mod den evige Snee.
Og den hafter afsted, den zittrende Traad,
Bort med den nyfødte Elv,
Ned mod Valnøddelunden
Paa Bjergets anden Side,
Ned mod den grønne Dal
Og de bjælkelagte Huse.

Og den eensomme Vandrer,
Som hafter i Nattens Stilhed,
Hvor Maanelyset blinker
Paa Sneedronningens Brynje,
Han hører en dobbelt Mumlen:
Elvens og Traadens;
Men han seer ingen levende Sjæl
Her paa de øde Sletter.
Da er det dirrende Luftbaand ham en Ven,
Hilsen fra Syd
Og Bud mod Nord;
Og han ønsker, det vilde røbe, hvad det veed,
Og kan dog ikke spørge:
Som et lukket Brev hænger det mod Himlen
Med de tause Stjerner til Segl.
Var det et Bud om Død,

Der klang fra den zittrende Streng?
Eller et Ja til en Beiler?
Eller var det spundne Metal en Krigslur,
Der raabte Verden paa Vagt?
Var den flyvende Gnist en Fakkel?
Ak, bag denne spæde,
Bævende Harpeklang,
Naar Vinden aander i Strængen,
Gaaer en lydløs, stærkere Røst;
Den vil suse for Menneskers Øren
Snart som Bølgernes Larm,
Snart som en Psalme,
Og den spædeste Svingning
Sætte Tanker i Gang,
Drive mægtige Hjul,
Svinge Verden.

Men til Vandreren synger den en Sang,
Den kobberbundne Streng,
Om Granskerens Seerblik
Og Menneskeaandens Høihed.
Snart vil et Net af jernklædte Nerver
Krydse den rullende Jord,
Saa der er ikke Tid eller Rum.

Hvor stærk er da Menneskens Slægt!
Tordenkilen greb den
Og smedded den om til en Budstik,
Tæmmed de takkede Lyn
Og spændte det vilde Spand
For sin Tankes Vogn,
Saa der er ikke Bjerg eller Dal.
Sænkes ikke Høiene, og fyldes ikke Dalene?
Spørges om gunstig Vind?
Skrækker et miledybt Svælg?
Nei! vi kan, hvad vi vil,
Vi kan tøile, vi kan tugte, vi kan tæmme
Hver hemmelig Naturens Kraft.

Men eet Hav veed jeg,
Der slænger Tanken tilbage som Brag,
Og fra hvis ukjendte Kyst der ikke kommer Svar
Før ved Dagenes Ende,
Og eet Svælg,
Svimlende dybt,
Som Alverdens Viisdom ikke fylder.
Et uskyldigt Barn
Har letteſt ved at plante sin Fod
Paa Svælgets anden Side,

Men det vider sig med Dagenes Flugt.
Og kjender du ei det Frelsens Træ,
Som Han, den Hellige,
Bar paa sin Skulder
Og lagde til Gangtræ for os:
Prøv da selv at bygge dig Bro —
Du mægter det ei!

Chr. Richardt.

Digte

af

M. R.

Min Ungdoms Priis.

Jeg har baaret Lærkens Vinge,
Jeg har sunget høit dens Sang,
Jeg har følt, jeg skal mig svinge
Ind i Paradis engang,
Jeg har følt, jeg har kun hjemme
Der, hvor Sang og Glæde boer;
Echo af min Ungdoms Stemme
Evigt følger mig paa Jord.

Tryg jeg ta'er, hvad Jorden rækker
Mig af Bitterhed og Savn,
Fjernt jeg seer min Ungdom strækker
Vinkende mod mig sin Favn;
I den lyse Aftenrøde,
I de klare Stjerners Spor
Flyver Sjælen den imøde
Fra den dunkle, tause Jord.

Tak, I Bøge, Tak, I Fugle,
Alle vilde Blomster smaa!
Mine bedste Minder skjule
Sig i eders Bægre blaae.
Tak, du bedste Blomst i Skoven,
Du, som vakte Sangen blød,
Du var Lysets Glimt fraaven,
Der sin Glands om Alting gjød!

Lad kun Graad mit Øie blinde;
Har min Sjæl sin Vinge blot,
Skal jeg atter Veien finde
Til min Ungdoms lyse Slot.

Naar jeg frem med hævet Pande
Syngende i Mørket gaaer,
Veed jeg, at i Dødens Lande
Springer atter ud min Vaar.

Hil jer, I, som med mig tømte
Glædens Bæger til dets Bund,
Som med mig det Samme drømte,
Gik med samme Sang paa Mund!
Ak, den Stakkel, som blev ikke
Født til Frihed og til Sang,
Som sin Ungdoms Skaal maa drikke
Af et Bæger uden Klang!

Diamanten.

Flittigt de haardføre Bjergmænd i Klippernes Skjød
Gav for det blinkende Guld ikkun Øxeslag kolde;
Naar i det udtømte Lag frem Kilderne brød,
Hurtigt gik Bjergmanden bort da fra Klipperne golde.

Saadan har Aarene stormet med Kraft mod mit Bryst,
Glædens den blinkende Aare de tomte, de grumme,
I deres Spor glider Taarernes Strøm nu saa tyst,
Minderne speile sig i den saa blege og stumme.

Dog Diamanten sig skjuler for Bjergmandens Blik,
Evigt den lyser med Glands i den udtomte Aare,
Saadan en Stjerne min Skat og af Himmelen fik,
Yndigt den kaster sin Glands paa den bedskeste Taare.

Lad saa de rullende Aar ikkun stjæle mit Guld,
Huset, som gjælder for tomt, la'er jo Roverne ligge;
Naar kun dit Billed min Sjæl gjør af Rigdomme fuld,
Gjør det saa Noget, at Verden aner det ikke?

Den glemte Svale.

Man siger, som en Muldvarp jeg dorsk i Mørket boer
Og elsker meer end Lyset selv min Skygge.
Kald I mig kun en Muldvarp, men selv mit Huus jeg troer
I Haabets milde Dæmringsskjær at bygge.

Jeg troer trods alle Lærde paa Svalens Drømmetid;
Naar ei den rette Dag den strakte Vinger,
Saa skjult den boer i Mosen, til Vaarens Haand saa blid
Med alle Klokker blaae paa Marken ringer.

Og hvergang naar jeg lukker mit trætte Øie i,
Mig synes, at jeg er den glemte Svale,
Og stille haaber Hjertet, naar Natten er forbi:
Du flyver til de Andre fra din Dvale.

En Vise.

See, nu er Somrens Gilde da forbi,
Og Stormen ta'er saa reent af Bordet,
Og løber ilsomt henad Skovens Sti,
Mens Kragen ene fører Ordet.
Og Vandet ligger paa Svampens Hat,
Og Bregnen gulner og synker mat;
Alt er forbi,
Kun ikke vi,
Thi vi har Sommer alle Dage.

Med Brødet sammen vi roligt boer,
I Mørket Roden maa sig gjemme;
Men evigt opad dog Træet groer,
I Lyset kun dets Top har hjemme.
I Lyset lever Frihed, Haab og Sang,
Der mødes alt det Gode jo engang,
Der vil vi boe,
Did vil vi froe
Fra Mørket voxe til hverandre.

Lad Verden væve sit dunkle Spind,
Dens gyldne Traad vi sammen spinde
Og slynge listigt vor Traad saa ind,
At Vei i Løgnens Dunst vi finde;
Ud af vort Hjertes Guld vi spinde den,
Og nye Tene kommer der igjen,
Derfor ei spar,
Spind, hvad du har,
Der kommer atter nye Studenter.

Ja, vi har Sommer, ja, vi kan nok,
Og vi har evigt Sang og Løier,
Og kom end Ravne i saadan Flok,
At mørk blev Marken, som vi ploier,

Saa vil vi døve dem med Stemmens Klang,
Thi vi fik Stemmer fra det Chor, som sang
Høit over Jord,
Dengang sit Spor
Den første Vaar lod der tilbage.

Med nogle Digte.

Jeg tør vel næppe synge meer?
Dog tie stille kan jeg ikke;
Selv Marken, som forsømt maa ligge,
I Blomster Vaarens Spor dog seer.

Vel træder Oxens Hov dem ned,
Dog bygger Lærken midt iblandt dem,
Og mangt et fattigt Barn dog fandt dem,
Hvem Marken blev et Blomsterbed.

Saa lad da, til den milde Død
Mig overskygger med sin Vinge,
I Skjulthed mine Blomster bringe
De vilde Bier Honning sød.

Min Sjæl er tro som Markens Jord,
En Tusindfryd den straax vil bære
For hvert et Ord fra mine Kjære,
Der som et Solglimt til den foer.

O, hør da paa mit Strængespil,
Lad ei mit Hjerte sig forbløde,
Lad Stumhed herske blandt de Døde,
Men ei hos dem, som end er til!

Og finder i min simple Sang
Din egen Tanke sig en Bygge,
Og hører du i mine Sukke
Dit eget Suk endnu engang,

Saa, tro mig, selv i Graven trang
Vil sagte bæve Hjertets Strænge,
Og fjernt paa Dødens kolde Enge
Jeg synger den endnu engang!

Vaagn op!

Nu lysner gjennem Taagen
Den yndige Sol,
I Græsset ligger vaagen
Snart hver en Viol,'
Jeg længes nu saa saare for i dens Øie blaae
At see, om jeg kan læse, hvad i min Vaar jeg saae.
O, vaagn! vaagn op af din Slummer!

Mit Hjerte selv jo ligner
En slumrende Viol;
Naar Livet glad velsigner
Det mildt med sin Sol,
Det vaagner tro mod Alle, men føler sig som ny,
Mens bort det ryster Taaren fra Nattens kolde Sky.
O, vaagn! vaagn op af din Slummer!

Den samme Drøm det bærer,
Som altid det bar,
Af Mørket kun det lærer,
Hvor Dagen er klar,

Og trofast mod sig selv, imod Jorden og mod Gud,
Naar Solens Kys det vækker, det folder trygt sig ud.
O, vaagn! vaagn op af din Slummer!

Men du er bedre stillet,
Du yndige Viol,
Du er ei længe skillet
Fra Himmeriges Sol;
Jeg sidder her i Mørket, mig Vaaren har glemt,
Skjøndt Hjertets Harpe sødt til dens Sang dog var stemt.
O, vaagn! vaagn op af din Slummer!

Men godt det er at vente,
Hvad kommer engang;
Nu vil jeg Haabet hente
Fra Fuglenes Sang,
Fra Knopperne, som slumre paa Træ og Busk og Straa,
Og synge for dem alle, til op de Øiet slaae:
O, vaagn! vaagn op af din Slummer!

En Drøm saa kjær jeg gjemmer,
Den vaagner hver Vaar,
Naar Fuglenes Stemmer
Til Sjælen mig naaer,

Thi som Violen trofast den ei den Jord forlod,
Hvor først den dybt har fæstet i Stilhed sin Rod.
O, vaagn! vaagn op af din Slummer!

Ja, vaagn og slaa din Vinge
Om Hjertet mig tæt!
Jeg veed, saa skal jeg svinge
Fra Mørket mig let.
Din søde Stemme klinger for mig som Lærkens Chor,
Naar jublende det lyder fra Luften til vor Jord:
O, vaagn! vaagn op af din Slummer!

Anemonen.

(Til en ung Pige).

Ei til Guders høie Chor
Flyver jeg paa Sangens Vinger,
Som en Sommerfugl jeg svinger
Mig saa høit, som Blomsten groer,
Og naar Anemonen hvid
Rækker mig sit lyse Bæger,
Mens i Sang min Tørst jeg qvæger,
Glemmer jeg den bittre Tid.

Blandt det visne Løv den staaer
Som blandt Skyer hist en Stjerne,
Op mod Lyset i det Fjerne
Fra sit dunkle Hjem den gaaer,
Som en Jomfru fiin og skjær,
Der, ei kjendt med Støvets Jammer,
Skjøndt dog derfra selv hun stammer,
Trygt sin Ungdoms Krone bær'.

Vel er Anemonen svag,
Vinden røver snart dens Krone,
I dens Hjerte Dødens Throne
Bygges fra dens første Dag;
Men den gjemmer nye Frøe,
Derfor paa de hvide Vinger
Over Jorden Bud den bringer:
Livets Kraft kan aldrig døe.

Altid for mit Blik du staaer,
Som den hvide Anemone,
Perlen i den lette Krone
Omkring Vaarens lyse Haar;

Ogsaa du blev født April,
Graad og Solskin har dig næret,
Du har ofte Vaarbud været
Med din Læbes milde Smiil.

Da jeg selv var en Forstødt,
Kom du til min Hjælp i Nøden,
Rev mit Hjerte ud fra Døden,
Før det havde sig forblødt;
Du har givet det sin Kraft,
Kraft til i min Sang at bløde,
Hvergang det sit tause Møde
Med den svundne Tid har havt.

Anemonen hvid og skjær,
Saadan staaer du for mit Øie,
Naar i Skovens Skjød jeg bøie
Vil mit Blik til Blomsten der;
Hørt af Ingen da min Sang
Lyder mildt til Begges Ære,
Og dens Omqvæd Drosten bære
Vil med Stemmens bløde Klang.

Baade Frugten bedsk og sød
Voxer paa den samme Stamme,
Solens klare, rene Flamme
Bringer baade Liv og Død;
Dog gjør glad dens Straale klar:
Lad mig da med Veemod sjunge
Paa den Dag, din Moders unge
Skjød sin første Vaarblomst bar.

En Sommerdag under et Træ.

Jeg vil ligge
Her og drikke
Alle Blomsters Vægre ud,
Aldrig sukke
Meer, men lukke
Øret til for Sorgens Bud;
Jeg vil Duftets Guldtraad spinde,
Om ved den jeg Vei kan finde
Gjennem Verdens Ørken ud.

Hvis jeg døde
Nu, I søde
Blomster, som omkring mig staae,
Mon jeg kunde
Trygt da blunde
Her som eders Knopper smaa?
Som en Sky i Solglands svomme
Bort med mine Ungdomsdrømme
Ind i Himlens dybe Blaa?

Sky, som seiler
Hist og speiler
Dig i Havets Bølge blaa,
Paa din Vinge
Lad mig svinge
Mig fra Jordens Sorger smaa!
Mine Ønsker ligge stumme,
Knap jeg kan dem alle rumme,
Endnu mindre dem forstaae.

Ret som Solen
Taagekjolen
Kaster over Engens Pragt,

Naar med Varme
Sine Arme
Om dens Skjønhed den har lagt,
I min Ungdoms Arm den stærke
La'er sin Glands min Fremtid mærke
Kun af Taagens lyse Dragt.

Bliv en kraftig,
God og saftig
Jord for Alt, hvad jeg har drømt!
Skal det være,
Du det bære
Bort til Døden mildt og ømt!
Giv mig Kraft i Sorgens Arme
Til at prise høit med Varme
Glædens Bæger, jeg har tømt!

Droslen synger,
Bladet gynger
Let i Bøgens lyse Top,
Duen kurrer,
Bien surrer
Om sin fyldte Blomsterkop;

Her er mine Drømmes Slotte! —
Bedst det var vist, om jeg maatte
Aldrig meer mig reise op!

I Høsten.

Nu er Æblet saa rødt,
Nu er Brombærret sødt,
Og alt brunn er nu Nøddernes Frugt,
Over Stubbene frit
Kan man vandre nu vidt,
Og saa høit gaaer nu Skyernes Flugt.

Der er Ild i mit Blod,
Der er Kraft i min Fod,
Jeg vil ud i den frie Natur,
Alle Skyerne smaa
Høit fra Luften den blaae
Har nu vinket mig ud fra mit Buur.

Har en Qvinde du kjær,
Og du staaer hende nær,
Mens hun hvisker sit sidste Farvel,
Hendes dugvaade Blik,
Som til Afsked du fik,
Bli'er din skjønneste Stjerne ved Qvæld.

O, du Sommer, som gaaer,
Ei jeg veed det, om Vaar
Vil mig træffe ad Aare igjen;
Men det veed jeg, at du
Baade fordum og nu
Var min kjære, min trofaste Ven.

Jeg maa følge dit Spor
Paa den yndige Jord,
Førend Stormen det reent visker ud,
End i Mark og i Lund
Vil jeg mindes den Stund,
Da hver Fugl var dit jublende Bud.

Ak, nu Bøgenes Løv
Bliver alt traadt i Støv!
Ak, hvor ligne vi Træet i Høst:

Om vi miste selv Alt,
Bag det Haab, som der faldt,
Til et nyt er der Knop i vort Bryst.

Vel er liflig vor Vaar,
Dog jeg bedre forstaaer
Vor Natur i den sukkende Høst;
Der er Haab i dens Nød,
Der er Liv i dens Død,
Der er Gjenklang af den i mit Bryst.

Midt i Uro og Strid
Maae vi leve vor Tid,
Men som Træet med dybtfæstet Fod,
Trods den iskolde Vind,
Trods al Graad paa vor Kind
Gaaer dog Næringen skjult til vor Rod.

O, du Træ, som har tabt,
Hvad din Vaar havde skabt,
Paa din Bark lad mig trykke et Kys!
Thi dit Hjerte, det slaaer
For den kommende Vaar,
Skjøndt din Krone du mistede nys.

Vel er Jorden saa trang;
Men hvad Menneſket sang,
Mens hans Hjerteslag lød i hans Røst,
Det har Vinger, som naaer
Til den evige Vaar
Og lokker den ned til hans Bryst.

Hvad jeg holder af.

Jeg er et fredsommeligt, roligt Skind,
Jeg holder af Solskin og hader Vind
Og Hovmods rygende Blæst,
Jeg holder af Bøge og Lærkesang,
Jeg holder af det, jeg har elsket engang,
Og det, som jeg kjender bedst.

Jeg holder af Havet, det dybe Blaae,
Hvorpaa fra min Moders Arme jeg saae,
Mens svagt jeg stammed dets Navn,

Jeg holder af Alt, hvad min Moder har sagt,
Af Graven, hvori mine Fædre blev lagt,
Og Skibets gyngende Stavn.

Jeg holder af Pigens det milde Blik,
Jeg holder af Venner, af Sang og af Drik
Og Blomsternes mylrende Hær,
Jeg holder af Alt, hvad i Danmark er født,
Selv Tornen, hvorpaa mine Hænder har blødt,
Jeg elsker for Rosen, den bær'.

Jeg holder især af mit Fødelands Sprog
Og alle dets Sange paa Mund og i Bog,
I Skov og i Mark og i Eng,
Jeg holder af Kornet paa Markerne hist,
Jeg holder af Græsset, som dækker tilsidst
Min sidste, min rolige Seng.

En Sommeraften.

Aftenrodens lyse Krands
Staaer om alle Bakkens Toppe,
Skyen flyver let deroppe,
Dypper Vingen i dens Glands,
Klart dens lyserøde Billed
Er paa Søens Flade stillet,
Bølgen, som saa hurtigt trilled,
Hviler træt af Dagens Dands.

Nyligt Alt i Taage stod,
Regnen flød i milde Strømme,
Lyngens Klokker endnu drømme
Om den Svaledrik saa god,
Perler hænge paa dem alle,
Langsomt de til Jorden falde,
Sagte hør' jeg Droslen kalde
Skjult i Skoven ved min Fod.

Op en lille Fugl sig svang,
Aftnens Skjær paa Himlens Bue
Vinked den fra Lyngens Tue.
O, det er jo Lærkens Klang!
Er du den, hvis søde Trille
Lød ved hendes Have lille,
Syng da, nu er Alting stille,
Syng igjen min Ungdoms Sang.

Hendes Billed! ja! ved Gud!
Her iblandt de brune Høie
Staaer det klart jo for mit Øie
I det unge Grantræes Skud;
Om dets Top de Roser røde
Fæsted Aftnens Haand den blode,
Skyens Hænder Perler strøede,
Smykket staaer det, som en Brud.

Det bli'er dunkelt nu paa Jord.
Unge Gran, bag dine Grene
Paa de mosbegroede Stene
Trygt jeg Natten over boer;

Ikkun Søens klare Øie
Vaager blandt de brune Høie,
Jeg vil træt mit Hoved bøie
Her, hvor Lyngens Blomster groer.

Klar i Nord er Himlens Kyst,
Hjem en eensom Glente svæver,
Svagt i Vinden Straaet bæver,
Fjernt jeg hører Bækkens Røst;
Selv jeg synes mig en Kilde,
Der i Lyngen synger stille
Om det Billede, det milde,
Som jeg bærer i mit Bryst.

De gamle Folk.

Octobersolen saae over By,
Da blev der et Barnlil født; —
Knap kanted Purpur Aftnens Sky,
Før Barnet var koldt og dødt.

Det Liv var uden Vaande og Vee,
I Angerens Graad ei døbt;
Da Fadrens Øie fik det at see,
I Liiglagen laae det svøbt.

Fra Skibe lossed Kul han i Havn,
Did iled et hurtigt Bud:
„Din Hustru bær' en Søn dig i Favn,
Hun sendte mig til dig ud." —

Først seent fik Stammen Blomster og Frugt,
Og alt var hans Hoved graat,
Dog fik hans Tanke hurtigt nu Flugt,
Og Foden den fulgte godt.

Han traadte over Tærsklen med Iil:
„Christ signe dig nu, min Viv!" —
Da peged hun taus med sit blege Smiil
Paa Drengen foruden Liv.

De sad en Dag, de sad vel i to
Med Liget imellem dem,
Ei kunde Hjertet komme til Ro,
Og Taaren kom ikke frem.

Først seent han førte hende som Brud,
Ei Lykken hun var dem god,
Den første Blomst de saae jo gaae ud,
Som voxede for deres Fod.

Den lille Kiste han varlig tog
Og kyssed sin Hustrues Kind,
Og gjennem den larmende By han drog,
Af Tanker og Taarer blind.

Han grov med egne Hænder dets Grav,
Der var hverken Præst eller Degn,
Det fik kun Daaben, Diet det gav
Med Taarernes milde Regn.

Og da den Lille laae under Jord,
Og Faderen ene stod,
Mens Løvet hen ad Gangene foer
Og lagde sig om hans Fod,

Han bøied stille Hovedet ned
Og hvisked til sin Dreng:
„Ak, kunde hvile her jeg i Fred
Og dele din kolde Seng!“

Til Minde der om Graven et Skud
Han brød af en ung Siren,
De friske Knopper kigged alt ud
Omkring paa den tørre Green.

I Stuen traadte sagte han ind,
Hans Hustru i Taarer laae,
Hun klapped paa hans rynkede Kind
Og glatted hans Lokker graae.

Han viste hende Sirenens Knop,
Da smilede hun med Lyst,
For Øiet mat hun Grenen holdt op
Og gjemte den ved sit Bryst.

De med hinanden slumrede ind
Og Haand nu i Haand de laae,
Som Vagt for dem paa den blege Kind
Stod Taarernes Perler smaa.

Men da det atter paa Jord blev lyst,
I Dødens Arme de laae,
Sirenens Green ved den Dødes Bryst
Bar lysgrønne Blade smaa.

Til Stæren.

Ja, vent du, Stær! til næste Gang,
At jeg skal troe dig paa din Sang,
Naar Vaarbud du vil bringe;
Jeg blev saa glad, da jeg dig saae
Imellem Skovens Stammer graae
Slaae ud din sorte Vinge.

Henover Jorden Sneen laae
Og Isen paa den klare Aa,
Af Riim var puddret Skoven,
Og overalt var tomt og tyst, —
Da blev paa een Gang der saa lyst
Ved Solens Blik fra oven.

Og i det korte Øieblik,
Hvor Skyen bort fra Solen gik,
Det klang igjennem Lunden,
Thi tusind Muskevitter smaa,
Da deres gamle Ven de saae,
Fik Hjertet strax paa Munden.

Og førend Solens Lys forsvandt,
Forundret saae jeg dig saa grant
Blandt Stammerne de tætte,
Du fløi saa piilsnar der afsted,
Jeg tvivled, mens jeg fulgte med,
Om og jeg saae det Rette.

Da fra en gammel Bøg der klang
Din kjære velbekjendte Sang,
Lidt svag og kort i Tonen,
Mit Hjerte troede glad derpaa,
Trods Snee og Kulde klart jeg saae
Hvert Træ med Sommerkronen.

Skjøndt Skyen snart for Solen gik,
I Lyset svømmed dog mit Blik,
Jeg syntes, Sneen tøede,
For mig stod Anemonen op
Og rakte af sin Blomsterkop
Mig Vaarens Drik imøde.

Men endnu ligger Jorden Liig,
Og dybt i Snee paa Skovens Sti
Staaer Raaens Fodspor trykket,

End er det mørkt om Solens Blik,
Falsk blev, du Stær! det Bud, du fik,
Dengang det kom til Stykket.

Dog har du sagtens selv det troet,
Du stakkels Fugl, som nu har boet
I Snee og Vinterkulde,
Som glad om Vaaren sunget har
Og iskold Stumhed fik til Svar
Paa dine Toner fulde.

Ak! tro mig, kjære, lille Stær,
Jeg sidder med sneet inde her,
Din Nød jeg vel maa kjende,
Jeg sang saa tidt mit Hjerte ud,
Skjøndt dog tilsidst i Vinterflud
Min Vaarsang maatte ende.

Men du og jeg vil holde ud
Og bære frem det glade Bud,
Som os i Hjertet brænder;
Først efter Mørket bli'er det lyst,
Og Vaaren føler bedst det Bryst,
Der bedst til Vintren kjender.

M. K.

Digte

af

Rudolf Schmidt.

Søndag.

Søndagsro!
Kom til hver en ydmyg Bo:
Bred din Mildhed over Hjemmet,
Lok de skjulte Børn af Gjemmet —
De, som kaldes: Haab og Tro!

Hvilens Dag!
Far engang nu blidt i Mag:
Alle vilde Krav lad bie,
Og for Kirkeklokken tie
Livets stærke Hammerslag!

Søndagsfred!
Stig saa tauft i Hjertet ned:
Tauft du vandre Byen over —
Sorgen i sin Bugge sover,
Naar sig nærme dine Fjed.

Storm maa gaae,
Ondt og godt Veir skifte maae:
Faldt saa Regn, har Sol stærkt skinnet,
Løfter det sig mildt i Sindet,
Ret som Duft fra Blomst og Straa.

Søndagslyst!
Kom med Freden til mit Bryst:
Sang og Leg og røde Kinder —
Inderligt sig Alt forbinder
Med et Væld af stille Trost.

Glædens Jil,
Du, som leer ad Torn og Piil:
Intet Dybt ved dig skal dølges;
Men tilsammen skal de følges
Alvorssyn og Barnesmiil.

Børnene læste paa Stotten.

Børnene læste paa Stotten,
Alt mens der blev leget og rendt;
Med Skrift den stod: hvert Hjørne
Mod et Verdenshjørne vendt.

De læste med klogtige Miner,
De læste med stille Smiil:
At de saa smildt kunde tyde
Den sære kantede Stiil!

De kom — thi Moderen kaldte —
Til Bordet kom de ned
Og taled omkap; men alle
De gav en forskjellig Besked.

Da raabte de høit, og Blodet
Steg op i de Hoveder smaa:
De havde jo lært at læse,
Den Kunst de jo maatte forstaae.

Men Munterhed blev der ved Bordet,
Og der blev spøget og leet;
Man fatted, at en forskjellig
Side de hver havde seet.

Og der blev talet saa klogt om
Den Alder, da skuffes man kan,
Og om hvorlunde det skorter
De kjære Børn paa Forstand.

Man fandt det nu saa barnagtigt,
At de strebes, som kjendte de heel
Skriften, hvoraf dog hver Enkelt
Kun havde tydet en Deel.

Paa Torvet.

Jeg saae dig paa Torvet,
Midt i Tummelen og Larmen,
Hvor du vandred, fulgt af Pigen
Med den brune Kurv paa Armen.

Jeg saae ret midt imellem
De Bondervogne træge
Din unge, lette Skikkelse
Med Flinkhed sig bevæge.

Jeg saae, hvor smildt du fulgte
Langs Rækkernes Bugter
Og rørte med hvide Fingre
Ved Rødder og ved Frugter.

Jeg saae, hvor over Karrene,
I hvilke Fiske sprælled,
Din Pande med dens Lokkepragt
Du prøvende hælded.

Jeg saae dig mild og rolig,
Af Skrig og Støi omringet;
Jeg saae dig, hvor du vraged,
Hvor du kjøbslog, hvor du tinged.

Jeg saae din høie Skjønhed,
Det Himmelbud herneden,
Sig bøie til en Gjerning,
Saa ringe, saa beskeden.

Jeg saae blandt Krav som disse,
Saa fattige, saa lave,
Forhøiet kun din Ydnes
Helligtstraalende Gave.

Med Alt du kjækt dig indlod,
Og Ingenting du skyed;
Men ved Alt, hvad ned den tynged,
Sig din Ydnes Magt fornyed.

Og fast det var, som disse
Omgivelser profane
Dig viste med en Glorie,
Der for kun lod sig ane.

Jeg saae, blandt Livets Mislyd,
Hvad der var raat og stridigt
Sig foie for dine Hænder
Saa lindt og let og smidigt.

Det var, som, hvor dit Øie
Blot faldt, straxt Alt det dulmed;
— Men i mit Hjerte mere vildt
Det vilde Savn kun svulmed.

Forklaring.

Der breder saa vaarlig en Duft sig om Linden,
Sødt klager en Nattergal bag dens Blad:
De hørte, hvad du hvisked med Rødme paa Kinden,
Da hos mig i Qvæld ved Foden du sad.

Døgnfluen.

Du stiger som et Glimt i Solens Straaler,
Mod Solen gaaer din Flugt;
Dens Gang din Flyvens korte Time maaler;
Thi, flammer rødt dens Blod i Dybets Skaaler,
Med den dit Liv er slukt.

Og mangt et Øie seer dig paa din Stigen
Og seer dig som et Bud
Om livsvarm Nyden og om solglad Higen,
Hvis Lyst, med Had mod Kryben og mod Snigen,
Snart tændt, er snart brændt ud.

De veed det ei, at født i Mulmet nede,
Hvor ingen Straaler naae
Igjennem Dyndets Lag, som mørkt sig brede,
— De veed det ei, at født i Mulmet nede
Som Orm du bunden laae.

De veed det ei, at Aaret tvende Gange
Sit Kredslob maatte gaae,
Mens uden Rast du stred — en Mørkets Fange! —
Og søgte længselsfuld ad Spor, saa trange,
Det Lys, du aldrig saae.

De veed det ei — thi dulgt og feet af Ingen
Du kjæmped i dit Gjem —
Hvordan, mens Aarets Timer flutted Ringen,
Som langsomt vundet Pant tilsidst da Vingen
Paa Nymphen voxed frem.

Og da saa nys du seirende dig hæved
I Dagens Lue blid
Og svandt i Straalen, som paa Vandet bæved,
— De veed det ei: det var en Løn, du kræved —
For møisomt vunden Strid.

De troe dit Liv en Flammen og en Gloden,
Der flimred kun og svandt;
De veed det ei: det var en Kamp mod Noden,
Mod Dyndets Trang og Smerte, som i Døden
Først Vei mod Lyset fandt.

Sommernattens Hemmelighed.

Klare Sommernat, du milde,
Som i Drømmenet vil hilde
Hvert et Savn, der dunkelt higer,
Skjøndt af Svøbet kjækt det stiger;

Hvem var, Sommernat, din Lærer
I den Trolddom, som du bærer?
Siig, hvem lagde sød Berusning
I dit Løvs den stille Susning?

O, jeg lærte det af Kilden
Med dens Bøves sagte Trillen,
Naar om Rødder, mosbegroede,
Tyst dens Rislestrøm sig snoede.

Skovens Fryd, du vevre Kilde
Med din Tales Ord, de stille:
Siig mig, hvem var vel din Lærer
I den Trolddom, som du bærer?

O, jeg lærte det af Maanen,
Som fra Himlens lyse Blaanen
Sendte Straaler ned, der funkle
Paa mit Speil her i det Dunkle.

Himlens gyldne, rene Maane,
Som til Jorden Glimt kan laane:
Siig mig, hvem var vel din Lærer
I den Trolddom, som du bærer?

O, mig lærte det de linde,
Milde, snare Sommervinde,
Som, mens blank min Kærre kjørte,
Halvt med Skyguld den tilslørte.

Luftens Børn, I snare Vinde,
I, som trættes ingensinde:
Siig mig, hvem var eders Lærer
I den Trolddom, som I bærer?

O, vi lære den, naar fnare
Over Jordens Barm vi fare;
Snildt og fnelt vi Talen fatted
Af de Urter fmaa i Krattet.

Jordens Smykker, I, fom bøie
Jer med Taaren blank i Øie:
Siig mig, hvem har lært, jeg beder,
Lønlig Trolddom vel til eder?

Os det Nattergalen lærte,
Naar med Sang den os omfnærte:
Fra vort grønne Blad da Duften
Mildt fteg op og fyldte Luften.

Nattens lønlig fkjulte Sanger!
Nu af dig jeg Svar forlanger:
Siig, hvem gav din Sang dens Seier
I den Trolddom, fom den eier?

O, min Sang til Lyd vel nødtes;
Thi jeg fanged, fom det fødtes,
Brat et Suk af Fryd og Smerte
Af et Menneskes fulde Hjerte.

Du trykker mig Kys paa min Pande.

Du trykker mig Kys paa min Pande,
Du kysser min Mund og min Kind,
Og ſky for det Blik i mit Øie
Du ſmilende kysser mig blind.

Hvert Kys er en blussende Rose,
Et duftende Vaarens Tegn;
De bøie mit Hoved, de Roser,
Faldende tæt som en Regn.

Det er, som havde jeg baaret
Hæder og Binding hjem,
Som bares, med Blomster og Fakler,
Lov nu og Tak mig frem.

Det er, som fløi stolt foran mig
Nygtets den vingede Fugl,
Som fulgte Seieren lænket
Min Karres blinkende Hjul.

Jeg glemmer, jeg kæmped forgjæves
I Livet for Seirens Priis
Og kjøbte med blodige Vunder
Skuffelse, Qval og Forliis.

Jeg glemmer, at trevlet i Stormen
Sænked sig Haabets Flag,
At bleg jeg Natten saae følge
Min Lykkes svindende Dag.

Jeg glemmer Ordene kolde,
Som blev mig af Verden sagt:
I Lighed, Glands og Solskin
Har Verden du for mig lagt.

Og bindes end hildet min Tanke
Til Drømmen, svunden og fæl,
Du skjænker i Kys mig Ord fra
Din unge, kraftige Sjæl.

Og Kyssene sænkes som Roser,
Som tause Forjættelsens Bud,
Og stolt som en seirrig Konge
Jeg skuer i Livet ud.

Den faureste Haand.

Rank stod hun, i Kjortlen af Vadmel blaa,
Med Baand om de Lokker gule;
Saa koldt hun hen paa de Beilere saae
— Et Smiil kan det Blik dog ei skjule.

„Med Beilen I kom til min Fader hen,
Du Eivind — ei Kamp var din Vane —
Du Asmund, hvem Tallet af slagne Mænd
Gav Navnet af Kæmpers Bane.

Men dunkleste Traad jo tidt Elskovs Diis
Paa sin Rok, den funklende, spinder,
Og ofte for seent blev Den først viis,
Hvem Traaden, den snærende, binder.

Og skal jeg nu hildes med Løftensbaand,
Jeg Løftet giver jer begge:
Hvo til Høst mig viser den faureste Haand,
I hans vil min Haand jeg lægge!"

Da smiled Eivind, hans Hjerte slog,
Glad følte han sig i Aanden;
I Hast til sin Gaard han atter drog
Og trak saa flux Handske paa Haanden.

Men Asmund vendte med Gny sig bort;
Han skummede vred som Bjørnen:
„Min Elskovs Drøm da vared saa kort
Som de hvide Blomster paa Tjørnen!

Belan, min Drage, mod Skyen hvæs!
— Mig ei Qvinders Lune skal tvinge —
Viis fremmed Viking dit gyldne Fjæs,
Mod Salthavet kjækt med din Bringe!"

Snart stod han paa Dækket, en Høvding gram;
Saa haardt han om Styret fatter.
Men Bølgen løfted sin hvide Kam;
Glad vugged den Helten atter.

Og fort han stævned, saa mørk i Sind,
Paa Jagt efter Roes og Bytte;
I hans Drømme bestandig dog skinned ind
Det Sollys om Bondens Hytte.

Og glemtes skjøn Asta, naar Nau saa vred
Til Skum brat Vandene pidsked,
Frem steg hendes Billed, naar Skuden gled
Mildt ad Havet, mens Luftalfer hvisked.

Snart kom den Tid, da fra Himmelens Top
Mere hurtig Solen alt daler;
Da hamred hans Hjerte — brat joges han op
Da mod Nord med de svømmende Hvaler.

Da kom og Eivind — ved Dag og Nat
Hans Hud havde Hylsteret skjærmet,
Thi var hans Haand nu som Silke glat;
Med Forventning han stolt sig nærmed.

— Svagt kruser atter sig Jomfruens Mund:
„De Hænder forvist ere fine!
Naar Haand greb Sværdet i Kampens Stund,
Da hvilede sikkert dine."

At vise sin Haand nu hun Asmund bød;
I Harm da maatte han bøve
Og rakte, mens Blod sig til Kinden skjød,
Sin brune, barkede Næve.

Den Haand — høit svulmed skjøn Astas Barm —
Bar Sværdets og Aarens Mærke;
Men fra Ledet og langt op paa Kjæmpens Arm
Funkled Ringe med Glands hiin stærke.

„O, skjønnest tykkes mig dog forsand
Den vortede Haand med Spangen:
Behold du nu min, om du vil og kan,
Jeg lader for stedse den fangen."

Rudolf Schmidt.

Anm. Sujettet taget af Laxdæla-Saga.

Digte

af

J. M. Thiele.

Stemninger i Julen.

1.

Saa usselt som dit Krybbeskjul
I Bethlehem, o Herre!
Er nu i denne kjære Juul
Mit Hjerterum, desværre!

Thi, skjøndt jeg veed, du komme vil
At søge her dit Leie,
Saa er der dog, naar jeg seer til,
Kun Klude i mit Eie.

Og om jeg breder Hjertet ud —
Min Tankes bedste Hytte,
Saa vil den dog mod Verdens Slud
Dig kummerligt beskytte.

Nei! det vil gaae dig nu, som før,
Hos mig, som hos os Alle,
At, gaaer du end fra Dør til Dør,
Du træffer lutter Stalde!

2.

Men — da den kom, den kjære Nat,
Da Jesus lod sig føde,
Da fandt jeg dog igjen min Skat
I Midnats-Timens Mode.

Da blev jeg atter rig og glad
Imellem mine Psalter,
Og sang og skrev paa dette Blad
Mit Hjertes Jule-Psalter!

Paa Sommer-Vandringen.

Medens hvide Svane-Skyer
Seile over Himmelhavet,
Ligger jeg, paa Ryggen udstrakt,
I en Kloverstak begravet.

Alle mine Hverdags-Plager
Ligge i min Pult derhjemme.
Der er ikke een iblandt dem,
Som jeg ikke her kan glemme.

Som med Floiels-Handske klapper
Solen venligt mig paa Kinden,
Og, naar det for varmt mig bliver,
Skifter den med Vestenvinden.

Hvilken Stilhed! – Jeg vil lytte
Efter Alt, hvad fjernt jeg hører:
Hund, som gjøer — et Barn, der vræler,
Og en Vogn, der langsomt kjører. —

Rundt omflagres jeg af muntre
Sommerfugle og Libeller,
Og saa kommer der en Humle,
Som sit Eventyr fortæller.

Det er Skade, at jeg næsten
Nu er færdig med Cigaren! —
Saadan er det jo med Lykken —
Størst, naar man ei længer har'en!

Endnu blot i ti Minutter
Vil jeg ligge her og vente,
Før jeg slipper dig, du kjære,
Danske, dolce farniente!

J. M. Thiele.

Digte

af

Christian Winther.

Til Een.

1.

Med Johannes Ewalds Portrait.

Et Billed af en Sanger stor
Dig Julefesten bringer;
Fuldt gjennem Danmarks Skjaldechor
Endnu hans Strænge klinger.

Du, som har Øre for en Sang
Og for al Skjønhed Øie,
Som følger kjækt en Tankes Gang
I Dybet og det Høie;

Som har en Sjæl saa varm og øm,
Der frit sig lader vugge
I andre Hjerters søde Drøm,
Af andre Hjerters Sukke;

Du i hans Aasyn læse vil,
Hvad dunkelt der staaer skrevet,
Og i din Tanke lægge til,
Hvad han har lidt og levet.

Du ane vil den rige Skat,
Hiin ædle Pande gjemte,
Det Væld, der strømmed Dag og Nat,
Saasnart han Harpen stemte.

Du vil med Klarhed trænge ind
I disse Tines Mørke,
Og frydes ved hans ømme Sind
Og ved hans Tankes Styrke.

Du mindes vil, at naar i Qvad
Mod Himlen gik hans Stræben,
En Himlens Genius der sad
Usynlig ham paa Læben.

Vemodig vil du mindes, hvor
Med smerteblandet Glæde
Han sang, og at sin Blomsterflor
I Graad han maatte væde.

Men har du nydt den Rigdoms Frugt,
Hiin Sangers Træk mon gjemme,
Saa vend igjen dit Hjertes Flugt
Til den, du har herhjemme!

2.

Med en Almanak.

See her trehundred sexti fem af Dage!
De staae paa hvidt Papir med sorte Skrifter
Og titte frem, som naar bag Skyens Rifter
De klare Stjerner henad Himlen drage.
Til deres Brødre see de skye tilbage
Og ane deres eget Livs Bedrifter,
Som end i Fremtids Taage bølger, skifter,
Hvor Strid og Fred hinanden evigt jage.

For os skal de som Haabets Stjerner tindre,
Der troe skal lede os ad ukjendt Vane
Og Smerten over Livets Mørke lindre.
De bæres for os, liig en hellig Fane,
Der skjenker Mod, saa hver en Morgenhane
Kan vække os til Freden i vort Indre!

3.

(Blomsterne tale).

Fra Vinterens Kulde
Vi komme herind
For yndigt, du Hulde!
At qvæge dit Sind.

Vi kan ei Mirakler,
Men du er saa kjær
At tage os Stakler
Saadan, som vi er.

Vi kunne ei sjunge
Som Fuglen i Luft,
Vi bruge som Tunge
Vort Smiil og vor Duft.

Vi die, vi sanke
Ved Moderens Bryst
Saamangen sød Tanke
Til Veemod og Lyst.

Og det kan ei feile,
Paa duftende Strøm
Kan Smerten henseile
En Stund som i Drøm.

Fra Vinterens Kulde
Vi vandred herind
For yndigt, du Hulde!
At qvæge dit Sind.

4.

Jeg takker dig for hver en Stund,
Naar du med Øie og med Mund
Helbredede mit Hjerte,
Og fik min Kummer lagt i Blund
Og friede mig fra Smerte.

Jeg takker dig for hver en Gang,
Du fik mig vakt til Liv og Sang
Og tændt mig Lys i Tanken,
Saa jeg mig let fra Mørket svang
Med salig Hjertebanken.

Jeg takker dig for hvert et Blik,
Som venligt mig imøde gik,
Liig Duft med Sommervinden,
Og farved som en Lægedrik
Mig Glædens Blomst paa Kinden.

Jeg takker dig for hvert et Fjed,
Du vandrede, mens jeg gik med
Og støttede med Armen
Din Arm, som Hjertet blusser ved,
Og fik min Deel af Varmen.

Jeg takker dig for Alt i Alt,
For hvert et Solglimt, der mig faldt
Haabfuldt, som Morgenrøden;
Du har jo mig din Sanger kaldt,
Det bliver jeg til Døden!

5.

Man sætter Rosenstokken hen i Kulde,
Den døier Ondt, saalænge Vintren varer,
Men netop derved den sin Kraft bevarer,
I Vaaren faaer den Knopper mere fulde.
Og derfor var det ogsaa jo, du skulde
Dig tumle mellem Havets Bølgeskarer,
Og høre Stormens vildeste Fanfarer,
For blomstrende at komme hjem, du Hulde!
Skjøndt nu det alt mod Vintrens Tider stunder,
Skal dog mit Hjertes Trofasthed dig være
En Vaar saa varm, mens Somrens Stjerne blunder.
Som Rosen skal dit Hjerte Blomster bære
Men Blomsten hedder Fred; — og mig du under
Et venligt Smiil fra dine Øine kjære!

6.

Nu har jeg da saa mange Gange
Dybt i den kolde Vinters Skjød
Omslagret dig med mine Sange,
Som Bien om en Klover sød.

Mens Tanken altid er den samme
Og aldrig den kan blive træt,
Er Vingerne dog næsten lamme
Saa Flugten ei kan være net.

Det er saa drøveligt et Skue,
Naar en forældet Voltigeur
Vil siirligt svinge sig i Bue,
Men staaer paa Pletten stiv og tør.

Før som en Bæk fra Fjeldets Side,
Som fra en Buestræng en Piil,
Brød Sangens Toner stærke, blide
Sig Vei til Taarer og til Smiil.

Tilgiv, at nu saa langsomt, stille
Den gaaer sin Vandring til dit Bryst!
En Sangfugl mister jo sin Trille
Og Fjederpragt, naar det er Høst.

Er Sangens Vingeslag da lamme,
Saa Flugten ei kan blive net,
Er Hjertets Slag for dig de samme,
Og det kan aldrig vorde træt!

Til en Kilde.

Rislende Kilde! hvad tænker du paa?
Lokket af Himlens forræderske Blaae
Jler du op af din Bugge,
Springer du frem af din hjemlige Braa,
Ak, for at synge og sukke!

Ukjendt og stille du vandred og løb
Dybt i det Dunkle, hvor Rødderne krøb,
Mens af din Nektar de suged;
Muldvarpen saae du i fløielsblødt Svøb,
Skatten og Dragen, som ruged.

Tusinde Øine vil følge din Vei,
Solen og Maanen genere sig ei,
Stjernerne titte fraoven;
Ellen og Bøgen vil vogte paa dig,
Alle Smaablomster i Skoven.

Høre du maa deres klogtige Ord,
Om du er klar, om du siirligt dig snoer,
Vil de forstaae og bedømme;
Ane dog ei, hvad i Dybet dig boer,
Ei dine lifligste Drømme.

Lædske du skal baade Brøndkars og Flæg,
Rotten, der lister sig hid fra sin Væg,
Skovmusen hist fra sin Hule,
Soen, der kommer og dypper sit Skjæg,
Ovien sin slimede Mule.

Tankeløst suge de Alle dit Væld,
Drikke og gaae uden Tak og Farvel; —
Dog maa du bede Vorherre,
At ei en Skjald med sin Lire i Ovæld
Kommer, — da bliver det værre.

Rislende Kilde! du haabe ei paa
Atter din rolige Vugge at naae,
Aldrig du kommer tilbage!
Glemselens Hav er vel bittert, — dog saa
Hviler du der og din Klage!

Mai 1861.

Det er saa koldt, det er saa trist,
Og Vintren knap er omme;
Smaablomster sporge her og hist,
Om ogsaa de tør komme?
Violen atter vandred hjem
Med Blade sønderrevne,
Og Bøgens Øine titte frem
Forsigtige og trevne.

Skylregnen mærker Gavl og Muur
Med lange, vaade Runer,
Og Nordenvinden streng og suur
Trompeter og basuner.
I Baarens unge Melkeskjæg
Der hænger frosne Tapper,
Og Haglen spiller „Næst-til-Væg"
Med sine hvide Knapper.

Den spæde Fugl, som næppe tør
Paa nøgne Grene hoppe,
Sig lister til Fru Sommers Dør
At see, om hun er oppe.
Gran, hendes Portner, hvisker Nei!
Og med sit Hoved rokker;
Den Stakkel flyver taus sin Vei
Med sine Sølverklokker.

Hun sover trygt, den Frue fiin,
Med Kinden paa sin Pude,
Tæt svøber hun sig i sit Liin,
Mens Stormen gaaer derude.
Hun hører kun Sneeklokken slaae,
Men ingen Fuglesange,
Saa hun kan aldrig falde paa,
At Klokken er saa mange.

O, sødeste Madame! vaagn op
Og smyk dig i dit Kammer
Med Gyldenlak og Rosenknop,
Kom ud og end vor Jammer!

Vi staae i Flok paa Mark og Eng
Forfrosne her og slingre;
Vi kan knap røre Harpens Strøng
Med vore valne Fingre.

Kom snart, saa skal du bare see,
Du Dronning i det Grønne!
Hvor hvert et Blomsterbarn vil lee,
Som næppe nu kan skjønne.
Knap tindre dine Øine blaae,
Og dine Kinder gløde,
Før Jubelsang fra hver en Braa
Vil strømme dig imøde.

Da vil du bringe Lægedom
Til mangt et saaret Hjerte,
Sød Balsam til det ene, som
Jeg veed, har Nok af Smerte.
O, gjorde du dets Byrde let,
Og gav det Fred og Liv,
Jeg vilde aldrig blive træt
I Sangen dig at prise!

Haab.

Maaskee jeg dog, naar Svalen kommer,
Endnu engang skal see en Sommer,
Og under Bøgens Løvtag gaae,
Og aande Blomsterduft i Strømme,
Der vækker mine gamle Drømme,
Dem Nattens Slør alt hviler paa.

Maaskee jeg dog, før Lyset svinder,
Engang endnu mig Lindring finder
I Havets kolde, friske Skjød,
Hvis Bølger, klare, stærke, vilde
Har tidt gjort Hjertets Slag saa milde,
Og Livets Malurt melkesød.

Maaskee dog, førend Dagen ender,
Endnu mig Sanggudinden sender
Et Smiil, der tænder i mit Bryst

En klar, en blomsterfarvet Lue,
Mig selv, min egen søde Frue
Og et Par andre Folk til Lyst.

Maaskee jeg dog, før Sol vil dale,
Engang endnu skal høre Tale
Om Danmark, løst af Tvivlens Baand,
Og ikke længer see den Kydske
Staae bleg af Rædsel for den tydske
Voldtagers frække, ublue Haand.

Men skeer det ei, saa vil jeg sige
Farvel til Dagens Lys og stige
Besindig ned til Flodens Rand,
Og — siden jeg mig ei kan værge, —
Mig sætte tvær i Charons Færge,
Og tabe mig i Skyggers Land.

Beroligelse.

Der er ei nogen Glæde heel paa Jorden.
En Sødme uden Bittert findes næppe,
Man Tønden faaer og høster kun en Skjeppe,
Og ingen Sommer faaer man uden Torden.

Gaaer Solen op, saa gaaer en Taage for den,
Tidt for en Dyne gives kun et Teppe,
Ved Siden af Violen staaer en Skræppe, —
Dog — dette Alt er sagtens i sin Orden.

Det kan vel tænkes, at vi stakkels Dukker
Blev altfor krye, hvis ikke fra Olympen
Der blev sat Bitterhed til Livets Sukker.

Zeus leer i Skjæget ad vort Gisp, vor Krympen;
Saa lad os lee med ham, at han kan kjende,
Vi veed, det Hele dog engang faaer Ende.

Opfordring.

Til C. Ploug.

Du, som vælter Blokken med Titanisk Armkraft
Op ad Dagens Fjeld, lige til øverste Top,
La'er den saa rulle med Bulder og Døn over Steen, gjennem Smaakrat,
Skræmmende Ogler frem, frem mangen skrigende Fugl:
Har Skysamleren ei endnu forundt dig en Stund til
Frit at drage dit Veir, tørre din Pande og Kind?
Nærmed sig ei din Ven, hiin qvindeklædte Apollon,
Uden Bue og Piil, kun med sin Lyra ved Haand?
Sendte han ei fra sin straalende Vogn dig livsaligt et Smiil, som
Vakte Sangen, der sødt slummer som Barn i dit Bryst?
O, vend ikke dit Blik fra de hellige Glimt af hans Gunst, men
Grib Secundet og stem Citharens Stræng og dit Sinds.
Hvilen skjænker dig Kraft, men os dine sindrige Drømme;
Qvæget du iler paany kjæk til din strenge Bedrift!

Mit Hjem.

Du kjender vel det lille, skjønne Land?
Omkring dets Kyst sig snoer det salte Vand,
Lunnt Bøgeskoven skygger, og fra Muld
Sig Hvedeaxet skyder op som Guld.
Du kjender det? o, der, kun der
Kan Livets Sorg og Fryd mig vorde kjær!

Du kjender vel den lave, stille Bo?
I Stuen er der Fred, i Kamret Ro.
For Vindvet vifter Lindens brede Blad,
Og Spurven qviddrer, Solen smiler glad.
Du kjender den? o, der, kun der
Jeg drømme kan og faae min Drøm saa kjær!

Du kjender vore Fædres gamle Vang,
Saa rig paa stolte Minder, Sagn og Sang?
Hvis Alvorsstemme vækker i mit Bryst
En Længsels Smerter og en Veemods Lyst?
Du kjender den? o, der, kun der
Jeg føler mig paa Jord meest Himlen nær!

Sangfuglen ved Oehlenschlägers Grav.

De lagde ham ved Vintertid i Graven;
Men kjære Hænder fletted omt af Blade
En fyldig Krands, at smukt det skulde lade,
Som var det Vaaren selv, der bragte Gaven.

Men næppe aanded Mildhed over Haven,
Saa kom en lille Fugl, en af de glade,
I Krandsens tørre Løvværk tog den Stade
Og sang: „Min Rede? her just vil jeg lave'n.

I visne Løv jeg sidde vil og synge;
Mens Skoven med de friske Knopper pranger,
Jeg i hans søde Slummer vil indsynge

En Krands af Triller, klare Tonestanger,
Lig Himlens Gloria, hiin Engleklynge,
Der hisset jubler om den skjønne Sanger!"

Falske Varsler.

Jeg hviled sødt ved Klintens Bryst,
Mens Dal og Kyst
Laae slumrende og stille;
Det dufted i den grønne Lund,
Kun af og til fra Droslens Mund
Der klang en sagte Trille.

Alvorligt Havets Die saae
Op mod det Blaae,
Alvorligt stirred Himlen;
Blankt bæved Edderkoppens Net,
Og Sommerfuglen boltred let
Hen over Urtevrimlen.

Der var en Veemod i mit Sind,
Ned ad min Kind
Jeg følte Taaren vandre;
Hvorfor den kom? jeg veed det ei,
Den kom og gik sin stille Vei
Kun som de mange andre.

Da aabned sig det grønne Bjerg,
Ud steg en Dverg,
Han venligt ad mig vinked;
Taus fulgte jeg hans tause Kald,
Ind skred jeg i den svale Hal,
Hvor Kilders Aarer blinked

Den Hal — jeg havde seet den før,
Dens hvalte Dør;
Den Tid var længst forsvundet.
Fra hver en Vraa kom Bjergets Møer
Med Rosenkind, i hviden Slør
Det blonde Haar opbundet.

De svævede omkring mig let
Og bad mig ret
Saa yndigt om at synge.
Jeg sang; men det var ei den Røst,
Som fordum vakte Liv og Lyst
I deres muntre Klynge.

Den var saa mat, den var saa raa!
Jeg ængstlig saae
Dem hvisende sig samle:

„Drag bort igjen! hvad vil du her?
Vi see det nu, du gammel er,
Men du er ei den Gamle!“

Jeg ene stod og listed ned
Til Havets Bred,
I Bølgen jeg mig dukked.
Og Dybets Piger kom i Flok
Med fyldig Lænd, med brune Lok,
De smiled, sang og sukked.

De lokked mig med kjærligt Navn,
Men af min Favn
Med Rædsel de sig droge:
„Din Sang var Ild, nu er den Is!“
Og ud af deres Paradis
Med Latter de mig joge.

Jeg nærmed mig til Bondens Tag
Den travle Dag,
Da Hveden just blev bunden;
Og Karl og Pige vented paa,
Min Sang, som fordum, skulde gaae
Fra Hjertet og fra Munden.

Mens raſk de deres Leer ſleb,
Jeg tog et Greb
I Cithrens Tonekrandſe;
De ſtandſed undrende og ſaae,
At ei, ſom før, jeg kunde faae
De Piger til at dandſe.

I Skov, hvor Fugle ſov ſaa blidt,
Før kunde tidt
Min Sang til Sang dem vække;
Jeg ſang med ſtærkt bevæget Sind,
Men dybere de ſlumred ind
I Træ, i Buſk og Hække.

Fortabt, forſkudt, i Nød og Sorg
Mod Slot og Borg
Jeg hæved bly min Stemme;
Man naadigt fra Balkonen ſaae,
Man vendte ſig og lod mig gaae, —
Der var jeg aldrig hjemme!

Jeg flygted ud fra Skov og Krat
I dunkle Nat,
Paa Heden ud, den vilde;

Mig syntes, spodsk og skadefroe
Nu alle Himlens Stjerner loe,
Som før mig var saa milde.

Da — vaagned jeg ved Bjergets Bryst,
Og Dal og Kyst
Huldt smiled mig imøde;
Op sprang jeg i fortvivlet Mod,
Jeg følte alt mit Hjerteblod
I Harme vildt at gløde.

Men fast jeg stod paa Klintens Steen,
Min Arm, mit Been
Jeg strammed og jeg strakte;
Med knyttet Haand jeg slog mit Bryst,
Og prøved i en Sang min Røst,
Hvad end den kunde magte.

Det freidigt klang af Hjertensgrund
Fra Morgenstund
Til Aftensvalen silde;
Og alle Venner fandt jeg troe,
Ja, selv de søde Stjerner loe,
Men nu saa venligt milde.

Endnu er ei min Sjæl udtømt,
De var kun drømt,
De fæle Varselsyner,
Jeg trodser dem! frem Funken sprang,
Der end, som fordum mangen Gang,
Mit Hjerte gjennemlyner!

Skuffelse.

Mellem Aprikosens Grene
Jeg titted ad Vindvet ind;
Damen sad der alene
Med Smiil omkring sin Kind.

Hvad var der vel i Bogen,
Som just hun læste nys?
Jeg saae jo, hvor hun tog'en
Og gav den tusind Kys!

Men da jeg traadte dristigt
Derind med lette Trin,
Jeg saae, hun skjød den listigt
Under sit Sytøi ind.

Aldrig kunde hun lære
Tydsk, Engelsk eller Fransk;
Det kunde ei Andet være,
Bogen var altsaa dansk.

En streng Kritik i Smagen
Er ei just hendes Sag;
I Stegen, Kogen og Bagen
Har hun en udsøgt Smag.

Hvem er det da, hun hylder
For Alvor eller Skjerts?
Mon Fredrik Paludan-Müller?
Eller ogsaa Henrik Hertz?

Hun kysser vel Hauchs Romanzer?
Og deri gjør hun Ret;
Eller Rhythmerne, der dandser
Til Heibergs Lyra let?

Mon hun sit Hjerte qvæger
I Ewalds Digter-Elv?
Hos Kjæmpen Oehlenschläger?
Eller — Guder! — hos mig selv?

Ak, hvor det kildred lonligt!
Jeg tænkte: „Det gaaer vel an!"
Og bad hende da saa bonligt
At hente mig et Glas Vand.

Hun gik, — og i det næste
Moment jeg Bogen tog.
Hvad var det saa, hun læste?
Fru Mangors Kogebog!

Melkepigen.

En Anecdote.

Hun var en lille fattig Een,
Men rosenrod, hvid som en Lilie,
Og rendte over Markens Tillie
Paa to utroligt nette Been;
De fine, bøielige Hænder
Sig slutted til en fyldig Arm,
Og Læben robed, purpurvarm,
En Rad af perlehvide Tænder.

Hun fra sin Husbonds Bo hver Dag
Til Byen bragte Melk og Fløde,
Og Alle hende kom imøde
Med Venlighed og Velbehag;
Thi, kom hun ind i Gadestimlen,
Hun som en lille smidig Snog
Sig snoede siirligt med sit Aag
Paa Skuldren let igjennem Vrimlen.

Naar hendes klare Stemme lød,
Og man fik eet af hendes Blikke,
Saa tvivled man aldeles ikke,
At Melken jo var feed og sød;
Saa solgte hun da væk for Fode
Og tømte dagligt sine Kar;
At kjøbe Melk hos hende var
I Byen næsten blevet Mode.

I Klæder var hun flot og fiin
Med hoirød Bul, med Sølverkjede,
Med Skjørtet blaat, med Baand saa brede,
Med Perlesnoer og Kniplingsliin;

Med Sølvlaas hun sit Livbaand spændte.
Men naar man saa sig tænkte om,
Hvorfra dog al den Stads vel kom?
Den Rigdomskilde Ingen kjendte.

Begribeligt det er og vist,
At mangen Svend paa hende tænkte;
Af Beilere hun fik en Mængde,
Og tog en Lieutnant saa tilsidst.
At han var en af de honette,
Med Hjertet paa det rette Sted,
Smækfuldt af Mod og Kjærlighed,
Det bør med Sandhed jeg berette.

Engang spadseerte begge To
Just paa den Vei, som hun saa ofte
Var vandret i sin Bondekofte,
Da hun bar Melk fra Bondens Bo.
Nu gik i Floil den unge Frue,
Med Parasol, med Hat og Slør,
Men, ak! ei nær saa kjøn, som før
I Vadmelsskjørt og Liin og Hue.

Da kom de netop til et Sted,
Hvor tæt ved Stien var en lille,
Fuldtspringende og vever Kilde,
Som tidt hun havde hvilet ved.
Den sendte sine Straaler klare
Saa kjækt ud mellem Græs og Qvist,
Som var den sig en Sag bevidst,
Den havde Lyst at aabenbare.

Hun standsed, slap sin Herres Arm
Og strakte ud sin Haand, den lille,
Begeistret mod den rige Kilde,
Mens Kinden blussed rød og varm.
Hun rørt paa Hjertet Haanden lagde,
I Øiet stod en Taare blank,
Og mens den heed i Kilden sank,
Med skjelmske Smiil om Mund hun sagde:

„Du var min Ven, o, Kilde klar!
„Jeg mindes vil i hele Livet,
„Hvad mig din Gavmildhed har givet,
„Du er mig evig dyrebar!

„Du lod mig kaste Skjort og Hue,
„Som ved et yndigt Trylleſpil
„Din Rigdom har jo gjort mig til
„En Lieutnants lykkelige Frue!"

Skovfruens Latter.

En ſtille Sommeraftensſtund
Ved Døren ſtod de Begge,
Omt paa hans Skulder vilde hun
Sin trinde Arm juſt lægge.

Men Svenden ændſed, ſtum og mut
Henover Riflen bøiet,
Ei med et Blik den ſøde Glut,
Som ſtirred ham i Øiet.

Hun ſmiled: „Drømmer du igjen?
Du er ei meer den Gamle!
Hvor flyve dine Tanker hen?
See til, du kan dem ſamle!"

Op foer han, som han faae et Syn,
Af sine Drømmes Dvale;
Ud fra hans Øine skjød et Lyn
Ved Pigebarnets Tale.

Hun sagde: „Du er ikke glad,
Johan! du er forandret;
Ak, under Bøgens dunkle Blad
Har du forlænge vandret!

Forlad den vilde Jægerfærd,
Ei Riflen meer du røre!
Bliv her hos os i Fred og lær
I Fred vor Ploug at kjøre.

Det er saa kjært og ingen Skam,
Det kan du sagtens vide,
At røgte Øvie, Tyr og Lam
Og stolten Hingst at ride.

Det er saa kjært og ingen Spot
At sprede Sæd i Furen,
Og binde Ferskengrenen godt
Og Ranken op til Muren.

Det er saa kjært og ingen Spee,
Ydmygt som Natviolen
At see, hvor Havens Blomster lee
Og takke Gud for Solen.

Det er en Fryd, en Glæde sød,
En Jubel uden Lige
Af Jordens Skjød at lokke Brød
Til Fattigfolk og Rige.

Du har en Sorg, der er en Qval,
Dit Hjerte for mig dølger;
Det freidigt du mig sige skal,
Naar jeg paa Vei dig følger!"

Han hende til sit Hjerte drog;
Med sagte, ængstlig Stemme,
Mens vildt i Brystet Blodet jog,
Han hvisked: „Bliv her hjemme!

Dit stille Hjem — forlad det ei,
Paa mine Stier dunkle
Jeg ene vandre maa min Vei,
Mens Nattens Stjerner funkle.

Dit Sind det brænder roligt ned,
Mildt som en Alterkerte,
Du ei af saadan Lue veed,
Der raser i mit Hjerte.

Din Tanke er en stille Bæk,
Nys født af Kildevældet;
Min er en Elv, der vild af Skræk
Sig vælter ned fra Fjeldet.

Din er jeg! — Hør mig — ak, men du
Mit Ord, min Færd ei fatter!
Skovfruen mægtigt lokker nu
Mig med sin sære Latter.

Hun lokker mig, naar jeg paa Jagt
I Skoven eensom dvæler,
Hun med en fælsom, yndig Magt
Min Sjæl, mit Hjerte stjæler.

Hver Sorg og Fryd, hver Qval og Lyst
Alt — Alt jeg maa forglemme,
Hvert Minde veirer fra mit Bryst
Hiin underfulde Stemme.

En Lyndom ligger i dens Klang —
Mit Hjerte gjøs og brændte! —
Den vækker Skræk og sødt en Trang,
Som aldrig før jeg kjendte.

Veemodig klinger den og blødt
Med Smerte og med Varme,
Den lokker sælsomt mig, som sødt
To længselsfulde Arme.

Din er jeg — ak, men dog afsted
Jeg styrte maa i Fare,
Jeg skue maa den Herlighed,
Som hun kan aabenbare!" —

Taus Begge ned mod Jorden saae, —
Da ud fra Skoven atter
Til deres Øren monne naae
Den søde, kjælne Latter.

Han gyste: „Else! hører du,
Hvor det fra Skoven klinger
Saa smerteligt som Dødens Gru,
Saa blidt som Svanevinger!"

Han rev sig løs, han Riflen smed,
Med høit oprakte Hænder,
Som jaget, gjennem Gyden ned
Han ind i Skoven render.

Den blege Pige mæled ei,
Men Tanken kjækt var givet:
„Jeg maa ham søge paa hans Vei,
Med ham er Døden Livet!"

Om Haaret svøbte hun et Liin,
Og med sit Hjertes Styrke
Hun ilede med lette Trin
Og svandt i Skovens Mørke.

Ved Morgengry man fandt ham død
Og Bondens væne Datter,
Mens i det Fjerne haanligt lød
Skovfruens kjælne Latter.

Christian Winther.

Digte

af

Pauline Worm.

Barndommen.

Et Fragment.

O, Barndom, Livets fagre Morgenrøde,
Der lyser over Drømmens Alfeland!
Dig flyver Mindets Genius imøde,
Naar Taager dække Haabets grønne Strand.
Med Haabets røde Roser, Mindets hvide,
Bekrandset for os end din Engel staaer;
Sig speiler i hans Øine, lyse, blide
Vort eget Billed fra vor første Vaar.
Ei brænder under Himlens store Bue
En Ild saa skjøn som Livets Morgenlue.

Dit milde Lys kun blegner, ikke svinder,
Naar Ungdomssolen stiger, varm og rød.
En Straalekrands af lyse Barndomsminder
Om Sjælen slynger sig i Liv og Død.
Skjøn er den Stund, da mindre roligt banker
Det fulde Hjerte i det unge Bryst,
Da dunkle Anelser bli'er klare Tanker,
Ja, skjøn er Sommermorgnens vaagne Lyst;
Men ingen Nektar, der i Bægret strømmer,
Er sød som den, om hvilken Barnet drømmer.

Alvildas Stjerne.

Min Moder tidligt døde,
Min Barndom var saa kort;
Man rev mig til den øde,
Den kolde Verden bort,
Hvor ingen Sjæl forstod mig,
Og intet Hjem jeg fandt;
Dog Haabet ei forlod mig,
En Verden det mig vandt.

Min Sjæl, for Jorden lukket,
Kun leved i sin Drøm;
Den havde tidt sig vugget
I Phantasiens Strøm;
Den fjerned sig fra Virkelen;
Den var en Natviol,
Der saae mod Stjernehimlen
Og ei mod Dagens Sol.

Hver Stjerne til mig sendte
Et mildt og venligt Skjær;
Jeg mange blandt dem kjendte
Og havde dem saa kjær,
Med Øiet jeg dem fulgte
Hen over Himlens Vei;
Een Stjerne dog sig dulgte;
Min Stjerne var der ei.

I Himle, høie, fjerne,
Bag Rummets dunkle Grund
Gud skabte denne Stjerne
I Alfhilds Fødselsstund.

Men endnu ei dens Straale,
Som gjennem Rummet foer,
Den lange Vei kan maale
Ned til den fjerne Jord.

Engang jeg veed, den kommer
Med Lys fra Sjælens Hjem,
Fra Evighedens Sommer
Paa Jordens Himmel frem.
Engang i Stjernevrimlen
Hist i det dybe Blaae
Mit Lys skal staae paa Himlen,
Og jeg mig selv forstaae.

Modsætningerne.

Dit Sind er som Havet, der drømmende hviler
Og speiler en Himmel i Klarhed og Ro.
Dit Sind er som Havet, der svulmende iler
Mod sollyse Land, hvor de Levende boe.

Dit Sind er som Havet, der vexlende spiller
I Solens og Maanens og Stjernernes Skjær.
Dit Sind er som Havet: dets Bølge sig stiller,
Dets Dybde udgrundes dog vanligt ei her.

Mit Sind er som Ilden, der ulmer og gløder
Ukjendt under Asken i lønligste Vraa.
Mit Sind er som Ilden, naar Stormen den møder,
Og stiger i Flammer mod Himmelens Blaae.
Mit Sind er som Ilden: selv har den sin Varme,
Selv har den sit Lys og sin feirende Gang.
Mit Sind er som Ilden: Kraft boer i dens Barme;
Men Livskraft kun strømmer fra Sol over Vang.

Dit Sind er som Havet, naar Skyerne drage
Hen over dets hule, dets gyngende Speil.
Dit Sind er som Havet, naar Snekkerne flage,
Og Svalerne lege i svulmende Seil.
Dit Sind er som Havet: en Verden det rummer,
Saa dyb og saa taus og af Gaader saa fuld.
Dit Sind er som Havet: hvor stærkest det skummer,
Der gjemmer det Skatte af Perler og Guld.

Mit Sind er som Ilden, der Livet ei tænder,
Men standser dog Fjenden, den isnende Død.
Mit Sind er som Ilden, der blusser og brænder;
En flagrende Lue, en rygende Glød.
Mit Sind er som Ilden: fra Himlen den stammer,
Og dog blev den fostret i Afgrundens Favn.
Mit Sind er som Ilden: i feirende Flammer
Den luttrer, hvad evigt bevarer sit Navn.

Men Havet, det dybe, det stærke, det milde,
Kan speile en jordisk, en hvirvlende Brand,
Og Lynet, det raske, det flygtige, vilde,
Kan drages mod Havet fra Skyernes Rand.
Naturen selv grunder paa Evigheds Gaade,
Og Flammen sig sænker i Havdybets Skjød,
Lig Synderens Bøn i den himmelske Naade,
Lig Sjælen, der døbes til Liv gjennem Død.

Kom tilbage!

(Frit efter Milner).

Fordi med Sorg jeg saae dit Fald
Fra Høiden, hvor du stod;
Fordi du svigted Venskabs Kald
Og mig engang forlod;
Fordi min Tillid var en Drøm,
Og Taager følge Tidens Strøm;
Fordi du elsker Solskins Dage:
Har jeg da ingen Ven tilbage?

Jeg veed vel, at i Vredens Stund
Jeg bittre Ord har talt,
At Lidenskab var i min Mund —
Men nu — o, glem det Alt
Nu, da jeg ene føle vil
Din Nærhed som en Luftning mild
Og vil min Alvorstanke bøie
For Smilet fra dit Solskins-Øie!

Mit Suk jeg har til Taushed bragt;
Din Lyst skal være min;
Jeg tale vil om Toners Magt,
Om Blomsterduft og Vin.
Min Sorg jeg maler rosenrød,
Jeg tænker ei paa Liv og Død;
Jeg vender Blikket fra det Høie
Og seer kun i dit Solskins-Øie.

Du elske, hvad hos mig er skjønt,
Jeg elsker dig, dig selv,
Omslyng da med dit lyse Grønt
Mit Hjertes dybe Elv!
Jeg ønsker kun dit Smil at see
Og ad dit friske Vid at lee,
Gaae mod dig over grønne Høie
Og tage Solskin af dit Øie.

Men — hvis min Bane tegnet blev
Af Sorgens faste Pen,
Hvis Skjebnen mørke Runer skrev:
Velan — forlad din Ven,

Og frygt ei, at mit Hjertes Nag
Beskygge skal din Solskinsdag!
Nei, kun Velsignelse skal følge
Din lette Fart paa Livets Bølge.

Den Algode.

(Efter Wallin).

Du, som fra Evighedens Dage
De samme Almagtslove skrev
For Markens Græs, der visner sage,
Og Kloden, der min Verden blev!
Jeg vilde mine Tanker svinge
Op til dit høie Himmelslot,
Men sukker dybt i Støvet blot:
Gud, du er stor, og jeg er ringe.

Dog ei i Himlene alene,
Men i hvert kjærligt Bryst du boer.
Held den, hvis Tanker ere rene!
Held den, som ikke seer, men troer —

Som, naar det svage Øie blændes
I Glandsen af din Herlighed,
Endnu dit Spor at finde veed,
Dit Spor, som i det Gode kjendes!

For Tanken fjern, du aabenbarer
For Hjertet dig med kjærlig Røst;
Og naar min Kjærlighed dig svarer,
Da tier Stormen i mit Bryst.
Min Bøn jeg da med Tillid sender
Til dig, o, Gud! som Alt formaaer,
Som talte mine Hovedhaar
Og bærer mig paa Almagts Hænder.

Jeg troer, at du mig Kraft forlener,
Og freidig jeg til Maalet gaaer.
Af Himlens Lys, som sig forgrener,
Hver Straale i mit Øie naaer,
Før eengang synker Tidens Bove,
Før eengang alle Sorger døe,
Og du, som saaede Haabets Frø,
La'er grønnes Seirens Palmeskove.

Psalme.

Jeg er saa rig og dog saa arm,
Saa stor og dog saa ringe;
Jeg hviler ved Gud Faders Barm,
Hvor Livets Kilder springe;
Jeg eier Troens gyldne Skat
Og Haabets grønne Skove;
Og dog jeg er saa syg og mat,
Kan ei min Frelser love.

O, kom, du Aand med Herrens Ild!
Kom, Naadens Himmeldue!
Send mig en Straale, varm og mild
Af Kjærlighedens Lue,
Det Lys fra Evigheden tændt
Før Tidens Morgenrøde,
Den Sol, som blodigrød har brændt,
Da Jesus for os døde!

Mit Bryst er koldt, min Sjæl er mørk,
Mit Sind er dybt bedrøvet;
Saa vildsom er den, Verdens Ørk,
Saa tung min Gang i Støvet.
Tag du mit Hjerte, Jesus! Kom
Og tænd dit Lys derinde,
Og lad mig, hvor jeg vanker om,
Kun dine Fodspor finde!

De gaae fra Livets Morgenland
Igjennem Dødens Egne;
De føre til den grønne Strand,
Hvis Roser aldrig blegne.
Du gav mig Livet i min Daab;
Giv du mig Hjertefreden!
Du gav mig Tro, du gav mig Haab;
Giv du mig Kjærligheden!

Farvel!

(Efter Th. Spitta).

Hvortil de mange Taarer
Og Klagens dybe Røst?
Hvad Herren sig udkaarer,
Forenes ved hans Bryst.
Ei Rummet eier Magten,
Ei Tiden er saa stærk,
At den kan bryde Pagten,
Som er vor Frelsers Værk.

Vel rækker du mig Haanden,
Som var det nu forbi;
Dog vandre vi i Aanden
Ad samme trange Sti.
Du seer paa mig, som mødtes
Vort Blik vist aldrig meer;
Dog, hvad af Herren fødtes,
I Himlen Sjælen seer.

Du gaaer til andre Egne,
Og jeg skal blive her;
Dog er os allevegne
Gud Herren lige nær.
Du drager mod det Fjerne
Ad Livets Stier frem;
Dog lyser samme Stjerne
Os til det samme Hjem.

Hvi skulde vi da mene,
At dybt vi sorge maae?
Vi kjende jo den ene,
Mod hvem vi Alle gaae.
Hans Varetægt og Pleie
Jeg dig og mig betroer;
Hans Engle see de Veie,
Vi vandre over Jord.

Saa være da til Sorgen
Ei viet denne Stund!
Vi har en sikker Borgen,
Et Ord af Herrens Mund:

At hvo sig ham udkaarer
Til Sjælens Skat og Lyst,
Ham spaaer en Regn af Taarer
Om Glædens rige Høst.

Pauline Worm.